ORTHODOX — MAR THOMA CONVERSATIONS

Some Papers and Statements from the period 1968 – 70

Paul Verghese

Orthodox – Mar Thoma Conversations

Some Papers and Statements from the period 1968—70

Edited by

Revd. Fr. PAUL VERGHESE
& M. THOMMEN

Kottayam, 1971.

TABLE OF CONTENTS

1.	Foreword	—Fr. Paul Verghese	1
2.	Joint Conveners' Statement—Prof. C. P. Mathew and	Sri. K. M. Cherian	3
3.	A Common Statement		5
4.	The Reformation Movement of the XIX Century in the Malankara Church and its Significance for the future	—C. P. Mathew, M. A.	8
5.	The Reformation in the Malankara Church	—Fr. K. K. Mathews, M. Sc., B. D.	17
6.	Theology of the Holy Eucharist	—Fr. M. V. George, M. A., B. D., S. T. M.	22
7.	The Communion of Saints	—Rev. K. J. Philip, M. A., B. D.	28
8.	Prayer for the Departed and Commemoration of the Saints	—Fr. T. J. Joshua, M. A., B. D., S. T. M.	33
9.	The Mystical Body and the Communion of Saints	—The Rev. V. E. Varghese, M. A., B. D., M. Th.	43
10.	Theology and Practice of Holy Matrimony in the Orthodox Church in India	– Fr. K. M. Alexander, M. A., B. D., S. T. M.	54
11.	The Communion of Saints— Excerpts from the report of the Anglican Commission on Christian Doctrine		58
12.	വി. കുർബ്ബാന	—ഫാദർ എബ്രഹാം കോനാട്ട്	63
13.	വി. കുർബ്ബാന	—റവ. ഡോ. കെ. കെ. ജോർജ്ജ്	76
14.	List of Participants		86

Foreword

This slender book contains some of the papers read at our informal convêrsations and two statements produced by the group.

We publish these, not because we regard all these papers as of equal worth or scholarship, but mainly because we want to draw more people into our fellowship—people who will take an interest in our conversation and pray that our work may bear fruit for the glory of God.

We have met at an informal level, and most of the time in private houses, usually from morning till late afternoon of a whole day. It is only because we have found these meetings useful that we have persisted and dared to invite the general Christian public to join us in their thoughts and prayers.

Any comments or questions you have either about these conversations or about the papers may kindly be addressed to Sri. N. M. Abraham, Editor, Malayala Manorama, Kottayam.

Please pray for us.

Kottayam

Fr. Paul Verghese,
President

Joint Conveners' Statement

A few of us belonging to the Syrian Orthodox Church and the Mar Thoma Syrian Church have been meeting together under the presidentship of Rev. Fr. Paul Verghese from time to time during the last two years and more, to consider in a cordial and prayerful atmosphere how our two churches may draw closer to each other in Christ for the furtherance of God's purposes for us.

We have in these meetings at an unofficial level, discussed both our common heritage and the factors that divide us. That we have many things in common is nothing surprising. Till the latter part of the 19th century, we had been, after all, one undivided church for many centuries. We still confess the same Trinitarian and Biblical faith based on the Incarnation, Death and Resurrection of our Lord Jesus Christ, which is also expressed in the Nicene Creed.

As for the 19th century division in the Malankara Church, both sides have been responsible in different ways for precipitating the split. Even in our separated existence, God has blessed us both in His infinite mercy. But that cannot be interpreted as God's approval of our separation. Christ still wills that we all may be one. Our separation results in distorting the perspective of each side on points of doctrine and practice strongly emphasized by the other.

Has the time not come for us as Churches to approach each other, not with the dominant motive of finding out and even exaggerating the faults and defects in each other's position, but rather in the spirit of sympathetic understanding and appreciation of what is of real value in the other's position? Do we need to continue to carry the burden of past prejudices and misunderstanding? Can we not abandon the attempt to justify everything on one's own side, and begin to see that the other side might also have had a point? Are we not mature enough to acknowledge our own faults and inadequacies both past and present? How else can we mutually enrich each other by a fuller grasp of the depths of the truth in Christ?

Even with all the differences that now exist between our churches, is not what we share in common adequate as a basis for greater co-operation in fulfilling the common task entrusted to us by our Lord and Saviour? It is a decision to be made at a more official level, but our own experience has shown that there is much that could be done together now.

What progress have we made in our discussions as for? It is not easy to measure or record that progress in precise terms. Misunderstandings have been cleared in many instances. The spirit of understanding and acceptance has grown among us. We have begun to want to overcome the hostility and indifference that our churches have shown towards each other. We have a greater longing for mutual understanding and appreciation, as well as for co-operation in all possible spheres.

In the ecumenical movement we have learned not to fix our goals, in advance. We approach each other trusting in the power of the spirit to lead us. We cannot predict the outcome of closer ecumenical collaboration between our churches. The change of attitudes can be regarded as a value in itself. The next step will be shown to us by our common Lord. We have had several papers read in our meeting. We hope to publish them in due course.

The main purpose of this statement is simply to let more people know of our venture and to request their prayers and support. We are an unofficial group who want to serve by preparing the way for the churches to act. Ultimately it is He who must act, who also prayed to the Father "that they all may be one, even as we are one."

Joint Conveners:

C. P. MATHEW
K. M. CHERIAN

A Common Statement

A few of us belonging to the Syrian Orthodox Church and the Mar Thoma Syrian Church have been meeting together in the name of Christ, several times in the last three years. We want to place before our Christian Brethren, this agreed statement of some of the things which we hold in common with each other as Christians.

1. Common History:

Our two churches shared a common history till the latter half of the nineteenth century. This common history in one undivided church for some eighteen centuries or more still exists as a strong bond between our two churches.

The demand for reform in the undivided Syrian Church was the occasion for our division. At least as early as the beginning of the 19th century these demands were made both by Anglican missionaries and by Syrian Christian leaders. There were abuses in the church; the priests were often uneducated and unable to give spiritual leadership. The demands for reform were often justified; sometimes they resulted from lack of understanding of the Eastern tradition.

The demand for reform was pressed by the missionaries. In 1836 the Mavelikkara Synod unanimously rejected the demands, except for a solitary voice of protest. Many of these demands were subsequently complied with in both our churches, but alas, only after the separation. The liturgy is now celebrated by both our churches in Malayalam—one of the major demands of the reformers. Many of the demands of that time we both find now irrelevant. In major matters of faith we find ourselves substantially in agreement.

2. Common Faith:

Much of the faith of the Christian Church we still hold in common. The great ecumenical creed of Nicea and Constantinople still remains fundamentally the formulation of our faith. Our common faith is in the Father, the Son and the Holy Ghost, one God; in the Father, the creator of all; in the Son of God who became incarnate, was made man and was born of the Virgin Mary, who lived and taught and died on the cross on behalf of us all; who rose again from the dead, who sits at the right hand of the Father, and who will come in the fulness of his glory to judge the living and the dead; in the Holy Ghost, who spoke in the Old and New Testaments by the prophets and the apostles, who proceeds from the Father alone, who is worshipped and adored with the

Father and the Son; and in the one, holy Catholic and Apostolic Church. We confess one Baptism for the remission of sins; we look for the resurrection of the dead and the life eternal in the world to come. These fundamental realities which we hold together gives us a basis for common prayer and common labours for the glory of God in the service of man.

3. The Bible:

We both hold the Bible in highest reverence as the Spirit-inspired Word of God, the Apostolic testimony to our Lord and Saviour Jesus Christ. Both churches agree that while the Holy Scriptures are unique in their status and authority and that no other documents can be placed on the same level in the church, it is also accepted that the Bible is not the *sole* authority for the whole faith and practice of the Church.

4. The Church:

We both believe that the Church is the Body of Christ, the divine society into which members are incorporated by Baptism and Chrismation. It is the communion of Saints in which members united to Christ and to each other in Christ, share in one common life by the Holy Spirit.

5. The Eucharist:

Both our churches are agreed that the Eucharist is the central act of worship of the Church in which we share in the one eternal and unrepeatable sacrifice of Jesus Christ on the cross. We have agreed that the Eucharist is a sacrifice, not in the sense that it repeats the unique sacrifice of Calvary, but that it makes the sacrifice of Calvary present in our time and enables us to participate in the saving power of the cross and resurrection of our Lord Jesus Christ. We are also agreed that Jesus Christ gives himself, his own body and blood, in the Eucharist and that we partake truly of Christ's body and blood. We are agreed also in rejecting the terminology and underlying philosophical concepts of the western doctrines of Transsubstantiation and consubstantiation. We have agreed that in the Eucharist by the action of the Holy Spirit, the bread and the wine after consecration, are the body and blood of our Lord, though we are unable to explain the precise sense in which this is so.

6. The Ministry:

We are agreed that the Episcopal ministry with presbyters and deacons to assist the bishops, belongs historically to the life of the Church. We both believe that the Holy Spirit bestows special grace and power through the Sacrament of ordination.

7. The place of the Departed:

We both agree that belief in the communion of saints belongs to the faith and practice of both our churches ; that all those who belong to Christ are united to Christ and to each other in the Body of Christ; that death does not separate the believer from Christ or from His Body; that the living and the departed belong together to the same body of Christ though in different ways; that we should commemorate the faithful departed and especially those departed whose lives have been an inspiration to the Church. We are all agreed that Christ is the sole mediator between God and man, but that asking the departed Saints for their prayer on our behalf would be no more a violation of the sole mediatorship of Christ than asking our living Christian friends to pray for us. There are many significant disagreements among us in this field, but on the points mentioned here, we find a remarkable area of agreement. The disagreement relates to the questions—firstly, whether our departed are in a State where they can pray to God or benefit from our prayer; secondly, whether we can communicate with them.

8. Practice:

There is much else that is common between us in practice. The Eucharistic and other liturgies we use are similar in many respects. We both face east for public worship, make the sign of the cross, and genuflect in adoration of God. Our episcopal and clerical vestments are similar. We both give the kiss of peace in much the same manner. We both use the mother tongue for worship. We have many of the feast and fast days, in fact much of the church calendar, in common. We both believe in and claim apostolic succession. We both insist on celibacy of bishops and allow married people to be priests. We are both members in the World Council of Churches.

* * * *

The questions are, given this wide area of agreement,

1. Can we enter into a greater degree of co-operation in carrying out the common mission of the church?

2. Can we continue in dialogue and common prayer as churches, in order that the unity which Christ wills may be realized among us again ?

The Reformation Movement of the XIX Century in the Malankara Church and its Significance for the future

C. P. MATHEW

This paper consists of the following main parts: (I) The historical framework of the outstanding events, (II) The liturgical and allied changes effected, (III) The doctrinal position as seen in our liturgy, (IV) The total impact of the movement, (V) The ecumenical approach in the present situation. If there will be some overlapping in the discussion of these, I hope I shall be pardoned.

1. The Historical framework of outstanding events

(1) The beginnings of the Reformation Movement go back to the advent of the C. M. S. Mission of help in the early part of the last century. The idea of such a Mission was conceived in the time of Mar Thoma VI (The Great Mar Dionysius). The work of this Mission in co-operation with the Prelates of the Malankara Church lasted only for about two decades. During this short period the foreign missionaries did a lot of good work in the religious educational and social spheres of this ancient Christian Community of this land. I shall not pause to describe their manifold achievements as they are fairly well-known However their work also led to some very regrettable results. though they were by no means soley responsible for the same. There occured a serious split in the Malankara Church which was one united church at the beginning of the century but which divided itself into three sections before the close of the century. Certain new religious ideas and innovations advocated by the missionaries played a great part in the origin of this split Whether these ideas and innovations were good or to what extent they were sound is a question on which opinions are naturally divided. The Missionaries and the then Metropolitan with the people under him parted from each other following the Mavelikara Synod of 1836.

(2) In the following year Palakunnathu Abraham Malpan who had been working in the Theological Seminary at Kottayam when the Missionaries and the Metropolitans were co-operating in the same, and who had been considerably influenced by some aspects of the work of the Missionaries made some innovations in his own parish church at Maramon. What were the main innovations? (a) He used Malayalam in the celebration of the Holy Qurbana, (b) He administered the Sacred Elements in two distinct kinds or

seperately, (c) Certain alterations were made in the text of the Thaksa too. What these were we shall notice later. Of these three main innovations, only the first two were generally adopted even amongst his adherents and not the third one, till 1878 ie till after the death of Mathews Mar Athanasius, when it was almost certain that a split in the church would occur. We shall revert to this later.

(3) Abraham Malpan's innovations or reforms were severely frowned upon by the then Metropolitan of the Church, Cheppat Mar Dionysius. The latter excommunicated the Malpan and his whole parish who were solidly behind him. . The malpan sent a nephew of his, a young deacon Mathew by name to the Jacobite Patriarch at Antioch to be consecrated as Metran. This was the first time that anyone went to the Patriarch from Malankara to receive episcopal consecration at his hands and there is some irony in this as disclosed by subsequent events.

Dn. Mathew lived with the Patriarch for nearly two years before he returned home in 1843 after having received due consecration. Nearly ten years later the Travancore Ruler issued a Royal Proclamation in favour of this new Metran as the Head of the Malankara Church and of the non-Roman Christian Community in the land. To what extent Mathews Mar Athanasius sought to carry out the reforms of his uncle the Malpan is not very clear. It is fairly certain that he was not a wholesale reformer and the Malpan was grieved over it. The Metropolitan wanted to comprehend or hold together the pro-reformers and the anti-reformers as far as possible. But he did not succeed remarkably in this effort. He increasingly evoked the hostility of considerable sections in the Church, it may be for several reasons.

(4) Some of those hostile to him, it may be for good reasons, sent one of them, Pulikot Joseph Kathanar, to the Patriarch of Antioch, a different person now, to receive consecration as Metran. He duly returned as Mar Dionysius and naturally tried to oust Mathews Mar Athanasius and to win recognition by the Government as the Metropolitan of the Church. For several years his efforts did not succeed and so he decided that the Patriarch should be persuaded to come down to Malankara to fight for his cause. In 1875 Patriarch Mar Pathrose arrived and was hailed with enthusiasm by a large section of the Church. It may be the first time that the people of this land were seeing a partiarch in their midst. But even the Patriarch did not succeed in securing a Royal Proclamation in favour of Mar Dionysius though the proclamation that had been issued in favour of Mar Athanasius was withdrawn. The Government took up the correct position that a dispute between rival claimants for the temporalities of the church must be settled in the law courts of the land. So the Patriarch returned home

giving instructions to Mar Dionysius to file a Civil suit to gain his ends. In 1877 both the Patriarch and Mathews Mar Athanasius passed away. A few years before that the latter had consecrated his successor Thomas Mar Athanasius between whom and Mar Dionysius an open struggle began now (The former, by the way, seems to have decided to promote the Reform Movement more boldly, perhaps because the rift between the pro-reform section and the anti-reform section had been deepened at the time of the Patriarch's visit and in the light of the litigation that was already being prepared, for there was little hope of avoiding an open split. The date 1878, referred to in an earlier context is thus significant)

(5) The well-known Seminary Suit filed by Mar Dionysius against Mar Athanasius in 1879 ended ten years later in the Royal Court of Travancore in complete success for Mar Dionysius. That one of the three judges, a European named Ormsby, pronounced a dissenting judgement in favour of Mar Athanasius did not of course help him! The pivotal issue in these judgements is however significant. The majority of the judges held that the Malankara Church was under the Patriarch of Antioch and that Mathews Mar Athanasius had no right to consecrate his successor without the permission of the Patriarch and so the latter had no lawful claim to the possessions of the Church. Ormsby on the other hand maintained that the Malankara Church was an autonomous church though in communion with the Church in Syria and Mathews Athanasius had the right to consecrate his successor even as several of his predecessors had done.

(6) Thomas Mar Athanasius and his partisans having lost all the property of the Church which they had been holding in possession addressed themselves to the task of erecting new churches and starting new schools and other institutions and also reorganizing themselves in other ways. But because they had to do this on account of the adverse judgment of the Civit Court, they held that they were not seceding from the ancient church and founding a new one. But the fact remains that a serious split occured and remains to the present day.

II. Liturgical and allied changes:

It has already been said that the textual changes in the Taksa came to be widely adopted among the priests on the side of Thomas Mar Athanasius only after 1878. It was towards the close of the succeeding decade that the definite split in the church occurred. There was no complete list of the textual alterations agreed to by all, so that some individual priests made changes here and there, according to their best

judgment. Since there was no printed Taksa, this was fairly easy perhaps. It was soon recognized by the leaders of the church that this was undesirable and informal attempts were made by some prominent priests but they did not meet with complete success. Later in 1723 the matter was brought up before our General Assembly (Alochana Sabha) which appointed a committee. After some years of work the committee produced a unanimous report. The fact that people with very divergent views succeeded in coming to an agreement was welcomed by the vast majority of the people in the church. The report consisted of three parts (a) A historical indroduction, (b) doctrinal statement on such topics as the nature of the Eucharistic Presence, the Qurbana as a sacrifice, priesthood, Auricular confession etc. (c) A revised Taksa. There were a very few people however who did not like all the changes made in the Taksa and in fact wanted to reject the whole report. Most prominent among these was Tazhathu Chanda Pillai Kathanar who was co-defedant with the Metropolitan as Sabha Trustee in the Seminary Case. Out of deference to him and a few with him, the Assembly shelved the report after formally accepting however a small passage in it listing the changes in the text of the Taksa believed to have been effected long ago by Abraham Malpan though there was no demonstrable proof that he had actually made all of them nearly a century ago. But since Assembly has accepted them, they are binding on us now. The list of these changes is given in the introduction to the later Taksa published by our Episcopal Synod so late as during the early time of our present Metropolitan. The book is available in the Mar Thoma Book Depot at Tiruvella. But what happened to the Taksa which had been produced earlier by the committee and been shelved by the Assembly? A few years later the then Metropolitan Titus II published the same on his authority and is popularly referred to as the "Committee Taksa" or "Titus II's Taksa". This book also is available in the Mar Thoma Book Depot. Both these Taksas have been held to be the authoritative Taksas of the Mar Thoma Church by the Supreme Court. In fact there is no conflict in the ideas of both of these. The doctrinal statements in the report are reproduced in a small booklet entitled "Some important documents" (i.e. the Malayalam equivalent of this). I believe this too is available in the Mar Thoma Book Depot.

III. The doctrinal position as seen in our liturgy:

About the doctrinal position reflected in our liturgy I shall be brief though it really deserves more elaborate consideration. In the Taksa committee Report there is the clear and definite statement that Christ gives His body and blood i.e. Himself

to His believers who participate in the Eucharist—This is the first article laid down. That Christ is present in the Eucharist was not questioned even by the most radical of reformers like the late Mr. K. N. Daniel, but the way in which His presence is connected with the Elements is a question on which the members in the Church is allowed some freedom of interpretation (Some not inconsiderable freedom is allowed in the R Churches).

But all are agreed in believing that Christ comes in to us when we receive the Holy Qurbana. After consecration of the Elements they are always referred to as Body and Blood. There is what I consider to be a magnificent and long sentence which states in what way the Eucharist is a sacrifice, followed by a short sentence which states that in no sense is Christ slain on the altar in our Churches (I translated these into English and showed it to a Roman Theologian for whom I have great regard and he thought it embodied sound doctrine on the matter).

Regarding Auricular confession what is said is that the Church rejects the teaching that forgiveness of sins cannot be obtained without confession before a priest.

About priests it is stated that they are the indispensable organs appointed by God for leading the worship of the Church, are the ambassadors of Christ for the Church but they are not mediatorial priests standing between God and men.

As for petitionary prayers for the dead and the invocation of saints which do not find a place in our Taksa, the Alochana Sabha's resolution passed a few years earlier than the Taksa Committee Report says that the Church does not accept the teaching that such prayers and invocation ought to be offered. The wording makes it clear that the Church does not condemn the practice as contrary to the teaching of the Bible. The present Metropolitan has deposed that we do not include it in our Taksa and other public prayers because there is no explicit teaching in the Bible to support it and also because of the gross abuses that have gathered around it in the history of the Church. One of the charges against him may be that he did not condemn the practice as he ought to. His predecessor Dr. Abraham Mar Thoma had explained the position to me essentially in the same manner yet in a slightly different form. His contention was that in public worship, prayers for the dead, or unto the departed saints, are a matter on which we do not agree as there is no scriptural authority for it. Till very recently however the question was one which caused much emotional concern in many circles in our church though as I have pointed out earlier during the whole life-time of

Mathews Mar Athanasius by far most of even these priests also who were on his side offered such prayers in public worship.

A word may be said about the doctrine of regeneration of a new birth effected in baptisim. Our baptismal service forms clearly contain this doctrine. Still there are many members of our Church who seem to fight shy of it because of a certain confusion or misunderstanding. As I may refer to again, we lay great practical emphasis on the necessity of a sinner who has wandered along from the right path in a wilful manner to return to Christ and surrender himself to the Saviour and and commit his life to His Service. When he does it, it is as if he begins a new life and many people especially at one time used to refer to this experience of conversion as rebirth or regeneration. Because they used the term "rebirth" to denote conversion they were reluctant naturally to apply the same term to what happens in baptism. But surely the terms better applies to what God effects in baptism. A man is not responsible for his first birth from his mother's womb nor for his new birth as a member of the church or the Kingdom of God by means of baptism; it is God who effects both. A baptised child as he grows up may neglect or receive his heritage like the prodigal son and then he must return as a penitent to his Father in Heaven which if he does not do he will perish. While our emphasis on the need of the wanton Christian sinner returning to the Saviour is well placed it is certainly more reasonable to apply the term 'rebirth' to what God did to him in the Sacrament of Baptism.

In studying the Taksas of our two Churches, I would suggest that the fruitful approach would be not to raise the quesion which is better or whether the changes effected by the reformers were necessary or whether some more changes should have been made, but to consider them on their own merits ie., whether they contain the necessary forms and are thoroughly adequate in themselves, e. g. The form of the epiclesis in Titus II's Taksa was considered by the Orthodox delegation to the Unity Conference of the Mid-thirties and they thought it was appropriate and adequate. Whether the older form which obtained before the reformation should have been changed is a different question.

The Total Impact of the Movement :–

The Total Impact of the Reformation Movement or the practical fruits it has produced. Here we have to take into account not only the changes effected in the Taksa or official and semi-offical doctrinal statements which have been drawn up from

time to time but a number of other influences which have been at work, eg. the great annual Maramon Convention, minor local conventions, not always officially sponsored, itinerant preachers from within the Church and outside the church, periodical "revival movements"—all these have to be taken into account in this context. In evaluating the results of these I may roughly classify them under the heads credit and debit.

(1) Credit side — (a) We have already noted the great emphasis placed on conversion, an initial conversion or self-surrender to the claims of Christ and a decision to follow Him and obey Him trusting in His Grace. There are good christians who cannot recall a definite initial self-committal of this kind but have again and again, nay daily, made such committal. In fact an earnest Christian must renew his self-committal daily. But in the case of those who for any appreciable length of time in their lives were going about almost without thinking of God's love and its claims, a marked change might have been made at a definite time in their lives and that will ever remain in their memory. That membership in the Christian Church and participation in the rites and ceremonies of it will by itself contribute a life pleasing to God was a widely prevalent notion against which the need of individual self-committal to Christ and the striving to obey him was emphasized. That religion was not a mere "Sunday Affair" but was to permeate and rule one's life in all its aspects was a conviction which went along with the idea of conversion.

(b) Great value was attached to the daily devotional reading of the Bible, and individual prayers in addition to the family prayers and public worship in the Church. One of the greatest services rendered by the Western Missionaries was the printing and circulation of the Bible. The Mar Thomites on the whole eagerly availed themselves of the opportunity. Even in my childhood a copy of at least the N. T. in practically every family was the general rule. It was the source of great enlightenment. Of course knowledge of the scripture will not save a soul but it will be an untold blessing to one who is eager to be a servant of God; it may also serve to rouse a man from his careless and worldly life when the spirit of God so uses it.

(c) Understanding of Salvation as a present growing experience of Communion with God and freedom from the thraldom of sin and not merely a matter of entry into Heaven in some remote future after death. The thought of the bliss of Heaven was not however thrust into the background by any means

(d) A new awareness of the duty and privilege of evangelistic work

(e) Severe condemnation of evils like drunkenness, witchcraft, paying heed to omens, black magic etc.

(2) Debit Side: (a) Clear positive instruction on the place and meaning of the Eucharist and other Sacraments was practically at least neglected, though it is true probably that the number of communicants in our Church compared always favourably with that in the Orthodox Church. Divergence in the precise interpretation of the significance of the sacraments was perhaps partly the cause, but that will not explain the whole of it. Want of a deep rich intense spiritual or devotional experience of the grace conveyed by the Sacraments in most people may also partly be the explanation. For a priest not to be able to celebrate atleast once a week must be a matter of deep disappointment to him but I am not sure whether it has been actually the case in all instances.

Adequate teaching on the place and nature of the Church has been wanting even more markedly. It is perhaps significant that in all our doctrinal controversies amongst ourselves the meaning and value of the Church has not figured prominently at any time. It has been sometimes thought of only as a kind of voluntary fellowship of believers useful in some ways. That such a conception is far from the N. T. teaching need not be stressed here. The idea of the Church as the Body of Christ an organism persisting down the ages has not properly been vividly kept before the minds of our people (c) Certain disciplines like fasting and proper observance or even remembrance of saints' days have not been utilised to any adequate extent. In a broad way it may be said that while the aspect of personal inner experience of appropriation of Christian grace has been stressed, the institutional aspect of Christian life has not been properly emphasised.

V. The Ecumenical Approach :

The ecumenical approach called for by the situation as it is has emerged. May I venture to make a few suggestions (1) There should be an almost radical change in our attitude towards each other as Churches. Instead of secretly gloating over the defects or back-wardness in the other Church and boasting about our superiority we should feel them as our own. If a disaster, financial or moral, happens in the family of a near relative of ours, we would feel keenly the loss and disgrace of it and shall never rejoice over it, (2) we should be prepared to look at the differences which seem to separate us in a fresh light and to re-examine the same more sympathetically though not critically. For this purpose we must be prepared to humbly explain our point of view to others and patiently

listen to others feeling ourselves of unreasonable prejudices. Such dialogues may begin at unofficial levels but must also be undertaken at semi-official and even official levels later at the proper time.

(3) We should be more eager to co-operate in necessary and useful spheres (It has been a matter of great disappointment to me that the idea of a Mar Thoma—C. S. I. Theological College working in the close proximity of the Orthodox College and in partial co-operation with it could not make any considerable progress. To me however the starting of the Vadavathoor Theological College has made the above idea even more attractive).

(4) We should thankfully and gladly recognize our common history and heritage in the Malankara Church till about a century ago. Further we have to admit that both the sectors are responsible for the split that occurred. The Roman Church which claims infalibility for its Head admits today openly that they were partly responsible for the split in the XVI Century.

(5) There should be a will to come closer together as God will guide us and an open-ness to follow his guidance.

The Reformation in the Malankara Church

FR. K. K. MATHEWS

This paper deals with the following points:-

(i) The state of the Malankara Church when the British missionaries came.

(ii) The demands for reform made by the missionaries, and,

(iii) The changes made by Abraham Malpan by way of reform.

I. The State of the Church When the Missionaries Came

When the C. M. S missionaries came on a mission of help to the Malankara church, they thought that it was in a fallen or corrupt state as it had customs and practices contrary to the protestant teachings. They said that those customs and practices were the evils that had crept in from the Roman Church. For example, Rev. Norton, while speaking to Mar Dionysious of Pulikot, assured him that it was the sole desire of the missionaries to be instrumental in strengthening the hands of the Metran to remove "those evils which they had derived from the church of Rome and which he himself lamented" (Collins, *Missionary Enterprise in the East* pages 98 & 99)

Let us therefore examine what exactly those evils were. They were (1) Belief in the seven sacraments (2) invocation of the Blessed Virgin and the saints (3) prayers for the departed (4) the use of holy oils (5) auricular confession (6) celibacy of priests and (7) prayers in the Holy Qurbana conveying the idea that it is a sacrifice (P. Cheriyan, the Malabar Christians and the C. M. S. page 117). These missionaries thought that all these must have come from the Roman Church as they knew only about the Roman and the Protestant Churches. In fact, all these, except clerical celibacy, are found in all the Orthodox Churches. We admit that clerical celibacy was derived from the Roman Church and that our church abandoned it through the influence of the missionaries. But regarding the rest, they belong to the universal tradition of the Orthodox Church, whatever be the sources from which they were derived. Therefore a reformation regarding them could be regarded by the Orthodox not only as unnecessary, but as wrong also.

It is also to be noted in this connection that Rev. Buchanan, a priest of the Anglican Church, who visited our church early in the 19th century, had a positive evaluation of the faith of our church. Hesays "The doctrines of the Syrian Christians are few in number, but pure and agree in essential points with those of the church of England." (Buchanan, Claudius. *The Works-Comprising Christian Researches in Asia*, page 104). Again he says "Nothing objectionable appeared at this service. The priests pronounced the prayers without books and chanted their hymns having their faces turned towards the altar. They have no image" (Ibid page 80).

Thus we find that behind the criticism and urge for reform of the missionaries, there lay an acute evangelical background which made them unable even to appreciate our liturgy.

II. The Demands for reform made by the missionaries

In an address given by Rev. Fenn in an assembly of the Kattanars and Elders of the Syrian Church held at Mavelikara in 1818, he says "It cannot reasonably be expected that you have entirely escaped from the baneful influence of surrounding error and superstitions and we doubt not that many of your present rites and practices will prove to be imitations and modifications of similar practices among the Heathen." He condemns the invocation of Saints in very emphatic terms. "In every act of worship, regard must be had to Him who alone is the object of adoration and confidence. The first command, Thou shalt have none other Gods but me—explained as it is by the reply of our Saviour to the Tempter, Thou shalt worship the Lord thy God and Him only shalt thou serve connected with the passage which declares that there is but one God and also that there is one only Mediator between God and man, the Man Christ Jesus—prohibits us from any regard, whatever, in our worship, to any but the one Triune Jehovah. Any prayer, vow, act of adoration praise or confidence in matters purely spiritual, directed to any other, is idolatry in the sight of God. In matters of this kind, every creature stands on the same level; and it is equally displeasing to God, whether we worship the Virgin Mary or any beast or creeping thing or idol of wood or stone .....We adjure you then, by the Living God and by His son Jesus Christ our Saviour, that you henceforth abstain from every act of worship to any but to the God who made, redeemed and sanctifies you. In Him and Him alone are power to protect you, patience to bear with you, love to listen to and to grant all your petitions, and wisdom to direct you." About prayer for the departed, he says "you will follow out these hints and inquire whether connecting any living or deceased individual with any act of worship, in the way of commendation or otherwise, is not dangerous." He suggests that a committee of six kattanars be

appointed to study these things and report. Among the sins prevalent in those days, Rev. Fenn points out especially the breach of Sabbath (P. Cherian, The Malabar Christians and the C. M. S. pages 370-374).

It is not clear what exactly Rev. Fenn meant when he said that there were superstitious rites and ptactices imitating the heathen. If there were any, Rev. Fenn was of course justified in making this demand. Any way, we cannot discuss them until we know what these superstitions were.

But coming to the invocation of saints and prayer for the departed, we find that his sayings are based on misconceptions. It is now well known that when we seek the intercession of the saints, we are requesting them to pray to the only mediator Jesus Christ. Also when we pray for the departed, we are praying to the only mediator Jesus Christ or to the heavenly Father through Jesus Christ to continue to bless them. This question cannot be discussed in full here. Rev. Fenn may be more justified in calling upon the Syrians to observe Sunday as a holiday, though even his Sabbatarianism seems to be a reflection of his particular background.

Now let us examine the six clauses given by Bishop Wilson of the Anglican Church in 1835 for a compromise between the Syrian Church and the missionaries. "First that the Metran should, as a rule, ordain those only who had passed through the college and obtained a certificate of learning and good conduct. Secondly the accounts showing the produce of the land and other property belonging to the church should be submitted annually to the British Resident, so that none should be misappropriated, alienated or lost. Thirdly that in ord r to promote the comfort of the Kattanars and to preserve the purity of the faith, a permanent endowment should, if possible, be substituted for uncertain fees.

Fourthly that schools should be established in connection with every parochial church. Fifthly that the Kattanars should expound the Gospe: each Sunday during Divine Service to the people and lastly that prayers should be offered, not as now in Syriac which few could understand, but in Malayalam which was known to all" (P. Cherian, The *Malabar Christians and the C. M. S.* page 219).

Regarding the first clause, dealing with the ordination of priests, we agree that it was a just one and we are trying to enforce it as far as we can. As regards the second clause about submitting the accounts to the British Resident, the issue is not relevant today. About the third clause of substituting an endowment in the place of uncertain fees; it is believed that this was aimed at the stopping of Holy Qurbana for the departed.

But the issue should today be considered on its own merits. Anyway this idea of endowment is not the only possible or even the best solution. About starting schools in every parish, few would regard this as necessary today. Coming to the question of expounding the gospel by all the Kattanars, this is absolutely necessary provided that all the Kattanars have a good understanding of the holy Bible. The last clause that the prayers should be in Malayalam, is a justifiable one and we have most of our prayers said in Malayalam today. Thus we find that most of the points of Bishop Wilson do not constitute valid grounds for the reform of the Orthodox Church today.

III. Changes introduced by Abraham Malpan :

The changes introduced in the liturgy by Abraham Malpan were:

1. Removal of all the prayers of invocation of Saints,
2. Removal of all the prayers for the departed and,
3. Removal and modification of words here and there, that give the idea that Holy Qurbana is a sacrifice (Report of the liturgy committee).

The Changes made in the practices are :

1. That the Body and Blood are to be administered separately,
2. That auricular confession should be stopped, and
3. That Holy Qurbana need not be celebrated when there was no one to receive Holy Qurbana. These are issues which need much more elaborate discussion. Since the Body and Blood are mixed together, there is no absolute need of giving them separately and this is not an important point. We firmly believe that the priest has the authority to absolve sins, but the issue of auricular confession deserves longer discussion than is possible here

When we examine the changes made by Abraham Malpan and the further changes made by the Committee appointed by the Marthoma Church, we are inclined to believe that these changes were made because of some change in the doctrines. We presume that the Marthoma church does not believe in the necessity for invocation of Saints; and prayer for the departed; and that it believes that the Holy Qurbana is a sacrifice only in some other sense than what the Orthodox Church believes. By omitting the words "for the forgiveness of sins and eternal life" in the prayer said by the priest when he receives the Holy Qurbana, we are inclined to believe that somehow they hesitate to proclaim the truth that the Holy Qurbana is for the forgiveness of sins and eternal life. Only when the Marthoma church explains the reasons for making these changes, or rather the theological

implications behind these changes, can we have a clear understanding and informed discussion of how far these changes are justifiable. (ref. the changes).

As far as the Orthodox church is concerned, we believe in the invocation of Saints, and the prayer for the departed. Again we believe that Holy Qurbana is a sacrifice, that the bread and wine become the Body and Blood of our Lord and that Holy Qurbana is for the forgiveness of sins and eternal life. All the other Orthodox churches also believe in these. They use our liturgy or liturgies quite similar to ours. Hence we hold that the reformation introduced in the Malankara church could have been pursued without leading to a schism in the church.

Theology of the Holy Eucharist

FR. M. V. GEORGE

As the Holy Eucharist is 'the memorial of the past death of Christ, the sign of the present graces of God and the pledge of the future glory and everlasting happiness' it is 'absolutely the central event in the Church' (C. E.) It is the queen of all sacra- ments or the sacrament that perfects all other sacraments. It is doubtful whether the Christian Church would have survived the vicissitudes of history, but for our Lord's institution of the Holy Eucharist and His commission to "do this in remembrance of me." The Fathers have called it 'the medicine of immortality' 'the pilgrim's food' on the way and 'supernatural food'.......Those who have shared in this Heavenly meal can say with P. T. Forsyth, "I have done more than on any busiest day of the week. I have yielded myself to take part with the Church in Christ's finished act of redemption, which is greater than the making of the world." It is necessary for salvation as Our Lord Himself has pointed out: "he who eats my flesh and drinks my blood has eternal life and I will raise him up at the last day.,' (Jn. 6 54).

The Scriptural data are mainly the primary records in I Cor. 11:23-25 and Mk. 14: 22-24; the later record of Mt. 26.26-28; Lk. 22:19-20 and the Johannine interpretation of it in the sixth chapter. According to Ethelbert Stauffer there are seven points in the Pauline theology of the Eucharist: 1. According to 1 Cor. 5:7f. Good Friday is the passover day for universal history. 2. The passover is not only the type of the Lord's Supper, but the pro- vision of manna in the wilderness serves as such too (1 Cor. 10. 2 ff) 3. The one loaf created, according to 1 Cor. 10:16f, the sacramental communion of the one body. 4. The Eucharist is always *manducatio indignorumet impiorum* but must never be *mandu- catio indigna et impia* (1 Cor. 11:27) 5. In 1 Cor. 10:21; 11:20 Paul writes of the person of Christ as spititual presence, which the Lord's supper bestows upon us at the Lord s Table. 6. In 1 Cor. 10:3f, 16, 12:13 and esp. 11.27, 29 Paul writes of the real spititual presence of Christ in the bread and wine. 7. In 1 Cor. 11:24, 27, 29f Paul speaks of a spiritual transference of life in the sacramental meal. (See *N T Theology*, p. 163). Stauffer also shows that John brings the eucharist doctrine of the primitive church to its completion.

The major question is whether the eucharist is presented as a sacrifice in the Bible. St. Paul says, "Christ our Paschal Lamb

has been sacrificed" (1 Cor. 5:7). The benefit of the paschal sacrifice is for those who participate in the eating of the paschal meal. If Jesus Christ offered Himself up to the Father as the Supreme Sacrifice and the O. T. sacrifices are only the types or shadow of the same, then the Eucharist is the means whereby we share in the Sacrifice of Christ. As the Catholic Encyclopedia points out, 'body and blood' is a sacrificial notion (cf. Lev. 17: 11, 14; Dt. 12: 23; Ez. 39: 17—20; Heb. 13: 11—12) "Both the blood shed 'for many' of Mk. 14: 24 and the further clarification-unto the forgiveness of sins-of Mt. 26: 28 are allusions to Jesus as the fulfilment of the Isaian 'Servant of the Lord' whose vicarious sufferings 'justify' and take away the sins of many' ie. in Semitic idiom 'an unlimited number, all' " (C. E., Vol. V. p. 596) It is impossible to understand the full import of the eucharist apart from the sacrificial dimension of the death of Christ and the perpetuation of its efficacy in the eucharistic meal.

The early church "devoted themselves to the apostles' teaching and fellowship, to the breaking of the bread and the prayers" (Ac. 2: 42) at Jerusalem. The practice of Sunday eucharist had spread to other parts also. When St. Paul was at Troas, "on the first day of the week when we were gathered together to break bread, Paul talked to them" (20: 7). Another important category of the eucharist was that it was an eschatological meal anticipating the future kingdom. The Christian martyrs were ready for martyrdom if they had participated in the table of the Lord. The Qumran Community also had such an eschatological meal. If we examine the Common meal of the Mystery cults like Mithraism, we can see a universal hope to share visibly in the supernatural there also. When our Lord said, 'This is my body' and 'this is my blood', He was offering Himself to a world hungry for God in a concrete manner. The desire of cultic groups expressed in mythical rites is answered in the Church in a historic mode.

The Early Church continued the eucharistic meal without any break on any Sunday. We read in Didache (1st century document) chapter 14 as follows: "On the Lord's own day, assemble in common to break bread and offer thanks: but first confess your sins so that your sacrifice may be pure." This is a very important early reference indicating the belief of the early church that the eucharist was a sacrifice. Clement (d. 101) describes christian worship as being analogous to O. T. sacrifices. Tertullian (d. 202) referring to the intercessory character of the eucharist says that the Christians sacrifice for the emperor's safety. In the apostolic tradition of Hippolytus (d. 235) the bread and wine of the eucharistic celebration is looked on as an objective anamnesis or representation of the sacrifice of Christ. St. Cyprian (d. 258) stresses its sacrificial nature and says Christ instituted the sacrifice. We ought to bear in mind that there is no conflict between the

themes of Hebrews that Christ has offered a sacrifice once for all by the shedding of His own blood and the doctrine of the eucharistic sacrifice, because the latter is not a repetition of the former, but only the contemporaneity of the sacrifice of Calvary. To quote my colleague Fr. Paul Varghese, "All primitive sacrifices including those of the O. T. can only be seen as types and shadows. Christ's sacrifice was real. In faith, in love, in obedience, in hope, without reservation, without asking for anything in return, He said, 'Father into Thy hands I commit my Spirit. That was the perfect sacrifice,—not propitiatory, not appeasing an angry God, not gaining surplus merit for others, but a simple faithful, loving act of self—immolation. This is sacrifice—the highest expression of love... The eucharist is the act in which the church is caught up in freedom, love, joy, self-surrender, in the once-for-all eternal sacrifice of Christ. It is neither repetition, nor mere memorial." (*Joy of freedom*. p. 21 f)

Clement connects apostolic succession to the offering of the gifts, "just as the duly appointed priests of the O T. performed the various sacrifices. The sacrificial understanding of the Lord's supper here comes to the fore and is clearly connected with the theme of apostolic succession" (*Early Christian Fathers*, Vol. 1, p. 39). Justin Martyr (d. 165) shows the need of one faith for all those who participate in the one Table of our Lord. "This food we call Eucharist", He says, "of which no one is allowed to partake except one who believes that the things we teach are true, and has received the washing for forgiveness of sins and of rebirth and who lives as Christ has handed down to us. For we do not receive these things as common bread or common drink; but as Jesus Christ our Saviour being incarnate by God's word took flesh and blood for our salvation, so also we have been taught that the food consecrated by the word of prayer which comes from him, from which our flesh and blood are nourished by transformation, is the flesh and blood and of that incarnate Jesus. "(First *Apology* para 66 (ibid p. 286) St. Ignatius (d. 107) writing to Smyrneans asserts that belief in the blood of Christ is necessary for salvation, not only to men, but even to angels. "Let no one" he says, "be misled: heavenly beings, the splendour of angels, and principalities, visible and invisible, if they fail to believe in Christ's blood, they too are doomed" (ECF. Vol. 1, p. 114). According to Dom Gregory Dix, "the understanding of the death of Jesus as the atoning sacrifice of the Messiah surely goes much further back into the primitive Christian tradition than S. Paul" (The *Shape of the Liturgy*. p 77 footnote). Thus we can conclude without any hesitation that the prayer response of St. James' Liturgy, " This Offering is blessing, peace, sacrifice and thanksgiving" is an authentic early tradition to which no Christian ought to object.

The Real Presence of Christ in the consecrated bread and wine, for the ultimate purpose of His real presence in the believers who receive the body and blood of Christ, is a fact and a mystery which no single theory can adequately explain. Theories like Transubstantiation of the R C C or Consubstantiation of Luther, Impanation of Guitmund of Aversa and Virtualism of Calvin, though better than Zwinglian Symbolism or Memorial, do not exhaust the mystery of the change of the elements. The modern substitute of Transignification for Transubstantiation is also inadequate. St. Paul was certainly not a Receptionist, but believed in the objective power of the eucharistic elements, for he says, "For anyone who eats and drinks without discerning the body eats and drinks judgement upon himself. That is why many of you are weak and ill and some have died". No one will die by eating mere bread and drinking mere wine. As the Oxford Dictionary of the Christian Church says, "That the eucharist conveyed to the believer the Body and Blood of Christ was universally accepted from the first and language was very commonly used which referred to the eucharistic elements as themselves the Body and Blood. Even when the elements were spoken of as 'symbols' or 'antitypes. there was no intention to deny the reality of the presence in the gifts." It is noteworthy that there was little controversy in the patristic period about the Holy Eucharist at all as even the heretics did not deny the supreme importance of the Holy Qurbana. Even the word 'remembrance' (Heb. Zikkaron) meant the liturgical reenactment of some past event in the O. T. (Ex. 12: 14, 27; 13: 3, 8f; Dt. 16: 3; Nu. 10: 10) and our Lord Himself must have meant it so. O. C. Quick is right in observing that 'the Eucharist is the perpetual externalization in ritual of that offering of Himself which Christ made and makes for us......in the Eucharist the self-offering of Christ reaches the utmost limit of externality through the presentation of material symbols, in order that souls in material bodies may have that sensible assurance of Christ's coming to them from without, which their earthly condition craves, even while they cannot see Him come." In the light of the conclusions of the Edinburgh Conference and the further progress made at Lund "We do all believe in the Real Presence of Christ, though as to how the Presence is manifested and realized we may differ. We all believe that the Eucharist represents the Sacriifice of Christ, though how to define the relation of it to the one Sacrifice we may not know. We all believe in the spiritual union with Christ and with one another in the Sacrament of the Lord's Supper" (quoted in Marcus Ward: *Outline of Christian Doctrine* Vol. 11, p. 190). The question whether Christ is present in or out of the bread and wine is to miss the whole point of sacramental mystery. Even Paul Tillich admits, "A sacramental symbol is neither a thing nor a sign. It participates in the power of what it symbolizes, and therefore it can be a medium of the spirit" (S. T., 111, p. 123). The

Orthodox courch does not go into formal theories such as *ex opere operatum*, though she would cling tenaciously to the mystery of the Real presence of Christ in the consecrated elements., which according to the word of Christ is His own body and blood. The heavenly mystery of the Eucharist cannot be legally categorized to matter, form, intention etc, though such explanations may give an insight into the unfathomable mystery of the sacrament.

The Communion of Saints is a part of the Holy liturgy at least from the fourth century, if not earlier. In view of the definite prayers found in the book of Maccabees for the departed ones and St. Paul's, 'I pray that the Lord may grant him (Onesiphorus) mercy from the Lord on the great Day' (II Tim 1. 18 N E B), Christians must have prayed for their departed brethren from the very beginning. Eucharistic intercession for the departed was added 'before the end of the fourth century 'according to Gregory Dix (ibid. p. 170) and E. J. Bicknell (39 Articles, p. 239). The latter quotes Rev. 6: 9 and Heb. 12: 1 in favour of the practice and adds: "It is inconceivable that holy souls should cease to pray for those whom they love on earth. St. Peter or St. Paul must continue to pray for the Churches that they founded or a mother to pray for her children......We are still fellow members of the body of Christ and we may believe that if through death they have entered in to a fuller union with Christ their power of prayer has become intensified. The practice of invocation makes the communion of saints a reality." (ibid. p. 294) Mgr. L. Duchesne says, "St Gregory of Nyssa. in his funeral oration over St. Basil preached at the Cappadocean Caesarea in 379, states that it was customary after Christmas and before the first January to celebrate the festivals of St. Stephen, St. Peter, St. James, St. John and St. Paul" (*Christian Worship* 265 f). "Besides the urban churches, "he adds, "there were cemetery chapels, situated in burying places and used for funeral services and Masses and for anniversaries and other commemorations, as well as for the funeral agape, the observance of which continued for a long time" (ibid, p. 401). In the scholarly work *Liturgy and Worship* edited by Clarke and Harris we read, "Evidence for the celebration of the Eucharist at the commemoration of departed members of the Church is supplied from two different quarters during the first half of the third century. In Africa Tertullian and Cyprian speak of the offerings made for the departed......that they may obtain 'a part in the first resurrection'...... A second piece of evidence is supplied by the *Didascalia*, a Syrian work of the third century, in which we find the injunction "offer an acceptable Eucharist both in your congregations, and in your cemeteries and on the departures of them that sleep...and without doubting pray and offer for them that are fallen asleep" (p. 365). It was with a festal character that anniversaries of the martyrs

were celebrated from the third century. Holy Eucharist was offered when Constantine was buried at Constantinople. St. Augustine says that the burial of his saintly mother Monica was with the celebration of the Eucharist. Though the Eastern churches do not insist on Requiem Mass, most of the Eastern churches have the practice of celebrating Eucharist on the third, ninth and fortieth days after the departure of the faithtul.

In short, the Eucharistic doctrine of the Orthodox churches teaches that the Holy Qurbana is the real participation in the once-for-all sacrifice of Christ in and through which we receive the very body and blood of Christ and assert our unity with the Head and the total members of the body including the living and the departed.

The Communion of Saints

REV. K. J. PHILIP

Biblical basis

The term Communion of Saints may be translated "the fellowship of God's people". This word fellowship, Koinonia, is one of the great words of the New Testament The earliest disciples found themselves in a new and transcendent fellowship. They that believed were of one heart and one mind. They had all things in Common. The Common will expressed itself in a community of goods. Christians can accept the idea that there ought to be koinonia in all the good things of the world.

The earliest disciples simply felt and recognised that they were one in Christ. That experience expressed itself in the common meal and the common worship, and the sharing of goods. It is only later on in Paul that we find an analysis of the experience "Ye are all one in Christ Jesus". The words "in Christ" occurs frequently in the Epistles. "If any man be in Christ Jesus, he is a new creation." Understanding of these words is impossible except for those who have shared in the experience of being in Christ. Just as in the experience of friendship we give ourselves to one another, our whole selves, all that we are, so the Risen Christ gives Himself wholly, His Life, His power, His triumph to those who believe in Him. The experience of the risen Christ is universal, eternal, perpetual. This union can never be perfectly fulfilled here in the body. The glory of heaven is not wholly disconnected with our own present experience, but only its perfection and consummation. We already dwell in Christ and He in us. It goes without saying that those who are one with Christ are also one with one another in Him. Already in this life we have some experience of the wonderful oneness of Spririt which is possible among God's children. In what we call heaven, this experience will be universal and complete—the oneness which we already have will be perfectly made manifest.

The Christian Fellowship (Koinonia)

In Greek 'Koinonia' means an association or a partnership. It was used to express the idea of community, to live together in a life in which everything is shared. It was used of man's relationship with God, a close relationship into which people enter.

In the New Testament Koinonia occurs some 18 times. If we examine the contexts in which it is used we can understand how far-stretching is the fellowship which should characterise the Christian life.

It was used to denote :—

(1) A sharing of friendship and an abiding in the company of others. (Act. 2: 42 ; II Cor. 6: 14)

(2) Practical sharing with those less fortunate. (Rom. 10. 26 ; II Cor. 8. 4.)

(3) In the Christian life there is a fellowship which is a partnership in the work of Christ. (Phil. 1: 5)

(4) Fellowship in the faith (Eph. 3: 9)

(5) Fellowship in the Spirit. (II Cor. 13 : 13)

(6) Fellowship with Christ. Christians are called to the fellowship of Jesus Christ, the son of God. (I Cor. 1: 9). That fellowship is found specially through the Sacrament. (I Cor. 10: 16)

(7) In the Christian, there is a fellowship with God. (I Jn. 1: 3)

The Christian fellowship is that bond which binds Christians to each other, to Christ, and to God.

The Christian shares in the manhood of all men ; he shares in the common experience of joy and tears ; he shares in the things divine and in the glory that shall be.

"Communion of Saints" (Fellowship of the Living and the Dead in Christ)

Why ? *Praying for the Dead.*
Invocation of the Saints.

"The union of men with God is the union of men with one another"

St. Thomas Aquinas.

O blest communion, fellowship divine !
We feebly struggle ; they in glory shine,
Yet all are one in Thee, for all are Thine.
Alleluia !

W. W. How, For All the Saints.

After this I beheld, and, lo, a great multitude, which no man could number, of all nations, and kindreds, and people, and tongues, stood before the throne, and before the Lamb, clothed with white robes and palms in their hands; and cried with a loud voice, saying, salvation to our God which sitteth upon the throne, and unto the Lamb ....These are they which come out of great tribulation, and have washed their robes, and made them white in the blood of the Lamb. Therefore are they before the throne of God, and serve him day and night in his temple: and he that sitteth on the throne shall dwell among them. They shall hunger no more, neither thirst any more; neither shall the sun light on them, nor any heat. For the Lamb which is in the midst of the throne shall feed them, and shall lead them unto living fountains of waters: and God shall wipe away all tears from their eyes. Rev. 7 : 9—17.

"O Almighty God, who hast knit together thine elect in one communion and fellowship, in the mystical body of Thy Son Christ our Lord; Grant us grace so to follow thy blessed Saints in all virtuous and godly living, that we may come to those unspeakable joys which thou hast prepared for those who unfeignedly love thee; through the same Jesus Christ our Lord."

The Book of Common Prayers.

It is impossible to state with any certainty what precise sense of the term "Communion of Saints" was originally and how it was meant to be understood by the men who inserted it in the creed. Literally communion of saints probably means the partaking of holy persons, "the community in one life of holy love of all who are sanctified."

"We who belong to Christ belong to one another in this world and the next. Death may separate us, but it cannot disunite us. Because we are one with Him, we are one in Him; one with each other and with all His saints, for ever."

St. Paul's Epistles, and other New Testament writings and early Christian writings are full of diverse expressions of that general idea. The Christian burial inscriptions seen in the ancient catacombs of Rome are of interest.

"Paul and Peter pray for victor"
"Julia, in peace with the saints"
"Demetris and Leontia, to their daughter, Sirita.
"Jesu, Be mindful of our child."
"In thy prayers pray for us, for we know that thou
Dwellest in Christ."

These are expressions of the faith of the common christians rather than formal theology. They asked Paul and Peter and other departed saints to pray for those on earth. For those who are one in Christ are one with each other for ever. Nothing can separate them from Christ, the Lord of life and death.

Invocation of saints, Prayer for the Dead (Mar Thoma Church)

May we address the saints in heaven directly to ask their prayers for us and for others? There are many Churches which practise the invocation of saints and prayer for the departed souls. Some others don't do this. The Mar Thoma Church comes under the second category. They hold that :—

(1) There is no need to approach God through any intermediary. His court is not like any other court on earth. The subject needs no special advocate to plead his case. The New Testament speaks of only one mediator between man and God— Jesus Christ.

(2) No creature of God, not even the highest saint is to be prayed to in his own person. To do so amounts to idolatry.

(3) God alone is Omnipotent, Omniscient, and Omnipresent. How can these qualities be attributed to a saint? We have no assurance and no way of ascertaining whether saints in heaven can hear our petitions or not. The Anglican Communion expressly forbids the invocation of saints (Article XXII, Article of Religion). The Mar Thoma Church has left out in its liturgy prayers to the dead and prayers for the dead (Church Directory P. 26).

As in some other Eastern Churches, the Mar Thoma Church does not have a separate codification of its faith and doctrines apart from what is found in its liturgy and practice. We have to analyse the structure of the liturgy and its contents to find out its insight into the "Communion of Saints." The Mar Thoma Church gives a very prominent place in its prayers for respectful remembrance of the departed saints and exhortation to follow them.

The liturgy of Holy Communion begins with the phrase "O Lord Jesus Christ who didst take human form from Mary and was baptised of John, grant us Thy grace." Throughout the liturgy, we can see the idea of the Church on earth and the Church invisible as part of the body of Christ. In Christ the living and the dead are bound together. But the Mar Thoma Church does not believe in any direct communication between the visible and invisible saints. They have the strong conviction expressed by St. Paul in his letter to the Romans 8: 38—39.

"For I am persuaded, that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come,

Nor height, nor depth, nor any other creature, shall be able to separate us from the love of God, which is in Christ Jesus our Lord."

This is the faith that maintained the hope of the Church all through ages, where the Catholic and the Evangelical meet. Christ the hope of the living and the dead.

Bibliography: Holy Bible.

A Theological Word Book of the Bible (*Alan Richardson*)

Living the Creed (*Carroll B. Simcox*)

Liturgy of Holy Communion (*Mar Thoma Church*)

Liturgy of Holy Communion (*Orthodox Church*)

"BELIEFS" *Stephen Neill.*

History of the Mar Thoma Church Juhanon Mar Thoma, & K. K. Kuruvilla

New Testament Words (*William Barclay*)

The Book of Common Prayer (*Church of England*)

A New Testament Word Book (*William Barclay*)

Communion of Saints:

Unity in Theory and diversity in practice

C. P. Mathew.

Prayer for the Departed and Commemoration of the Saints

Fr. T. J. JOSHUA

Commemoration of the departed souls and intercession to the saints is a subject of controversy among the Christian churches. It has been so in the relation between the Orthodox and the Marthoma Churches of Kerala. In theory both churches believe in "the communion of saints" and they could jointly confess the Apostels' Creed where the phrase (I believe in the Communion of Saints) occurs. But in practice and understanding they greatly differ from each other. Due to prevailing prejudices and lack of closer understanding, the differences may appear to be of gigantic measure. Therefore it is really necessary to have a fresh look at the subject with a view to correctly unserstanding each other.

The Marthoma Church has not made any declaration that the prayer for the departed souls and commemoration of the saints is heresy. But the church has removed all prayers for the departed and prayers to the saints from its Liturgy and other prayer books. It proves that the church does not enjoin its members to have such practices. This was one of the 'reforms' which Abraham Malpan had introduced. As a result many prayers were recast or reworded eliminating references and phrases which were felt objectionable. Thaksa revision committee appointed by the church, later approved these changes.

Reasons claimed for such changes

1. There is no Biblical evidence for such a belief and practice.
2. There is no historical evidence to show that it prevailed in the early church.
3. It is a later accretion in the church of Malabar, probably through the Portuguese (Roman) influence.
4. It has led to many superstitious and corrupt practices in the life of the people.

It may be pointed out in this context that the Reformers including Abraham Malpan, were greatly influenced by the C. M. S missionaries. About the missionaries and their outlook two leading

members of the Marthoma Church make the following remarks. "Having an individualistic conception of the church, the missionaries regarded as intolerable error all those practices and symbols which expressed faith in the communion of saints across the ages uniting the living and the dead"* It may further be commented that these missionaries were members of a voluntary organisation independent of the church. Since they were under the spell of pietism and moved by great zeal for evangelism they failed to attach due importance to ecclesiastical life which was necessary to understand the practice of communion of saints. But their church at home believed and practised the commemoration of saints.

Now let us take those reasons one by one and examine how far they were justified.

1. That there is no Biblical evidence

At the outset it may be pointed out that to seek the basis of everything in the Bible and to trace the origin of everything is a post-reformation tendency. But the christian doctrines and practices should not be limited to the explicit writing in the Bible; they are to be received in the whole traditional experience and life of the church. The Bible is indeed a great witness, but not the only witness.

Many of the developments in doctrines and practices of the church are implied in or sanctioned by the Bible. This is true of infant baptism. There is no direct reference in the Bible regarding infants being baptised. But we continue the practice from and trace its origin to the Apostolic times The same thing could be said of the practice of communion of saints.

(a) There is ample evidence to show that the Jewish Church before the time of Jesus believed in the commemoration of saints. In the book of Ecclesiasticus we read as follows.

"Let us now praise famous men, and our fathers that begat us. The Lord manifested in them great glory, even his mighty power from the beginning Such as did bear rule in their Kingdoms and were men renowned for their power .... All these were honoured in their generations ....Their bodies were buried in peace, and their names liveth, to all generations" (44. 1 ff)

It was also in the Jewish tradition that the departed saints could pray for the living ones. This is expressed in the second

* C. P. Mathew & M. M. Thomas-The Indian Churches of St. Thomas 1967: Page 134

book of Maccabees, where Judas has a vision where he sees Onias, the former high priest praying for the nation with outstretched arms (II Macc. 15. 12). The living ones offered prayers and gifts before God on behalf of the departed souls.

"And when he (Judas) had made a collection man by man to the sum of two thousand drachmas of silver he sent into Jerusalem to offer a sacrifice for sin ...... in that he took thought for a resurrection......wherefore he made the propitiation for them that had died that they might be released from their sin" (II Macc. 12. 43—45). The book of Tobit also has reference to the prayers of the saints (Tobit. 12. 12—15).

In the liturgical prayer of the synagogue on Sabbath morning the following prayer was used:

"My God, remember the souls of my father and mother........ who have passed into their eternity. May their souls be included in the bundle of life with the souls of Abraham, Issac... ...and other righteous men and women in paradise"*

The evidence of early Jewish tombstones is also in favour of the custom of prayer for the dead.

All these would go to prove that the commemoration of the departed soul was a practice in the Jewish Church before the time of Christ. It is very probable that this practice was taken over naturally by the Christian Church.

(b) Coming to New Testament times we get a clearer picture of the condition of the departed souls (i) it is not a pale shadowy existence' as it was believed in some books of the Old Testament. The departed souls are depicted to be alive and conscious.

On the mount of Transfiguration Moses and Elijah were present and Jesus was having fellowship and conversations with them. Not only that Moses and Elijah were present but they were discussing with Jesus about "the decease (departure) which he was to accomplish in Jerusalem" (Lk. 9. 31). When Jesus standing at the tomb called Lazarus by name, he made immediate response and came out as he was commanded (Jn. 11. 13). It was possible because the soul was alive and conscious. This is further testified by Christ preaching to the spirits in prison. See 1 Pet. 3. 19; 4. 6. "the Gospel was preached even to the dead that though judged in the flesh like men, they might live in the spirit like God."

---

* F. E. Warsen. Liturgy and Ritual of the Ante-Nicene Church P. 239.

(ii) St. Paul held the same hope that after his death he shall be with Christ. So he said' "my desire is to depart and be with Christ, for that is far better." Phil. 1. 22. Also see II Cor. 5. 8. He further affirmed that death cannot separate him from Christ. (Rom. 8. 38).

There is a strong emphasis in Paul's theology on the corporate nature of the Christian hope. Those who are baptised, whether alive or dead, are members of the body of Christ and share the gift of the Holy Spirit. So the departed ones are in Christ.

(iii) The departed souls are one with us:- Since they are with Christ, they are with us too. In the epistle to the Hebrews. the author describes them as 'witness'. (Heb. 12. 1) of our race. There we find a description of our fellowship with those who through ages have witnesed to faith. These witnesses pointed to Christ, the "pioneer and perfector of faith", not drawing attention to themselves.

When we stand for worship we are not separated from them but we worship God in their Company. We stand before 'Mount Zion and the city of the Living God, heavenly Jerusalem, before myriads of angels, the full concourse and assembly of the first-born citizens of heaven...........and the spirits of good men made perfect". Heb. 12. 22—23.

(iv) The saints are offering prayers. They are not idle before God, but constantly worship and glorify God. St. John as the veil of the unseen world was lifted, found the Elders fall down before the Lamb, "each holding a harp and with golden bowls full of incense, which are the prayers of the saints". Rev. 5. 8 Also see Rev. 8. 2—4. where we read, "And another angel came and stood at the altar with a golden censer; and he was given much incense to mingle with the prayers of all the saints upon the golden altar before the throne."

The living creatures and the Elders fall down before the Lamb; they proclaim His praise with their harps and songs. They present the golden bowls full of incense which represent the prayers of saints or the faithful. The angels and the elders unite the prayers of the faithful with their own act of praise. So there is communion of saints and the angelic hosts in prayer. See Rev. 6. 9—10.

(v) The living should pray for the departed and thus make fellowship real and meaningful.

St. Paul has made such a prayer when he expressed ihe pious aspiration with regard to the probably deceased Onesiphorus. "May the Lord grant him to find mercy from the Lord on that day".

2 Tim. 1. 18. Most of the commentators agree that the verses (2Tim 1. 16—18) imply that Onesiphorus was dead, and Paul was praying for his soul.

From what we have said above we may draw the following conclusion. The phrase "Communion of Saints" (and the commemoration of the Departed) does not appear as such in the Bible. But the idea is scriptural in a deep and real sense.

2. The argument that there is no evidence in the early history of the Church.

It is argued that the commemoration of the Saints was not practised in the Apostolic or Sub-apostolic times. It is presumed that it came into practice at a later period when the church became corrupt through pagan influence. Also it is pointed out that in the history of the Church of Malabar there is no evidence to prove the practice at all. The assumption is made that very likely the Portuguese (Romans) introduced it here. There is a historian who makes a statement to that effect. "Their Church knew nothing of the intercession of Saints"†. But the same author mentions in the same paragraph that "Their views on the subject were common to all other Eastern Churches and in accordance with the word of God". In the light of the second statement we should try to find out the evidence in other Eastern Churches. Before that, let us see what light historical evidence can throw on the subject.

As far as one knows we have no clear historical proof for or against the subject in the first century. But we have quite clear evidence from the second century onwards.

(*i*) *The Veneration of Martyrs* The first centuries marked the role of the confessors and martyrs. The Christian believers greatly reverenced the martyrs and their memorials were celebrated annually.

Polycarp of Smyrna was burnt to death in the year A. D. 156. The Christians of Smyrna collected his bones and buried them and about that they wrote, "Where the Lord will permit us to gather ourselves together, as we are able, in gladness, and joy and to celebrate the birthday of his martyrdom for the commemoration of those who have already fought in the contest and for the training and preparation of those who shall do so hereafter" ‡[1].

There came criticism about the practice of commemoration of Polycarp and to that the Smyrnans answered "We worship

---

†. James Hough - History of Christianity in India-Vol. 2. P. 15

‡[1]. Lightfoot J. B, Apostolic Fathers. 1891. P. 209

Christ as the Son of God; as to the martyrs we love them as the disciples and imitation of the Lord". From the beginning of the 3rd century, the celebration of the anniversary became a matter of universal observance. (Duchsne L. Christian Worship P. 284)

(ii) *The Testimony of the Church Fathers* Tertullian (160-220) of Carthage speaks of the annual oblation of the Eucharist on the death anniversary of the departed Christians.

Origen (185-253) of Alexandria in his homilies on Job mentions the anniversary of the dead. "We devotedly make memorial of Thy saints and of our parents and friends, who died in the faith as well to rejoice in their refreshment, as to desire for ourselves a pious consummation in the faith. ‡[2].

We also find in the writings of Origen clear traces of a strong belief in the power of the dead to intercede for those on earth. He writes, "it seems fitting and convenient to make remembrance of the saints in our solemn assemblies, in order that we may benefit ourselves by the recollections of their doings. †

The Canons of Hippolytus (190-235) mentions the memorial celebration for departed souls.

Cyprian of Carthage (200-258) speaks of the Eucharist on the anniversary of the death of departed Christians as "sacrifice for their repose" §[1].

St. Gregory Thaumaturgus (205-265) bishop of NeoCaesarea, after the Decian persecution in 258 ordered in his diocese annual feasts in commemoration of martyrs.

As we come to the middle of the fourth century, direct invocation of the saints (departed) had become a practice among the Christians everywhere. The Capadocian Father Chrysostom and several others furnish evidence for prayers to the martyrs.

In his letter to the apostle Julian, Basil wrote, "I also receive the holy apostles, prophets and martyrs and call on them to supplication unto God that through them, that is through their mediation, the Merciful God may become propitious to me and a ransom of my sins may be made and granted" §[2]. We can trace evidences in almost all the writings of the early Fathers for the commemoration of saints. To quote one more, St John Chrysostom (345-407) of Constantinople who has much to say on the subject.

---

‡2 Warren F. E.—The Liturgy and Ritual of the Ante-Nicene Church-1897. P 146

†. Ibid P. 148

§1. Dix Gregory—The shape of the Liturgy 1947. P. 345

§2. Parker J. H. Homilies of St. John Crysostam P. 135.

"It is not in vain that we remember those who have departed this life and entered the Divine Mysteries, and that we intercede for them praying to the Lamb that taketh away the sins of the world..... May we never tire of bringing help to the dead and offering prayers for them, for it is a common expiation, for the sins of the whole world...... For, we all are from a single body" §[3]

The Patristic evidence is very strong for the prevalence of the practice in the early centuries of Christianity. It was well established by the third and the fourth centuries, both in the Eastern and Western Churches.

3. The argument that it is a later accretion in the Malabar Church, probably as a result of the Roman influence after the Portuguese invasion :—

This has to be answered by examining the ancient liturgies. If the Church of Malabar shared the same teaching and traditions with the other Eastern Churches, then there is no reason to maintain that it was introduced by the Portuguese. So let us examine some of the ancient liturgies and see how far this was included in them.

(i) *The Diptychs*: (It literally means anything folded in two) From early centuries intercession formed a prominent part of the liturgies, when people were remembered and prayed for. The names were written on the diptychs and read out at the time of intercession. This included the names of both the living and the departed on the other side of the diptyche. Cyprian of Carthage (3rd century) supplies evidence that even in his day the calling out of the names of the living and the dead at the Eucharist was an ancient and well established custom.*

From the writings of Cyril of Jerusalem and of Gregory of Nyssa we get three different sorts of lists of names :

1. Those of the newly baptised
2. Those of a certain number who were to be remembered at the altar.
3. Those of the faithful departed. †a.

The diptychs made commemoration for the martyrs, deceased local ordinaries, founders and benefactors of the local Church. In the East the recitation of the names of the dead came to be a very

§3. Hastings James, Encyclopaedia of Religion and Ethics, Vol. 1, Page 425
* Catholic Encyclopeadia—Vol 4.—Page 885
†a. Catholic Encyclopeadia—Vol. 4.—Page 885

important thing. St. Cyril of Jerusalem mentions a list, divided into patriarchs, prophets, Apostles, and Martyrs on the one hand who are begged to pray for the congregation, and the holy fathers, bishops and deceased faithful in general, on the other hand for whom the congregation prays. †b.

The time of the reading of the diptychs varied with each liturgy. In some it is between the kiss of Peace and the preface, and in some others after the kiss of Peace.

(ii) *All the ancient liturgies emphasise the communion of Saints:* The distinctive mark of the oriental liturgies is, "to be found in the position of the intercession for the quick and the dead." †c.

The Eastern liturgies express great devotion to the angels and they show veneration to the O. T. prophets and other departed souls. Prayers for the dead exist in all the Liturgies. Michael Ramsay, the Archbishop of Canterbury has pointed out this characteristic of the Eastern Church in the following words:

"How vivid also is the Eastern religion of the communion of saints. If the Western devotion to the saints has sometimes seemed like an individual appeal for the aid of a heavenly mediator, the Eastern attitude to the saints seems far more the natural corollary of the Church's family life. The saints and the departed, between whom the Orthodox are unwilling to make a rigid division, are one with us in Christ and the Orthodox pray both to them and for them all, summoning brethren on earth in giving glory to Christ whose Body and members are one." †.

(a) Byzantine Liturgy of St. John Chrysostom: While taking the oblation, the priest says the following prayers:

"To the honour and memory of......our Lady.....of the honourable and glorious prophets .. Baptist John.........Moses, Aaron, Elias, David, Daniel, ...of Apostle, Peter, Paul, ...and the rest of the Holy Apostles . and of all our Orthodox Fathers and brothers of eternal life, in the fellowship, O Lord, Thou lover of mankind."

(b) The Liturgy of Nestorians, including the Anaphora of Addai and Mari:

It may be mentioned here, that the liturgy that was used in the Malabar Church before the Portuguese period, if an indentification is possible, could be that of Addai and Mari.

---

†b. Ibid.

†c. Lowther Clark 1—Liturgy and Worship. S. P. C. K.—Page 125

† R. Michal Ramsay—The Church of England and the Eastern Orthodox Church—S. P. C. K. 1946—Page 11

In it the Prothesis has the following prayer: "By the prayers of the Blessed one.........By the request of the Virgin Mary we that have taken refuge in the prayers of the blessed one, the holy Virgin Mary, Mother of Jesus our Saviour, be kept by it from the evil one and conquer all his viles."

In the Anaphora section also there are several prayers seeking the intercession of the saints.

(c) The liturgy of St. James of the Syrian Orthodox Church:

Having seen the prayers for and to the saints profusely scattered through in all the Eastern liturgies we may now turn to the liturgy which was used here before the time of the Marthoma Reformation, and is still used by the Orthodox Church.

During the time of preparation, (Thooyobo) the priest holds the Chalice and Paten in his hand and recites a prayer which contains commemoration of the father, mother, teachers and all the faithful departed. The names of the departed are mentioned following the ancient practice of the diptychs.

The public celebration begins with the words "By the prayers (Thoobde) we commemorate Blessed Mary, Prophets, Apostles and evangelists, preachers, Martyrs, the Doctors of the Church, and all the faithful departed.

(d) In the Coptic, Armenian, and Ethiopean liturgies also we have the prayers for the saints and intercession to them.

From the survey made above we may conclude that the practice of the communion of saints (Commemoration of the Departed) is an ancient and common one in all Eastern Churches.

4. **The argument that the Practice has led to many superstitions and corrupt practices :-**

We cannot deny the fact that any human institution, in course of time may degenerate and corruptions could creep in. This is true of many of our observances and practices. Losing the higher and spiritual goals, sometimes, they may become mechanical and money --motivated. In the practice of the commemoration of the departed and intercession to the saints also there were pitfalls. For example the practice of "Qurbana Chollikkal," by paying some money entrusting the whole business with the priest. Again unfortunate is the popular notion that how you live on earth does not seriously matter, provided proper ceremonies and prayers are offered on your behalf by your relatives.

But many of the criticisms were based on the corrupt practices and not on a correct understanding on the part of the missionaries and their allies of some of the fundamental beliefs which were the real basis of this ancient practice.

Conclusion

We have noted that the practice of the communion of saints has Biblical sanctions and theological reasons behind it. It had an important place in the whole life and worship of both the Eastern and Western Churches. Even the oldest rites of East and West included this practice. It is from the doctrine of the "Communion of Saints," that the practice of commemorating the departed ones and invocation of the Saints developed. It bridges the gap between the living and the dead. This is clearly explained in the words of Pope Leo XIII "As every one knows, the communion of saints is nothing else, but mutual sharing in help, satisfaction, prayer and other good works, a mutual communication among all the faithful ...... for all these are come together to form one living city whose law is love." (Encylical on the Eucharist).

Death does not interrupt love and *its urging* must and does express itself in prayer. Then only the bonds of love can be maintained and strengthened. We praise God and our prayers are to God that through their prayers we may be blessed. It proclaims the richness of the Christian worship, that it is not a solitary, but corporate undertaking. We believe that the spiritual life and Christian Worship will be really impoverished if we neglect the communion of saints.

The Orthodox Church should certainly try to eliminate wrong notions and popular superstitions that may influence them in practice. The church must be alert to the danger of corruptions and misunderstandings.

To the members of the Marthoma Church it is my earnest and humble appeal that they should be prepared to approach the subject, with an open mind. For us communion of saints is not anything optional, but an essential and fundamental aspect of our spiritual life.

The Churches which had abandoned Episcopacy and followed the Presbyterian pattern of Church polity were prepared for the interest of Church union to concede and accept Episcopacy which enabled the formation of the C S. I. In the same way the Marthoma Church can view this question not only in the perspective of ecumenical interest but from the consideration of a rich experience and traditional practice in the entire eastern christendom of which it is a part and to which it is associated in its roots.

The Mystical Body and the Communion of Saints

THE REV. V. E. VARGHESE

The book *Le Corps Mystique du Christ* by Emile Mersch, S. J. was first published in 1933. Its second French edition appeared in 1936. Its English version, (John R. Kelley, S. J. being translator) appeared in 1938 under the title, *The Whole Christ*, and this paper is more or less a sort of review of *The Whole Christ*. The English version has a foreword by Joseph Husslein S. J., Ph. D.

Mersch was Professor of Sacred Theology at the faculty of Notre-Dame de la Paix, Namur, France.

The translator tells us in the Foreword that. in order to reduce the size of the book and to make it less forbidding to the lay reader, he has omitted the long critical and exegetical notes and the exhaustive references and appendices, and reduced the analytical table of contents. The O. T. Texts are cited from the Douay version and the New Testament texts from the Westminster Version.

The book contains 623 pages. It is divided into three parts: Part I consisting of eleven chapters, Part II containing eight chapters, and Part III containing eleven chapters. There are notes and index appended.

The Thesis of the Book and Its Relevance.

The Thesis of the book may be put in brief as follows:

The Church is the Mystical Body of Christ, in which all the believers, as members of the one body, are united to Christ the Head and to one another. Everything in heaven and on earth has been, in Christ, newly created into one single organism, the One Man-God, and united to the Holy Trinity. The New Creation is still growing into perfection, even unto the final consummation of every existence into one single unity of New Creation, by which alone redemption will be perfected. Every saint is awaiting his perfection in this final consummation, and even every inanimate thing is groaning for its realization. The Church is the evidence of this union in Christ. This is the crux of ecclesiology, and in the light of such an eccllessiology alone can every other Christian doctrine be intelligible.

It follows that the doctrine of the Communion of Saints will be intelligible only in the proper context of this ecclesiology. Therefore the study of this book is significantly relevant from the point of view of the subject we are concerned with at present in our dialogue, namely the doctrine of the Communion of Saints.

The Scheme of the book and the Scope of the paper

The author successfully attempts to substantiate his thesis by tracing the historical development of the doctrine of the Mystical Body of Christ. In the first part of the book he sets forth the scriptural basis of the doctrine; in the second part, the teaching of the Greek Fathers; and in the third part, The Western Tradition; and finally he concludes with a comment on the doctrine in modern times.

As this paper has to be very brief, I am bound to omit many important details and exposition which ought to have otherwise found a place in this discussion; and we have to be satisfied with having just a bird's-eye-view of the history of the doctrine.

The Mystical Body in the O. T.

The Mystical Body was prefigured in the Old Testament. In creation God willed to effect a union of all men with Himself in Christ, the Second Adam, as St Paul says in the Epistle to the Ephesians. The New Testament is the revelation of what was hidden in the Old. In creation God purposed to raise up a race of men that should be chosen and blessed in Christ, an existence *en Christo*, a supernatural ontology destined to be incorporated in the Mystical Body. The Old Covenant, therefore, was made with Christ and the members of Christ.

The Mystical Body in the Gospels and Acts

With slight variations of accent all the Synoptic Gospels teach of the Mystical Body. St. Mark suggests, by the very manner of his telling the story of the birth, life, death, and resurrection of the Saviour, that the Gospel has its centre, its resume, and its explanation In the transition from Christ's earthly existence into a fuller human life, the life in the Mystical Body, the Church. St. Mathew, especially, speaks of the Mystery of the Kingdom in which Jesus will remain with His own for ever in their prayers, decisions, joys, sorrows and sufferings, and they, the Church, will be united with Him and with the Father. St. Luke's teaching on the Mystical Body is embedded in *Acts* and gains profound expression in the narrative of Saul's conversion, to which we will come again later on. In the Gospel he is especially interested to represent the Kingdom as a hidden, interior, reality; he refers to the Kingdom in connection with the institution of the Eucharist.

According to these Evangelists, the Old Testament pledges of the alliance between God and man became the very person of the Man-God in Jesus Christ, in whom the union took up its abode in mankind. Christ has a two-fold life on earth: one, visible and historical, and the other, invisible and mystical.

Jesus said that the Kingdom was a mystery, a mystery of marvellous solidarity as of a flock whose unity is assured by the shepherd, and a mystery of hidden growth as of a seed; love and forgiveness were its principles (Matt. 18. 2—7, 10—35). The power to bind and to loose is given to the Church (Matt. 16. 19). Those who receive or reject the Apostle will be receiving or rejecting the Lord Himself, and thereby the Father. (Mk. 9. 39; Lk. 9. 48; 10. 16; Mtt. 28. 18; 19). The end of history is marked with a solemn affirmation of the mystical identity (Matt. 25. 3—46). Since Jesus is the epitome of the entire history, He is able to speak exclusively of Himself as if He alone had lived in the multitude of men. What is implied here is the supernatural unity with the Trinity of all men in the Church which is the Mystical Body.

According to St. John, the 'END', the Kingdom of God, is the real Kingdom, and it has its beginning on this earth, by the new birth by water and spirit. Christ abides in us as we in Him, and He gives us eternal life; death and judgement are, therefore, realities of the past; the light has already risen, never to be extinguished. The Kingdom of God is Jesus, known, tasted, and possessed; its most essential, most interior and most mysterious aspect is God's taking possession of man and giving Himself to man in the Mystical Body of the Man-God wherein He unites mankind to Himself. Once taken into this unity, we share in the glory that belongs to the Son. In Chapter 17, particularly in verses 20, 21, we have the most mysterious passage which contains the doctrine of the Mystical Body: all the Fathers have interpreted it in this connection.

In the Acts of the Apostles we see the Kingdom taking form in reality and manifesting its inner mystery, the mystery of Christ living mystically in the faithful. The Church, the mystical Body, is born, just as Christ was born, *de Spiritu sancto*, and is guided by the Spirit. This identification is reflected in the martyrdom of Stephen and in the heavenly voice that was heard on the road to Damascus, "I am Jesus whom thou dost persecute". Luke. 24. 29 and Acts 1. 5, 8 show the continuity and unity of Luke and Acts: the former deals with the historical life of Christ, and the latter, His mystical life in the Church.

St. Paul's Teaching on the Mystical Body

Paul's vision on the road to Damascus is the basis of his theology: the life of Christ in the Mystical Body is as real as

His life in Palestine and the unity of the Christians with Him was real and perfect. Captured by this mystery Paul, as St. John Chrysostom says, is always intent upon one thing: to show the faithful that they possess all things in common with Christ, by virtue of their incorporation in Him.

In the Christological Epistles (Colossians and Ephesians) we find a full exposition of the mystery (Eph. 31. 1—9; Thes. 5. 18—23). All of Paul's preaching is summed up in the concept of the "mystery", and this mystery consists in the plan conceived by God from all eternity and revealed in Jesus Christ, to save all men without distinction of race by identifying them all, with His well-beloved Son in the unity of the Mystical Body by which our infallible justification, sanctification and glorification are effected (cf. Rom 6. 23; 8. 1; 18. 39; 16: 25—27; Eph. 1. 3, 7—10).

En Christo is a phrase so dear to Paul. Technically it means the mystical life of Christ in the believers and the believers in Christ. The similar phrase, "Christ in us" also signifies union with the same higher life, union with a living organism, a super-natural inclusion in the Saviour. All mankind, even the whole universe is summed up and included, as it were, in Christ; only in Him god sees His creation and blesses it.

Baptism clothes us with Christ. It is something dynamic signifying life. We are baptised in Christ, we are crucified with Him, buried with Him, grafted upon Him by our likeness to His death; we are risen with Him to a new life in Him, an existence in which we are in Him and He is in us, at once (Rom. 6 3—5, Gal. 3. 27; 2 Thes 1. 12). Whoever enters the Church becomes part of a unity that already exists, just as a grafted branch becomes part of a living tree. In the Captivity Epistles, the doctrine of the Mystical Body has attained a full development. In Eph. 1. Paul thanks God for having recapitulated ('anakephalaiosasthai) all things in the Son (cf. Eph 1. 20—22; 5. 23; Col. 1. 18, 20; 2. 9, 10; 1. 5, 17—19; Gal. 3. 26, 29). The Church is the *pleroma* of Christ.

In trying to explain the "mystery" Paul is at a loss for words, often he has to coin words which are overburdened with meaning. Certain verbs compounded with 'sun' express what Christ does in His capacity as Head of a body, or what is done by faithful in their capacity as members of that Body In Gal. 2. 20 he uses the phrase 'Christo sunestauromai,' which means 'I am con-crucified-with Christ', i. e. to say, 'With Christ I am nailed to the Cross'. The text (Gal. 2. 20) is paraphrased as follows: Christ died upon the Cross, and I died upon it too. This Cross has caused me to die to the Law and to the life I once led; this death has given me a new life, the only life by which I truly live. We therefore died together, and by His crucification I have been crucified." If

we have 'died-with' Him, we shall also 'live-with Him: If we endure, we shall also 'reign-with' Him (2 Tim. 2. 11).

(Sunapethanomen)
(Sunsesomen)
(Sun-basileuso-men)

In Chrlst Jesus, through the Gospel, the Gentiles are "co-heirs" and "Con-corporate" and "Con-participant" in the promise (Eph. 3. 6).

(Sunkleronoma)
(Sunsoma)
(Sunmetocha)

[We are] 'joint-heirs-with" Christ-if we "suffer-with" Him, we will also be "glorified-with" Him (Rom. 8. 17).

'Sunkleronomoi'
'Sunpas.homen'
'Sundoxasthomen'

Ye are "buried-with" Him in baptism; you had also your "resurrection-with" Him through your faith (Col. 2. 12, 13).

'Sunlaphentes'
'Sunegerthete'

These verbs signify that Christ's actions and sufferings are prolonged and consummated in the actions of the Christians, and that only in this way do they attain their totality and their pleroma-that the Church is the continuation, the fullness, the pleroma, of the Saviour. (Col. 1. 24).

"For in Him the whole fulness of diety dwells bodily, and you have come to fullness of lIfe in Him ...." (Col. 2. 9, 10) (R. S. V.)

[For it is in Christ that the complete being of the God-head dwells embodied, and in Him you have been brought to completion (Col. 2. 9, 10)-N. E. B.]

The new creation in Christ (2 Cor. 5. 14—20; Gal. 6. 14, 15; Eph. 2. 8—10); is so far-rea hing that, through men, it affects nature itself; the whole universe groans in agony and hope (2 Cor. 4. 6). Humanity is beginning anew in Christ, the Se:ond Adam, and this new ra.e is so united that it forms but one man, a new man, one perfect and complete man.

As a proof of this new creation by incorporation into the Mystical Body, Paul cites the fa t that they all have the Spirit within them (Titus 3. 5, 6). The Holy Spirit is their interior principle of life, strength, charity, holiness, joy; He renews them, guides them, gives them assurance of their resurrection and of the final glory, infuses into their minds the discernment and wisdom that befits Christians, unites them to Christ in baptism, seals

their souls with the sign of salvation, and draws from their hearts prayers that ascend straight to God, enabling them to say, "Abba Father !". The Holy Spirit is the principle of adoption and of concord, the Spirit of the Mystical Body.

The Doctrine of the Mystical Body in the Patristic Period

Having expounded the scriptural basis of the doctrine of the Mystical Body, Mersch proceeds to trace the development of the doctrine in the teaching of the Church Fathers, both in the Eastern tradition and in the Western tradition. In this paper we are not able to discuss in detail each of these great theologians and pillars of the Church, but have to be content with a few remarks and brief comments on some of them only.

The principal contribution of the Apostolic Fathers is their teaching on the subject of unity. For them this unity is something visible and tangible, but at the same time a mysterious, interior, supernatural, divine unity.

Among the Apostolic Fathers St. Ignatius of Antioch must be mentioned. He tells us that the unity of the church is one with the unity of Christ Himself. The visible unity of the Church, says Ignatius, is as necessary as the visible flesh of Christ. The faithful must pray together, round the same altar, breaking the same bread, professing the same beliefs, remaining in concord, and above all by submitting to the same head, in order that they may be united with the Lord. The external unity is, however, but the body and armature of an internal "spiritual unity".

The Epistle of Barnabas, which had considerable authority in the Church of Syria, speaks of the "incorruptible temple", "the supernatural temple that is being built for the Lord"......... "So powerful and so real is this new creation that the first creation was but a type of it'. This epistle marks the beginning of a tradition of an exegetical method of interpreting the scriptural text in terms of the Mystical Body, a tradition which gained so great an influence that almost all the eastern fathers have made use of this exegetical method.

According to this type of exegesis, the book of Genesis is interpreted as, in telling the story of the first creation, relating also the second, by which all the Christians are made one with Christ in the Church.

For instance, the Second Epistle of Clement interprets Genesis as follows:-"God created belongs not to the present, but has been in existence since the beginning. For she was spiritual, like our Jesus, and she has appeared in the last day in order to save us. And the Church which was spiritual has appeared in the flesh of

Christ, showing us that if any of us keep the Church in the flesh without corrupting her, he will receive her in the Holy Spirit.

The first general exposition of the doctrine of the Mystical Body is furnished by St. Irenaeus, who may be styled the first theologian. There is a striking resemblance between him and Ignatius of Antioch. The heart of Irenaeus' theology is the theory of "Recapitulation". In Christ, the Second Adam, the entire human race from its very beginning is gathered up, sanctified, healed and divinised by union with God, by incorporation into the Mystical Body of the Incarnate Word, who is "first among the heavenly and spiritual and invisible things" and "first among visible and corporal things". He takes primary to Himself, and by making Himself the Head of the Church, will draw all things to Himself at the appointed time. In the Body of Christ the Holy Spirit continues the work that He began in Christ.

The Lord, says Irenaeus, has redeemed us by His blood; He gave His soul for our souls and His flesh for our flesh, and sent forth the Spirit of the Father to bring about unity and communion between God and man; by His incarnation He raised man to God, and in His coming He gave us lasting and true immortality through communion with Him. The Word made Himself like unto man, and made man like unto Himself, in order that by his likeness to the Son man might become precious in the eyes of the Father.

Melito of Sardis and Methodius of Philipi more or less followed Irenaeus.

Clement of Alexandria and Origen, who, both, belonged to the "didascaleion" were two great minds. Eusebius calls the latter, "one of the greatest minds that have adorned the history of Christian thought.',

According to Clement, we are transplanted into Christ and are thus removed from our former life on to good ground. Christ has given us a new environment that we may grow by imitation into His likeness.

The following words of Origen on our resurrection in Christ remind us of Irenaeus' finest passages on Recapitulation.

"[On the last day], death shall be vanquished. Christ's resurrection after the sufferings of the Cross contains the mystery of the resurrection of Christ's whole body. As the visible body of Jesus was nailed to the cross and buried, and then raised up, so the whole body of Christ's saints is nailed with the cross and now no longer lives. But when the resurrection of this true and complete body takes place, then the members of Christ, which now resemble dry bones, shall be united, bone to bone and joint to joint, each will have its proper place and altogether they will

form the perfect man, according to the full measure of the stature of Christ (Eph. 4. 13). Then shall the many members be one body since all the members will belong to the same body".

The new life, according to Origen, transports us, so to speak, into the glory of Christ. It makes us sons of God, by giving us life in the Incarnate Son In eternity this blessed transformation will be manifested in full splendour. If we possess the spirit of adoption, God begets us in Himself by our every deed and every thought, and through this perpetual regeneration, at every movement we are being born sons of God in Christ Jesus..

At this point Origen enters the subject of Mariology. If it is true that at every moment the faithful are being born sons of God in Christ Jesus, it follows that every moment they are also being sons of Mary in Christ Jesus. This thought of the divine-Maternity of the Virgin is expressed by Origen in the preface to his Commentary on St. John.

Jesus is not completely in glory, says Origen, so long as His body is not completely in glory. He does not wish to receive His perfect glory without his people who are His body and His members. For He wills to dwell as the soul in this body of His Church and in these members of His people, so that its very movement and its very work may be done according to His will.

According to St. Athanasius, the Mystical Body represents, not human nature only but the entire universe. Christ is not only the causal principle, but, as it were, the vital principle of our divinisation. He makes us sons, not merely by producing that something within us from far off, but by producing that something through union with Himself, by a communication that takes place from the Head to the members, by an organic, and not only efficient nexus. The word was made flesh, to render man capable of receiving the divinity. We are deified by adoption in the Incarnate Son by union with the Word of God.

The Latin Fathers

Latin Theology of the Mystical Body was built up principally in connection with the doctrine of grace. It is more concerned with life and action : what are we in the supernatural order, and how are we to act in that order? This initial question puts the doctrine in a different light and tends to transform it into a code of practical Christian life; nevertheless it has a vast doctrinal and speculative significance too.

Tertullian and Cyprian are two important fathers preceding St. Augustine in the Western tradition, who emphasised the Mystical Body in terms of ecclesiastical unity. The Church, as the

Mystical Body of the Saviour, is the prolongation of the visible and historical Christ. Union with Christ is identical with union with the Church. Christ bears us all in Himself.

St. Augustine and the Beginning of Scholasticism

In his anti-Donatist and anti-Pelagian writings, Augustine prepared the way for the schoolmen and modern theologians on grace and the Mystical Body. Mankind, according to Augustine, may be classed into two masses, into two men, who are the two Adams.

Our solidarity in evil is founded upon original sin and its consequences in all men, and our redemption is in our solidarity in the Mystical Body and the new birth and ever-growing life that is the continuation in us cf the life of Christ. "The same grace that makes Christ the son of God, makes Christians the children of God." The Incarnation is the prototype of grace. Christ and the Church are one and the same thing: the whole Christ, the Head and the Body together, i. e. Christ united with the Church.

The Scholastic Period

Since we cannot afford to prolong this paper any further, we have to skip over the remaining portion of part III of the book under review, where the author deals with the Western tradition on the doctrine of the Mystical Body. We do not see much further development in the doctrine. St. Hilary and St. Cyril of Alexandria have more or less repeated what the Eastern Fathers had taught on the Mystical Body. The Scholastics, especially St. Thomas Aquinas, expounded the doctrine in terms of Medieval Scholasticism, trying to give it greater clarity, and he succeeded largely in speaking to his own age. The Patristic contribution with regard to the doctrine is so great and so profound that even the modern period has not been able to make any substantial addition to it.

However, there is a shift of accent to be observed: the Patristic period had the accent on the unity of the divine-human in Jesus Christ and the consequent in corporation and divinisation of human race into God-head in Christ; whereas in the scholastic period, the western theologians were pre-occupied with the question of the operation of grace in Christ and in the Mystical Body and its members. However, the fundamental aspect of the doctrine in both cases is divinisation of the human by the grace of the Incarnation and in either case it has to be eccelsiological and soteriological, at once.

Conclusion

The doctrine of the Communion of Saints is just a corollary of the doctrine of the Mystical Body. While there may be differences of opinion among theologians about the various dogmas under

the concept of the Communion of Saints the very idea of the Communion of Saints is implicit in the doctrine of the Mystical Body, which is the substance of the teaching of the N. T.

The term Communion of Saints is rarely used in the book under review. With the dawn of the Thomistic period, the doctrine gained a certain technical sense. This is evident in the Commentaries on the *Summa*, where the doctrine of satisfaction is discussed.

According to St. Thomas Aquinas the unity of the Mystical Body explains how it is that the treasury of the Church consists of the satisfaction of the saints, as well as of the satisfaction of Christ, and how this satisfaction is applicable to all the faithful: The following is a quotation from Cajetan, a Roman Catholic Theologian :-

"It was Christ's intention to suffer for the whole Church, over and above their own expiation. For the passion of the saints and the passion of Christ are alike common to all, since the passion of the saints is the completion (*consummatio*) of the passion of Christ".

The Philosophy behind is this: In the order of grace the good of one member is a common good for all and is beneficial to the entire body.

The idea is well expresssd in the prayers of St. Peter Canisius in his Confessions (Mersch quotes) :—

"O Lord, I ask Thy help, and I beg Thee to sustain me, not only by the merits of Christ, who is our head and the Holy of holies, but also by the merits of His most noble members and of His whole body, which is the Church...... .. I beseeh Thee, Father of all majesty, that they who serve Thee may serve also for me, that for me they make intercession, adore, love, and glorify Thy holy name.

......And I beseech Thee that they may praise this Thy glorious and adorable name in me, and that they may supplicate Thy Glory for me".

While expounding the recapitulation theory of St. Irenaeus, the author uses the term "Communion of Saints". "The just of today continue the life of the just of the O. T. and are sustained by their merits. This is the Communion of Saints, taking its place in the doctrine of the Mystical Body."

I do not like to make any adverse criticism of the book reviewed; I would rather express my appreciation of the richness and the profundity with which the author has dealt with the doctrine of the Mystical Body, expounding the history of the doctrine both in the Patristic and scholastic periods. However, it seems to me that the discussion on the scholastic period is

insufficient and that on the modern period is rather scanty probably because the author himself could not find a substantial development of the doctrine during these periods. Nevertheless, it seems to me that the strong points and weak points of the theology of these periods must be discussed at greater length and depth in order that we may be able to see the things which Protestantism feared were at stake.

For example the theories of the supra-meritoriousness of saints and the treasury of merits, which gave rise to the theory and practice of Indulgence are products of the scholastic period, and must be thoroughly examined before passing judgement upon those who reacted to them. Such a discussion requires a separate paper. Furthermore, since these controversies in the West are not of decisive significance in the mutual relationship of the Orthodox Church and the Mar Thoma Church of Malabar, we can afford to omit them in this paper.

The author appears to be enclosed within the four walls of the Western tradition from the time of St Augustine onwards, and if he lacks the new outlook of the post-Vatican period, it is quite understandable, since he wrote before Vatican II.

Before I finish this paper, let me make an application of the study to our own particular situation. This study was suggested in the context of our dialogue on the Communion of Saints. This doctrine, as I have mentioned at the outset, can be intelligible only in the context of an adequate eccelesiology, for which the concept of the Mystical Body is indispensable. The concepts of the Mystical Body and the Communion of Saints are deep-rooted in the liturgies used by both of our Churches, and no theologian and Bible Scholar in either Church will be so light-hearted as to question the validity of these doctrines, I believe. But there are certain differences with regard to the details in practice of the Communion of Saints, and these differences have been clearly and officially defined from the point of view of the Mar Thoma Church. I feel that since we have so much in common with regard to the essential depth of the doctrine, these particular differences should be viewed sympathetically and against their historical back-ground, and all possible efforts should be made to promote mutual understanding, acceptance and enrichment, which alone will help us to fathom the greater depth of the truth. This in fact is the spirit of ecumenism too.

Note: I have in this paper quoted freely and extensively from the *Whole Christ* by Emile Mersch; and it has not been possible to acknowledge the indebtedness always then and there.

Theology and Practice of Holy Matrimony in the Orthodox Church in India

FR. K. M. ALEXANDER

Marriage is a holy mystery (sacrament) that spiritually binds a man and a woman inextricably and bestows God's blessings upon them and their posterity. It is not simply a divine sanction of marriage, the bestowal of spiritual help to the married couple, a blessing for the procreation of children. But it implies necessarily the idea of transformation, and refers to Christ's death and resurrection.

In the Order of the Holy Matrimony two passages are mainly referred to :—

(1) St. Mtt. 19: 3-12 and (2) Eph. 5 : 22-23. These passages point out that marriage is a holy thing and any breach of it is abhorrent to the mind of God. The scriptures enforce the sanctity of such a union (Heb. 13: 4). Our Lord asserts the indissolubility of marriage. St. Paul says that Christ's self-sacrificing love for others is the model for home life. Thus the tremendous seriousness of the marriage state and the imperative obligation resting upon the couple are stressed here. The church insists that matrimony should be officiated by a priest who is God's representative because it is not only a permanent bond but a roso (mystery), a man's acceptance of his spouse and the two becoming one flesh by God (cf. Genesis 1: 27-28, 2: 24). This sacrament is the mystery of love. In it not only the lives of two persons but the home, the state, the church and the kingdom of God are deeply involved.

The early church did not apparently know of any separate marriage service. The "fulfilment" of marriage by two Christians was their partaking together of the Eucharist. The Orthodox rite of matrimony consits of two distinct services : the betrothal and the crowning.

1. **Betrothal.** It is the blessing of the rings by the priest. The rings are symbolic of the victorious Body and Blood given to the church as God's ring. Only the priest (not Deacons) blesses the rings—three times. The mutual consent and union of the bride and groom isratified by the church. The adorning of the

rings is symbolic of this ratification. The betrothal is blessing the "natural" marriage. The benediction there is to grant the grace of perfection and wisdom.

2. **Crowning the Bridal pair.** The Sacrament of Marriage is "crowning" in the Eastern Church. The crown put on the heads of the bride and groom are the symbol of the crown of righteousness, indestructible decoration and victorious weapon. In the Orthodox thought they are a reward given to them for preserving their virginity and exercising self-control to the day of their marriage. Also they prefigure the heavenly crowns of unfading glory to be received in God's eternal kingdom for living the life of Christian virtues. In fact this part at the service is the entrance of the marriage into the church. The rite of crowning is the expression of the reality of this entrance.

Fr. Alexander Schmemann mentions 3 aspects:

(a) This crowning of man and woman as the *king & queen* of *creation*

(b) It is the *martyr's crown*—bearing witness to Christ.

This means crucifixion and suffering. "A marriage which does not constantly crucify its own selfishness and self-sufficiency or does not die to itself" is not a christian marriage

(c) It is the sacramental sign and anticipation of the crown of the Kingdom of the ultimate Reality.

The other significant act in this rite is the *joining of hands*. It is a mutual entrusting of the couple by the church.

Anthropologically at its barest marriage is a "socially sanctioned mating, entered into with the assumption of permanency." But christian marriage is more than that. Three aspects of the Christian man-woman relationships are involved here.

1. It is one of the basic purposes that husband and wife find mutual aid, benefit and support. Gn. 2: 18, 24. Mutual helpfulness requires *agape-love*.

2. Mutuality finds its expression and embodiment in the sexual relationship. Eros-love provides the emotional warmth, the bond of attraction and personal enrichment

3. The birth of children and their care provide the third dimension of this epitome of man-woman relationships, *storge-love*.

Christian marriage is the arena where the christian man and woman can most fully realize their human potential, the image and likeness of God, since it is in this deep and intimate relationship that agape-eros-storge can be most fully exercised. As such it is

a holy and sacred bond uniting not only the persons among themselves but also the family to the church and to God. Thus, Sergius Bulgakov, the Russian Orthodox theologian, defines christian marriage as "the sanctification of the natural union of man and woman for a Christian life together and for procreation." "Marriage", he continues," which is consummated 'in Christ and in the Church' lays the foundation of the domestic church and family. In the holy matrimony three are married. The united loyalty of the two towards the third (God) keeps the two in an active unity with each other and with God."

Tertullian describes marriage: "........They are in truth," two in one flesh," and where there is one flesh there is also one spirit ....where there are two together there also is He present; and where He is, there evil is not."

There was a traditional practice (which has now ceased) of giving the common cup to the couple after the rite of crowning-i. e. partaking of the holy Eucharist, the ultimate seal of the fulfilment of marriage in Christ. Christ is to be the very essence of life together. He is the wine of the new life of the children of God. Because of various social changes, the practice of relating matrimony with the Holy Eucharist is often neglected. For the spiritual edification of the couple's new life together it is essential to restore that old practice.

The Practice of Matrimony

1. Matrimony is a roso or koodoso for the Orthodox. Hence this sacrament is not given to any one outside the Orthodox Faith. In other words, there is no 'Orthodox' marriage outside the Orthodox community. Hence no intermarriage is permissible. When a woman (non-orthodox) is married to an Orthodox believer, she is to be accepted fully into the fellowship of the Orthodox church by administering the sacraments of chrismation (Mooron) and confession.

We should therefore earnestly try to understand and appreciate the significant standpoints of other confessional Groups without prejudice.

2. Problems arising out of the Matrimony between members of different churches indicate further the theological question of Priesthood and the general doctrine of the mysteries. The validity of Priesthood as well as the validity of the administration of the sacraments are the natural corollary to this.

3. Where there is no intercommunion between the churches, exchange of the strictly official marriage banns is not possible. This should not be viewed as lack of respect and generosity.

4. No member of the Orthodox church is allowed to have his/her marriage celebrated in a church and by ministers other than the Orthodox. In case it happens so, that marriage ought to be regularised.

5. Often problems arise on account of the particular day of the wedding. For the Orthodox, it has been a very ancient practice to solemnise marriage only on Sunday being the day of rejoicing. This practice was not acceptable for others because of a puritanical conception of the Sabbath observance. Fast days and Lenten days are forbidden days for marriage.

6. Another controversy occurs with regard to the question of joint participation of the Orthodox and non-Orthodox clergy. Here again the principle of koodoso is legitimately applicable.

BIBLIOGRAPHY:

1. Nicolas Zernov " Orthodox Encounter "
2. Very Rev. Eusebius Stephanou *Belief and Practice in the Orthodox Church.*
3. Fr. Alexander Schmenan *Sacraments and Orthcdoxy Ch. 5 —The Mystery of Love.*
4. *The Orthodox Observer*, October 1970 pp. 13 & 14
5. H. G. Mar Dionysius, Vattaseril " മതസംഗതികൾ "

The Communion of Saints

(Excerpts From The Report of The Commission on Christian Doctrine Appointed By The ArchBishops of Canterbury And York in 1922)

(The report was published in 1938)

The New Testament doctrine of the Communion of Saints is not concerned with any communication between the living and the departed, but with the redemption of the human race. The faithful departed are in Christ; so also are we. The implications of this were not worked out by the Apostolic writers, partly, no doubt, because there were as yet few Christians who had died, partly because the Parousia was regarded as imminent. The primary concern of the New Testament in this connexion is to insist upon the reality of a fellowship in Christ in which living and departed share. Its concern is with the redeemed society, with incorporation into the Body of Christ, with the general assembly and Church of the first-born, whereof Jesus, by virtue of His perfect self-offering, is the Mediator.

Alike in the Eastern and the Western Church this thought has been prominent, both in the Liturgy and in popular religion. In particular the Eastern Church has kept it fully alive. The Communion of Saints is apprehended as a fellowship of mutual intercession. No distinction is drawn in this respect between saints and others; prayers are offered by the Church on earth even for the Mother of our Lord, and the prayers of friends lately departed in the faith of Christ are asked on behalf of those who seek this help. Thus for the Orthodox the approach to the Throne of Grace is made in a company at once august and friendly. Worship offered in that atmosphere can never seem to be cold or remote from the intimacies of human fellowship. But this fellowship is essentially a fellowship in prayer to God.

But such a conception may be perverted, and at the time of the Reformation the abuses arising from such preversion were very great. There has, however been a real risk in the reformed Churches of a sense of remoteness in worship or else of a lowering of the thought of God to a level of familiarity. The latter is destructive of real worship; the former tends to correct itself by

rash and groundless speculation. We are persuaded that the way of truth and safety is to remember that our fellowship with the departed is a fellowship in prayer and worship, as living and departed are united in yearning and aspiration towards the consummation of Christ's redeeming work. The only way to come closer to those who are departed in the faith of Christ is to draw near to God, and to draw near to Him is, *eo ipso*, to come closer to them.

It is impossible to declare that departed saints cannot hear our prayers, and we therefore must not condemn as impossible direct address to them as a private practice, provided this be to ask for their prayers whether for ourselves or for others; anything other than this seems to us both perilous and illegitimate. But also it is impossible to have well grounded assurance that the saints hear us, so that direct address to them may well be thought inappropriate in the official worship of the Church. On the other hand, such formal expression within the liturgy of our fellowship with them in prayer as is contained, for example, in the Collect—"O God, the King of Saints"*—appended to the Scottish Liturgy represents a true balance of thought and is a legitimate enrichment of worship.

The vital point to be at all costs secured is that God alone is the object of our worship, and that our fellowship with the departed is in and through Him.

NOTE

Prayer for the Departed

The Reformers mostly condemned any form of Prayer for the Departed. There had been widespread abuses and when reference was made to Scripture no trace of the practice was found except in the Apocrypha, which the Reformers did not accept as canonical.‡ But the practice has never entirely died out in the Church of England; the position not only of Bishop Andrews but of Dr. Johnson in relation to this matter is well known. It was

---

* The Collect is this:

O God the King of Saints, we praise and magnify thy holy Name for all thy servants who have finished their course in thy faith and fear, for the Blessed Virgin Mary, for the holy Patriarchs, Prophets, Apostles, and Martyrs, and for all other thy righteous servants; and we beseech thee that, encouraged by their example, strengthened by their fellowship, and aided by their prayers, we may attain unto everlasting life; through the merits of thy Son Jesus Christ our Lord. Amen.

‡ Many modern scholars find such a reference in 2 Timothy 1. 18.

declared by the two English Archbishops in the *Responsio* to the Papal Encyclical *Apostolicae Curae* that the words in the Prayer of Oblation include the Church Expectant, when prayer is made that "we and all thy whole Church may obtain remission of our sins." Recently, and especially in times of great distress, such as those of war, the practice has increased, and the special Forms of Prayer issued by authority at such times have often contained petitions for the departed.

It is, of course, to be remembered that all Christian prayer aims at being prayer that God's will may be done; Prayer for the Departed is not, any more than any other prayer, an attempt to persuade or suggest to God some action that it was not already His will to take. If there is any such fellowshlp of living and departed as Christians have always believed, and if the thought of growth and of purification after death is not to be dogmatically excluded, there is no theological objection in principle to Prayer for the Departed. The question of the safeguards that may wisely be imposed in any given circumstances belongs to the realm not of theology but of pastoral expediency.

JUDGMENT, HELL, AND HEAVEN

We have endeavoured to set out the Christian doctrine of Death and Resurrection as we understand it. The traditional scheme presents these as being followed by Judgment, a particular Judgment immediately after death, the general Judgment at the general Resurrection—the ultimate issue of Judgment being consignment to Hell or admission to Heaven.

Both on the ground of the varieties of interpretation accepted by the Church at large in all periods, and also on grounds of modern research it is clear that this scheme can be accepted only as a symbolic outline of the course of spiritual destiny, not as a chronological account of future events.

The doctrine of Judgment pervades the whole of Scripture, alike in the Old Testament and in the New. We have already discussed the relations between the Divine Judgment and human history in its totality. We are here concerned with the Judgment upon the individual. That man is ever subject to the Judgment of God is both the clear teaching of the Bible and a necessary part of any true Theism. There is great peril in the easy-going sentimentality of some modern Christianity, which supposes all who have departed this life to be forthwith "in joy and felicity"—a perversion of the Evangelical view mentioned above. Such a view is inconsistent with the solemn warnings of Scripture and especially the Gospels themselves and converts the hope of immortality from a moral stimulus to a moral narcotic.

The Christian doctrine insists upon the reality of "abiding consequences" of every act of moral choice. When such a choice has been made, neither the world at large nor the person choosing can ever again be the same as if the choice had not been made or had been made differently.

According to the traditional scheme, the period of open choices closes with death, after which there remains only submission to the consequences of choices made during earthly life. This is, no doubt, consonant with the stern emphasis laid in the New Testament upon the decisiveness of choices made in the life on earth. On the other hand, it would not be easy to find in the New Testament a basis for definitely and rigorously excluding all hope of further opportunity; indeed, there are passages which taken by themselves are universalist in tendency, and there are some Christians who, partly because of these passages, accept the universalist position, and accordingly believe in further opportunities in the future life; moreover, one passage that seems to bear upon the matter (I Peter iii. 19, 20) is at least patient of an interpretation which finds in the preaching of the Lord to the spirits in prison a hope that those who have not heard the Gospel before death may hear it after death and so receive the offer of salvation.

But if we extend this hope, as many feel bound to do, to a general expectation of further opportunities of grace for all, it will not be on account of specific declarations of Scripture, but rather as an inference from the Christian doctrine of God as a whole. That doctrine requires us to repudiate all conceptions of the Judgment which represent God as abandoning the appeal of Love and falling back on the exercise of omnipotent sovereignty to punish those who have failed to respond to the invitation of the Gospel. God is Love; and He cannot deny Himself.

But if any freedom of choice is attributed to the human will, this together with the universal facts of moral experience compels man to face the possibility that he may refuse for ever to respond to the call of the Divine love, and this possibility is prominent in the New Testament. Such a refusal must involve exclusion from the fellowship of that love. Some hold that the soul might continue for ever in that state of exclusion; others that at some point the soul which totally rejects the Divine Love must perish out of existence. Between these two we do not feel called to judge. Both may be held to be compatible with Scripture; both can be supported by ethical arguments. In either case, such a soul is "lost."

Whether in fact any soul will suffer final loss in either sense it is not possible for man to pronounce. But if we leave this open, as we must, that must not be allowed to obscure the reality of the final and irreversible "damnation" of evil. God's judgment upon

sin is not provisional, nor is His repudiation of it reversible. For some the fundamental conviction is that the possibility of "loss" or "perdition" seems to be involved in the reality of human freedom: for others the fundamental conviction is that the Divine Love cannot suffer final defeat, and that such defeat seems to them to be involved in the perdition of any soul. There is here a real conflict of convictions and both sides of it must be fully recognised. There must be room in the Church both for those who believe that some will actually be lost, and also for those who hold that the Love of God will at last win penitence and answering love from every soul that it has created; while probably the majority feel strongly the force of the argument on both sides and are content to hold their minds in suspense.

As the essence of Hell is exclusion from the fellowship of God, so the essence of Heaven is that fellowship. It is not a selfish happiness offered in reward for self-suppression at an earlier time: it is fellowship with God who is Love. In as much as this is fellowship of the creature with the Creator, of the finite with the Infinite, its characteristic note is Adoration. This is infinite bliss to the soul which is purged of self-interest; to the self-centred soul the experience of that fellowship is not possible at all; but if it were possible, it would not be enjoyable. To put it crudely, if a selfish man could go to Heaven, he would be miserable there. Its joy is not only a joy won by Christ for the redeemed; it is the joy of actual union with God, and therefore for sinners the joy of actually being redeemed.

But for this reason Heaven is also a fellowship of finite spirits. It has been pointed out that though the life of Heaven is often described in musical terms, it is always as a chorus or an Orchestra, never as a solo. It is the coming of the Kingdom of God, the new heavens and the new earth, the restoration of all things. It is the life in which all are united to one another, all enrich and are enriched by one another, in the adoring apprehension of the Divine Truth, the adoring contemplation of the Divine Beauty, and the adoring activity of co-operation with the Divine Goodness. As the finite creature thus enters into "fruition of the glorious Godhead" there can be no satiety or stagnation. This is a theme not for the definitions of Science, but for the glowing utterance of Poetry and Music: *Sanctus, Sanctus, Sanctus, Dominus Deus Sabaoth.*

വി. കുർബ്ബാന

(ഫാദർ എബ്രഹാം കോനാട്ട്)

മാർത്തോമ്മാ സഭയിൽ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന കുർബ്ബാനതക്സാ, സാധുവായ ഒരു കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനത്തിനു പര്യാപ്തമാണോ എന്ന വിഷയത്തെ കുറിച്ച് ഒരു ഉപന്യാസം തയാറാക്കുവാനാണ് എന്നോട്ട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ പല പൂർവയോഗങ്ങളിൽ നടന്ന ചർച്ചകളിൽനിന്നും, പ്രത്യേകിച്ചു ശ്രീ സി. പി. മാത്യുസാറിന്റെ ലഘുലേഖയിൽനിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയതു് ഈ വിഷയം ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു് മാർത്തോമ്മാ സഭാംഗങ്ങളായ സ്നേഹിതന്മാർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നാണ്. അതായതു്, ഭിന്നതയ്ക്കു മുൻപ് മലങ്കരസഭയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന തക്സായിൽ എന്തെല്ലാം ഭേദഗതികൾ വരുത്തി, എന്തിനുവേണ്ടിയാണ് ആ ഓരോ ഭേദഗതിയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതു് എന്നൊന്നും പരിഗണിക്കാതെ, മാർത്തോമ്മാ സഭയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ ഒരു തക്സായുണ്ട്, അതെങ്ങനെ ഉണ്ടായതെങ്കിലുമാകട്ടെ, സാധുവായ കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനത്തിനു് ആ തക്സാ പര്യാപ്തമാണോ എന്നു ചിന്തിച്ച് ഒരഭിപ്രായം പറയണമെന്നാണ്. എന്നാൽ പിന്നീട്ട ഞാൻ ചിന്തിച്ചുനോക്കിയതിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭാംഗങ്ങളായ ഞങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു തികച്ചും പ്രായോഗികമായ ഒരു സമീപനരീതിയാണോ എന്ന ബലമായ സംശയം എനിക്കു തോന്നി. ഒന്നാമതായി, വി. കുർബ്ബാനയുടെ സാധുവായ അനുഷ്ഠാനമെന്നുവച്ചാൽ എന്താണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച്, എല്ലാ ക്രൈസ്തവസഭകൾക്കും പൊതുവേ സ്വീകാര്യമായ ഒരു നിർവ്വചനമുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല. പ്രത്യേകിച്ച് എനിക്ക്, ഇതര ക്രൈസ്തവസഭകളുടെ കുർബ്ബാനയെക്കുറിച്ചു കാര്യമായി ഒന്നുംതന്നെ പഠിക്കുവാൻ ഇതുവരെ സന്ദർഭമുണ്ടായിട്ടില്ല. രണ്ടാമതായി, വി കുർബ്ബാനയുടെ സാധുവായ അനുഷ്ഠാനമെന്നു പറയുമ്പോൾ, ഒരു ഓർത്തഡോക്സ്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വരുന്നതു് ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസമനുസരിച്ചു് ഞങ്ങൾ ഇന്നും അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്ന വി. കുർബ്ബാനയായിരിക്കും. ആകയാൽ അതിനെ മാനദണ്ഡമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു വിചിന്തനമായിരിക്കും ഒരു ഓർത്തഡോക്സുകാരൻ നടത്തുക. മറെറാരു പ്രയാസം നിലവിലുള്ള മാർത്തോമ്മാ തക്സായുടെ ചരിത്രമാണ്. ഓർത്തഡോക്സു സഭയിൽ ഇന്നു ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതും ഓർത്തഡോക്സു വിശ്വാസമനുസരിച്ചുള്ള കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനത്തിനു ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്തതും തികച്ചും അന്യൂനമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതുമായ തക്സായിൽ വളരെ അടുത്തകാലത്തു ചില പ്രത്യേക ലക്ഷ്യങ്ങളോടുകൂടി ഭേദഗതികൾ വരുത്തി രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ് ഇന്നത്തെ മാർത്തോമ്മാ തക്സാ. തന്മൂലം ആ നിലയിലല്ലാതെ അതിനെ വീക്ഷിക്കുവാൻ ഒരു ഓർത്തഡോക്സു സഭാംഗത്തിനു സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. രണ്ടു തക്സാകളും താരതമ്യപ്പെടുത്തി പരിശോധിച്ചു എന്തെല്ലാം ഭേദഗതികൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്, ഓരോ ഭേദഗതിയുംമൂലം എന്തെങ്കിലും വിശ്വാസവ്യത്യാസങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോ, ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്തെല്ലാം എന്നെല്ലാം ചിന്തിക്കാതെ ഈ വിഷയത്തിൽ എങ്ങനെ ഒരഭിപ്രായം പറയുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും കഴിവുള്ളതു നമ്മുടെ വിഷയപരിമിതിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ പരിചിന്തനം നടത്തുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ഈ വിധത്തിലുള്ള നിഷ്കൃഷ്ടമായ ഒരു പരിശോധന നടത്തുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല എന്ന വസ്തുതകൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ഇന്നു മാർത്തോമ്മാ സഭയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരിക്കുന്ന തീത്തൂസു ദ്വിതീയന്റെ തക്സാ, സിന്നഡിന്റെതക്സാ എന്ന രണ്ടു തക്സാകളും, 1925-ലെ തക്സാകമ്മിററി

റിപ്പോർട്ടും മാത്രമാണ് ഞാൻ പരിശോധിച്ചിട്ടുള്ളത്.
ട്ടുന്ന ഓരോ ഭേദഗതിയുടെയും ഉദ്ദേശമെന്ത്? തക്സായിൽ കാണപ്പെ
സത്യങ്ങൾ എന്ത്? എന്നൊന്നും വേണ്ടവിധം ഗ്രഹിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ വിശ്വാസ
ബന്ധപ്പെട്ട രേഖകൾ എന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ പരിശോ
ധിച്ച 1942–ലെയും, 1954–ലെയും, മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു തക്സാകൾക്കു പുറമെ,
തക്സാ പരിഷ്ക്കരണകമ്മിററികളുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ 1901, 1927 എന്നീ
ആണ്ടുകളിൽ ഓരോ തക്സായും, അതിനു മുൻപ് അബ്ദു തോമ്മാ കത്തനാരുടെ
തക്സാ എന്നൊരെണ്ണവും, പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞി
ട്ടുണ്ട്. അവയുടെ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ചു ചില കേൾവികളല്ലാതെ വ്യക്തമായ
അറിവൊന്നും എനിക്കില്ല. ഇതിനെല്ലാം മുൻപ് പാലക്കുന്നത്ത് അബ്രഹാം
മല്പാൻ ചെയ്ത ഭേദഗതികൾക്കനുസരണമായതെന്നവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു തക്സാ
1872–ൽ സി. എം. എസ്സ്. പ്രസ്സിൽ അച്ചടിച്ചു പരസ്യപ്പെടുത്തിയതു എനിക്കു
കാണുവാനും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം തമ്മിൽ പല വ്യത്യാസങ്ങളും
കാണപ്പെടുന്നതിനാലും മാർത്തോമ്മാസഭയിലെ തക്സാ പരിഷ്ക്കരണസംരംഭം
ഇപ്പോഴും ഒരു പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ളതായി ധരിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗം കാണാ
ത്തതിനാലും മേൽപ്പറഞ്ഞവയിൽ ഏററം ആധുനികം എന്ന നിലയിൽ സിന
ഡിന്റെ തക്സായാണ് ഈ ഉപന്യാസത്തിനാധാരമാക്കി ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടു
ള്ളത്. ഇതും ഓർത്തഡോക്സു തക്സായും സ്വയം താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കി.
വ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു ഓരോ വ്യത്യാസത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യമായ വിശ്വാ
സങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്വയമായി ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ രൂപവൽകരിക്കുക മാത്ര
മാണ് ഞാൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. തന്മൂലം ഈ ഉപന്യാസത്തിൽ പല ന്യൂനത
കളും സംഭവിച്ചിരിക്കാം. എല്ലാ ഭേദഗതികളും എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടില്ലെന്നു
വരാം ഓരോന്നിന്റെയും ഉദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള എന്റെ നിഗമനങ്ങൾ ശരി
യായില്ലെന്നും വരാം. സർവ്വോപരി ഈ അതിഗഹനമായ വിഷയം സ്വയം
കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ട പാണ്ഡിത്യവും എനിക്കില്ല തന്നെ. ഈവക
കുറവുകൾ എല്ലാവരും സദയം ക്ഷമിക്കണമെന്നു' ആമുഖമായി പ്രസ്താവിച്ചു
കൊള്ളുന്നു.

സാധുവായ കുർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനത്തിനു മാർത്തോമ്മാ തക്സാ പര്യാപ്തമാണോ
എന്നതാണല്ലോ നമ്മുടെ വിഷയം. ഈ പരിശോധനയുടെ മാനദണ്ഡം ഓർത്ത
ഡോക്സ് തക്സായാണെന്നും മേൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകയാൽ വി. കുർ
ബ്ബാന എന്നാൽ എന്താണ് എന്നു ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസമനുസരിച്ചുള്ള
ഒരു ചുരുങ്ങിയ നിർവ്വചനം ആദ്യമേ നൽകാം.

1. വി. കുർബ്ബാന കർത്താവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളിലുള്ള സംബ ന്ധമാകുന്നു.

നമ്മുടെ കർത്താവ്, താൻ ഏല്പിക്കപ്പെട്ട രാത്രിയിൽ സെഹിയോൻ മാളി
കയിൽവച്ച് അപ്പവും വീഞ്ഞും എടുത്തു വാഴ്ത്തി. ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു.
ഇതെന്റെ രക്തമാകുന്നു—എന്റെ ഓർമ്മക്കായി നിങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ചെയ്തു
കൊൾവിൻ എന്നു കല്പിച്ചു ഭരമേല്പിച്ചതനുസരിച്ചു അപ്പൊസ്തോലകാലംമുതൽ
ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ ഏറ്റെടുത്തപ്പെട്ടു നടന്നു വരുന്നതും ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തി
ന്റെ തന്നെ അടിസ്ഥാനവുമായ കൂദാശയാകുന്നു വി. കുർബ്ബാന. ആദാമ്യപാ
പംമൂലം ദൈവബന്ധത്തിൽ നിന്നകന്നു് ദൈവരാജ്യാവകാശം നഷ്ടപ്പെടുത്തി
യമനുഷ്യനെ അവന്റെ ഈ അധഃപ്പതനാവസ്ഥയിൽ നിന്നുദ്ധരിച്ചു വീണ്ടും
അവനെ ദൈവരാജ്യാവകാശിയായ ദൈവപുത്രനാക്കിത്തീർക്കുകയായിരുന്നു മനു
ഷ്യാവതാരോദ്ദേശ്യം. അതിനുവേണ്ടി മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ ജീവിക്കണമെന്നു്
ആരംഭത്തിൽ സൃഷ്ടികർത്താവുദ്ദേശിച്ചോ ആ വിധത്തിൽ താൻ ഒരു മനുഷ്യ

നായി ഈ ലോകത്തിൽ പ്രായോഗികമായി ജീവിച്ചുകാണിച്ചു. ഒരു മനുഷ്യനു
ചെയ്യാവുന്ന ത്യാഗത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയായ അതിക്രൂരമായ മരണംവരെ ദൈ
വേഷ്ടം നിർവ്വഹിക്കുവാൻവേണ്ടി അനുഭവിച്ചു. അഥവാ തന്നെത്തന്നെ യാഗ
മായി അർപ്പിച്ചു് പാപശിക്ഷയായ മരണത്തെ തോല്പിച്ചു് ഉയിർത്തെഴുന്നേററു്,
മനുഷ്യന്റെ ആദിമ അവകാശസ്ഥാനമായ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു ആരോഹണംചെ
യ്തു. അങ്ങനെ ആദാമിനു നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിയാതെ പോയതു് രണ്ടാമ
ത്തെ ആദാമെന്നനിലയിൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവന്റെയും പ്രാതിനിദ്ധ്യം വഹി
ച്ചുകൊണ്ടു കർത്താവു സാധിച്ചു ഈ ജീവിതമാതൃക അനുവർത്തിച്ചു് ഈ അവ
കാശം നേടുകയാണു് ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇതു കേവലം മാന
സികമായി മാത്രം നടന്നാൽ മതിയാവുകയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ
മനുഷ്യാവതാരം തന്നെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ദൈവേഷ്ടം നിർവ്വഹിക്കു
വാൻ അപ്രാപ്തനായി, പാപിയായിത്തീർന്നപോയ ആദാമിനോടുള്ള ശാരീരിക
ബന്ധംവഴി ദൈവബന്ധത്തിൽനിന്നു പതിച്ചുപോയ മനുഷ്യൻ അതിനുപകരം
ദൈവേഷ്ടം തികച്ചും നിറവേററിയ രണ്ടാമത്തെ ആദാമിനോടു ശാരീരിക
മായിത്തന്നെ ബന്ധപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നതിനാൽ, അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായി നമ്മുടെ
കർത്താവിനാൽ തന്നെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൂദാശകളാണു് വി. മാമോ
ദീസായും വി. കർബ്ബാനയും. ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു് അപ്പൊസ്തോലന്മാർവഴി പാര
മ്പര്യമായി ലഭിച്ച അധികാരമുപയോഗിച്ചു് ഇന്നു സഭയിൽ പട്ടക്കാർ ഇവ
അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു-ഇതെന്റെ രക്തമാകുന്നു
എന്നരുളിച്ചെയ്തു് അപ്പത്തെയും വീഞ്ഞിനെയും തിരുശരീരരക്തങ്ങളാക്കിത്തീ
ർത്ത അതേ വചനശക്തിതന്നെ ഇന്നും സഭയിൽ തന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം
തന്റെ സ്ഥാനപതികളായ പട്ടക്കാരിൽകൂടി പ്രവർത്തിച്ചു അപ്പത്തേയും വീ
ഞ്ഞിനെയും തിരുശരീരരക്തങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഇന്നു സഭയിൽ പട്ട
ക്കാർ ഈ കൂദാശയനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ സെഹിയോൻ മാളികയിൽവച്ചു നല്കിയ,
ഗോഗുൽത്തായിൽ യാഗമായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ട, മരണത്തെ തോല്പിച്ചു് ഉയിർത്തെ
ഴുന്നേററു് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്ത അതേ ശരീരരക്തങ്ങൾ തന്നെ നമുക്കു ലഭി
ക്കുന്നു. അഥവാ നമ്മുടെ കർത്താവു ഇന്നും നമുക്കുവേണ്ടി പിതാവാം ദൈവത്തി
ന്റെ സന്നിധിയിൽ നടത്തികൊണ്ടിരിക്കുന്ന യാഗാർപ്പണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു്
തന്മൂലമുള്ള പാപപരിഹാരത്തിനു അർഹരായിത്തീരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിൽനിന്നു അപ്പൊസ്തോലന്മാർക്കും അവർ വഴിയായി വി. സഭയ്ക്കും
ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന അധികാരമാകുന്ന അഭംഗമായ കൈവയ്പു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പുരോ
ഹിതന്മാർ നിർദ്ദിഷ്ടരീതിയിൽ ഈ കൂദാശയനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ, നമ്മുടെ കർത്താ
വിന്റെ സാക്ഷാൽ ശരീരവും രക്തവും തന്നെ നമുക്കു ലഭ്യമാകുന്നു എന്നു ഓർത്ത
ഡോക്സ് സഭ വിശ്വസിക്കുന്നു. വി. കർബ്ബാനയിൽ അപ്പവീഞ്ഞുകൾ തിരു
ശരീരരക്തങ്ങളായി മാറുന്നതു എങ്ങനെയാണെന്നുള്ളതു ഇന്നും ക്രൈസ്തവലോ
കത്തിൽ ഒരു വലിയ വിവാദവിഷയമാണു്. തൽസംബന്ധമായി ഇന്നു ക്രൈ
സ്തവലോകത്തിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു് പാശ്ചാത്യസഭകളിൽ ബഹുവിധ നിർവ്വചന
ങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. Transubstantiation, consubstantiation;
real presence, subjective presence, objective presence localised presence
Memorial mystery എന്നിങ്ങനെ ധാരാളമുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം ഇങ്ങനെ കേ
ട്ടിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ഓരോന്നിന്റെയും ശരിയായ അർത്ഥമെന്താണെന്നുപോലും
എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. പഠിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുമില്ല തികച്ചും ആത്മീയമായ
കാര്യങ്ങളെ പദാർത്ഥമയമായ രീതിയിൽ വിശകലനം ചെയ്തു നിർവ്വചിക്കുവാ
നും മനസ്സിലാക്കുവാനും മനുഷ്യൻ തുനിയുന്നതിൽനിന്നുളവാകാവുന്ന ചിന്താക്കു
ഴപ്പങ്ങൾക്കുദാഹരണമാണു് ഈ ബഹുവിധ നിർവ്വചനങ്ങൾ. ഇതിൽ നിന്നെ
ല്ലാം വ്യത്യസ്തമായി ഓർത്തഡോക്സ് സഭാപിതാക്കന്മാർ വളരെ ലളിതമായ
രീതിയിലാണു് ഈ വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതെന്റെ ശരീ

രമാകുന്നു—ഇതെന്റെ രക്തമാകുന്നു എന്ന നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തിരുവചന
ങ്ങളെ അതെങ്ങനെ സാദ്ധ്യമായിത്തീരുന്നു എന്ന വിവേചനംകൂടാതെ അങ്ങനെ
കല്പിച്ചവൻ അവയെ അങ്ങനെയാക്കിത്തീർക്കുവാൻ കഴിവുള്ളവനാണെന്ന ദൃഢ
വിശ്വാസത്തിൽ ആ വചനങ്ങളെ അവയുടെ മുഖവിലയ്ക്കുതന്നെ എടുത്തു അവ
സാക്ഷാൽ ശരീരരക്തങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അപ്പവും വീ
ഞ്ഞും ഏതുനിലയിലാണു ശരീരരക്തങ്ങളായിത്തീരുന്നതു, അവയുടെ രുചിമാറു
ന്നുണ്ടോ, നിറം മാറുന്നുണ്ടോ, അവയിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും പദാ
ർത്ഥങ്ങൾക്കു മാററം സംഭവിക്കുന്നുണ്ടോ, ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അതിനക
ത്താണോ, പുറത്താണോ, എന്നാദിയായ യാതൊരു പരിശോധനകൾക്കും അവർ
തുനിയുന്നില്ല. കൂടുതൽ പഠനത്തിനായി വളരെ ലളിതമായ ചില വിശദീകരണ
ങ്ങൾ മാത്രം നല്കുന്നുണ്ട്. അതായതു നമ്മുടെ കർത്താവു എപ്രകാരം ബാഹ്യദൃഷ്ടി
യിൽ പൂർണ്ണമനുഷ്യനും എന്നാൽ അതേസമയം പൂർണ്ണദൈവവുമായിരുന്നോ, അ
തുപോലെതന്നെ വി. കുർബ്ബാനയും കാഴ്ചയിൽ അപ്പവീഞ്ഞുകളും എന്നാൽ അ
തേ സമയം തന്നെ യഥാർത്ഥ തിരുശരീരരക്തങ്ങളുമാകുന്നു. കർത്താവിനെ മനുഷ്യ
നായി കണ്ടുകൊണ്ടു ദൈവമെന്നു് നമ്മൾ വിശ്വസിക്കുന്നതെങ്ങനെയോ അങ്ങ
നെതന്നെ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലും അപ്പവീഞ്ഞുകളെ അപ്പവും വീഞ്ഞുംതന്നെ
യായി കണ്ടുകൊണ്ടു് അവ തിരുശരീരരക്തങ്ങളാണെന്നു് വിശ്വസിക്കേണ്ടതാ
കുന്നു. വേറൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ പൂർണ്ണമനുഷ്യനായി കാണപ്പെട്ട യേ
ശുവിൽ ദൈവത്വം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു എങ്ങനെയാണു്, എവിടെയാണു്,
ഏതളവിലാണു് എന്നെല്ലാം പരിശോധിക്കുവാൻ തുനിയുന്നതിനു തുല്യം മൗ
ഢ്യമായിരിക്കും അപ്പവീഞ്ഞുകൾ ശരീരരക്തങ്ങളായി മാറുന്ന വിധത്തെക്കുറി
ച്ചുള്ള പരിശോധനയും. പിതാവാം ദൈവത്തിന്റെ തിരുവിഷ്ടപ്രകാരം പരി
ശുദ്ധറൂഹാ കന്യകയിൽ ആവസിച്ചു അവളെ വിശുദ്ധീകരിച്ചു്, പുത്രന്റെ
ശരീരത്തെ അവളുടെ ഗർഭത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തിയതെങ്ങനെയോ അതുപോലെ
തന്നെ പിതാവാം ദൈവത്തിന്റെ നിയോഗപ്രകാരം പരിശുദ്ധാത്മാവു്
വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ ആവസിച്ചു അവയെ പുത്രന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളാക്കി
ത്തീർക്കുന്നു. വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടു് യോജിച്ചതിനാൽ
തന്റെ മനുഷ്യരൂപത്തിനും ദൈവമെന്നു പേരു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നപ്രകാരം
വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ അണയ്ക്കുന്ന അപ്പത്തിലും വീഞ്ഞിലും പരിശുദ്ധറൂഹാ
യാം ദൈവം ആവസിക്കുന്നതിനാൽ ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു—ഇതെന്റെ
രക്തമാകുന്നു—എന്നുള്ള തിരുവചനപ്രകാരം അവ സാക്ഷാൽ കർത്താവിന്റെ
ശരീരരക്തങ്ങളാകുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

പൌലൊസു ശ്ലീഹാ കോരിന്തിലേഖനത്തിൽ നൽകുന്ന വിശദീകരണ
വും തികച്ചും ലളിതമാണു്. "അതുകൊണ്ടു് അയോഗ്യമായി ഈ അപ്പംതിന്നു
കയോ കർത്താവിന്റെ പാനപാത്രം കുടിക്കയോ ചെയ്യുന്നവനെല്ലാം കർത്താവി
ന്റെ ശരീരവും രക്തവും സംബന്ധിച്ചു കുററക്കാരനാകും". വി. കുർബ്ബാനയു
ടെ സ്ഥാപനത്തിൽ നേരിട്ടു് പങ്കെടുത്തിട്ടില്ലാത്ത പൌലോസു ശ്ലീഹായ്ക്കു് ഇവ
സാക്ഷാൽ കർത്താവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നതിനെക്കുറിച്ചു യാ
തൊരു സംശയവുമില്ല. "തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവൻ ശരീരത്തെ
വിവേചിക്കാഞ്ഞാൽ തനിക്കു ശിക്ഷാവിധി തിന്നുകയും കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
ഇതു ഹേതുവായി നിങ്ങളിൽ പലരും ബലഹീനരും രോഗികളും ആകുന്നു.
അനേകരും നിദ്രകൊള്ളുന്നു". ഇവ കേവലം അപ്പവീഞ്ഞുകളല്ല. സാക്ഷാൽ
കർത്താവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങൾ തന്നെയാണു് എന്നു പൌലോസുശ്ലീഹാ ഇവി
ടെ ഉറപ്പായി പഠിപ്പിക്കുന്നു. സാധാരണ അപ്പവും വീഞ്ഞും തിന്നുകയും കുടി
ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു ആരും രോഗികളാവുകയോ മരിക്കുകയോ ചെയ്യുക
യില്ലല്ലോ.

2. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന പുതിയനിയമപ്രകാരമുള്ള ബലിയും കാഴ്ചയുമാകുന്നു.

വിശുദ്ധ കർബ്ബാന സാക്ഷാൽ ബലി തന്നെയാണെങ്കിലും അതു യാതൊരു വിധത്തിലും ഗോഗുൽത്തായിലെ യാഗത്തിന്റെ ആവർത്തനമല്ല. ആദാംമുതൽ ക്രിസ്തുവരെയുള്ള പിൻതലമുറകളെയും അവിടം മുതൽ രണ്ടാമത്തെ വരവുവരേയുള്ള ഭാവിതലമുറകളേയും ഉദ്ദേശിച്ച് ഒരിക്കലായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ട്, ഇന്നും പിതൃസന്നിധിയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ യാഗാർപ്പണത്തിൽ അതേ യാഗസാധനങ്ങൾ തന്നെ വഴിയായി നാം ബന്ധപ്പെടുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. "എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നിങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ചെയ്യുകൊൾവിൻ" എന്ന നിർദ്ദേശത്തിനനുസരണമായി, തന്റെ മനുഷ്യാവതാര പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു ശരിയായ ഓർമ്മക്കുറിയായിട്ടാണ് വി. കർബ്ബാനയുടെ ശുശ്രൂഷാക്രമം ക്രമീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അതായതു് ലോകരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഏകബലി നിവർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിനെ കാണിക്കയും തന്റെ ജനനം, പരസ്യശുശ്രൂഷ, മരണം, കബറടക്കം, ഉയിർപ്പ്, സ്വർഗ്ഗാരോഹണം മുതലായ കാര്യങ്ങളെ ഓർപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. വി. കർബ്ബാനയിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരാളിനു് അതിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന വിവിധ സാധനങ്ങൾ, പ്രാർത്ഥനകൾ, കർമ്മങ്ങൾ, ആദിയായവ വഴിയായി, നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ജനനം മുതൽ സ്വർഗ്ഗാരോഹണംവരെയുള്ള രക്ഷാകരമായ ഐഹിക ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനഘട്ടങ്ങളെല്ലാം അനുസ്മരിച്ച്, അവസാനം ഇതെല്ലാം നമുക്കു വേണ്ടി നിർവ്വഹിച്ച തന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളോട്ട് ബന്ധപ്പെട്ട് താനുമായി സാത്മ്യം പ്രാപിച്ചു—തന്മൂലമുള്ള രക്ഷയ്ക്കു അവകാശിയായിത്തീരുവാൻ സാധിക്കുന്നു. അതായതു് നമുക്കുവേണ്ടി തന്നെത്തന്നെ ബലിയായി അർപ്പിച്ച കർത്താവിനോടുകൂടെ നാം നമ്മെത്തന്നെ ദൈവത്തിനു ബലിയായി അർപ്പിക്കുന്നു അവന്റെ ആ പരിപൂർണ്ണബലിയോട്ട് ചേരുമ്പോൾ നമ്മുടെ ബലി ദൈവസന്നിധിയിൽ സ്വീകാര്യമായിത്തീരുന്നു. അവന്റെ ശരീരരക്തങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു അവനോടു ഒന്നായിത്തീരുമ്പോൾ, നാം നമ്മെത്തന്നെ ജീവനുള്ള ബലിയായി ദൈവത്തിനു അർപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ കർത്താവ് ഒരിക്കലായി നിർവ്വഹിച്ച സ്ഥലകാലാതീതമായ ആ ഏകനിത്യബലിയെ സ്ഥലകാലങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥവൽക്കരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ബലിതന്നെയാകുന്നു വി. കർബ്ബാന.

3. ജീവനോടിരിക്കുന്നവരും മരിച്ചുപോയവരുമായ സഭാംഗങ്ങളാകമാനം പരസ്പര സമ്പർക്കം പുലർത്തി പങ്കെടുക്കുന്ന ഒരു ശുശ്രൂഷയാകുന്നു വി. കർബ്ബാന

സഭയാകമാനം പങ്കെടുക്കുന്ന, ക്രൈസ്തവ സഭയിലെ ഏററം മഹത്തരമായ സ്തോത്രശുശ്രൂഷ കൂടിയാണ് വി. കർബ്ബാന ജീവനോടിരിക്കുന്നവർക്കും മരിച്ചുപോയവർക്കും വേണ്ടി ഇതെല്ലാം നിർവഹിച്ച കർത്താവിനെ ഓർത്ത് സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവ് തന്റെ രക്ഷണ്യ ബലിയർപ്പിച്ചതു് ജീവനോടിരിക്കുന്നവർ മാത്രം വേണ്ടിയായിരുന്നില്ല; ആദാം മുതലുള്ള സകല പരേതരുടെയും രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയും കൂടെയായിരുന്നു. പിതൃസന്നിധിയിൽ താൻ ഇപ്പോഴും നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാഴ്ചയർപ്പണവും ആദാം മുതലുള്ള ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മരിച്ചവരുമായ സകലർക്കും വേണ്ടിയാകുന്നു. സ്വർഗ്ഗീയ ബലിപീഠത്തിങ്കൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ യാഗശുശ്രൂഷയിൽ പരേതരായ സകല സഭാംഗങ്ങളും സംബന്ധിക്കുകയും പാപമോചനം പ്രാപിച്ച് കൃപയിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ ബലിയെത്തന്നെ സ്ഥലകാലങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥവൽക്കരിക്കുന്ന വി. കർബാനയിലും ആ ബലിയിൽ എന്നപോലെ തന്നെ വിശ്വാസികളായ സകല പരേതരും ഭാഗഭാക്കുകളാണ്; തന്മൂലമുള്ള പാപമോ

ചനവും വളച്ചയും പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവ് പരേതക്കുവേണ്ടിയും കൂടെ ബലി അർപ്പിക്കയും പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്തതുപോലെ, തൻെറ സ്ഥാനപതിയെന്ന നിലയിൽ പട്ടക്കാരൻ അവർക്കുവേണ്ടിയും പ്രാർത്ഥിക്കയും അവരുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ അഭയം പ്രാപിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മരിച്ചുപോയവരുമുൾപ്പെടുന്ന സഭയാകമാനം പരസ്പര സമ്പർക്കം പുലർത്തി പങ്കെടുക്കുന്ന അതിവിശിഷ്ടമായ സ്തോത്രാർപ്പണമാണ് വി. കർബാന.

4. വി. കർബാന അണയ്ക്കുന്ന പട്ടക്കാരൻ യേശു മശിഹായുടെ സ്ഥാനപതിയെന്ന നിലയിൽ ദൈവത്തിനും ജനത്തിനും ഇടയിൽ നിൽക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥനാകുന്നു.

വി. കർബാനയുടെ സാധുതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതണയ്ക്കുന്ന പട്ടക്കാരൻെറ സ്ഥാനം ജീവൽപ്രധാനമാണ്. പട്ടക്കാരൻ ദൈവത്തിനും ജനങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ നിൽക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥനാണെന്നു പറയുമ്പോൾ, ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും ഇടയിൽ ഏകമദ്ധ്യസ്ഥനായ യേശുമശിഹായ്ക്കു തുല്യനായ മദ്ധ്യസ്ഥനാണു പട്ടക്കാരനെന്നു യാതൊരു ക്രൈസ്തവസഭാവിഭാഗവും അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ ഏക മദ്ധ്യസ്ഥൻെറ സ്ഥാനപതിയെന്ന നിലയിൽ പട്ടക്കാരൻ തീർച്ചയായും മദ്ധ്യസ്ഥൻ തന്നെയാണ്; ദൈവത്തിനും ജനത്തിനും ഇടയിൽ നില്ക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥൻ തന്നെ. വി. കൂദാശകൾ പരിശുദ്ധാത്മ വ്യാപാരത്തിനും ആ വ്യാപാരത്തിൻെറ സ്വീകരണത്തിനുമുള്ള മുഖാന്തരങ്ങളാണെന്നും അവയുടെ ക്രമമായ അനുഷ്ഠാനത്തിന് അധികാരവും ചുമതലയുമുള്ളവരാണ് പട്ടക്കാരെന്നുമുള്ള വസ്തുത, പുരോഹിതസ്ഥാനം നിലനിറുത്തുന്ന യാതൊരു ക്രൈസ്തവ സഭാവിഭാഗവും നിഷേധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വി. കർബാനയിലും മററല്ലാ ശുശ്രൂഷകളിലും പട്ടക്കാരൻ ജനങ്ങളുടെ നേതൃസ്ഥാനത്തു നിന്നുകൊണ്ട് അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു; ത്രോണോസിങ്കൽ നിന്നുകൊണ്ട് ജനത്തെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു; കർബാനമേൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ അയച്ചു തരണമെന്ന് പിതാവാം ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം പട്ടക്കാരൻ ദൈവത്തിനും ജനത്തിനും ഇടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. ഈ അധികാരം പട്ടക്കാരനു ലഭിക്കുന്നതു് ദൈവത്തിൽ നിന്നാണ്; മനുഷ്യരിൽ നിന്നല്ല. പരിശുദ്ധാത്മ നൽവരവും തൽസംബന്ധമായ പദവിയും അധികാരങ്ങളും കടമകളും പ്രത്യേക കൈവയ്പുമൂലം കർത്താവു ശ്ലീഹന്മാർക്കു നൽകിയതായും അങ്ങനെ കൈവയ്പു ലഭിച്ചവർ മാത്രം ഈ അധികാരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചതായും പുതിയ നിയമത്തിൽ വ്യക്തമായി കാണാം. ഈ അധികാരം നൽകപ്പെട്ടതു എല്ലാവർക്കുമായിട്ടല്ല; എങ്കിൽ അപ്പോസ്തോലകാലം മുതലെ പ്രത്യേക കൈവയ്പോടുകൂടിയ പൌരോഹിത്യം നിലനിറുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ആകയാൽ അഭംഗമായ കൈവയ്പു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പുരോഹിതനു ചില പ്രത്യേക പദവികളും ചുമതലകളുമൊക്കെയുണ്ട്; വി. കൂദാശകൾ നടത്തുക മുതലായ ചുമതലകൾ തന്നെ. ആകയാൽ വി. കൂദാശകളുടെ നിർവ്വഹണം സംബന്ധിച്ച് ഈ സ്ഥാനം ഏററം പ്രധാനമാകുന്നു.

പട്ടക്കാരൻെറ സ്ഥാനം സംബന്ധിച്ച് യേശുമശിഹായുടെ സ്ഥാനപതിയെന്ന് ഒരു പദപ്രയോഗം മുകളിൽ ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ആ പദപ്രയോഗം എത്രമാത്രം അനുയോജ്യമാണെന്ന് എനിക്കു തന്നെ സംശയമുണ്ട്. യേശുമശിഹായുടെ സ്ഥാനപതി എന്നു പറഞ്ഞാൽ, യേശുമശിഹായിൽ നിന്നു സ്ഥാനം പ്രാപിച്ചയാൾ എന്ന നിലയിൽ മാത്രമാണ് പ്രസ്തുത പദപ്രയോഗം ഞാൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. സ്ഥാനപതിയെന്നു പറയുമ്പോൾ

ഒരാളിനുവേണ്ടി ഒരു കാര്യം നടത്തുവാനായി പ്രത്യേകം അധികാരം നൽകി നിയോഗിക്കപ്പെടുന്ന മറെറാരു വ്യക്തി എന്നും ധരിക്കാം. അതായതു്, നിയോഗിച്ച ആളിൻെറ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ആ ആളിനുവേണ്ടി പകരം പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അധികാരപ്പെടുത്തപ്പെടുന്ന ആളാണ് സ്ഥാനപതി. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ധരിച്ചാൽ ഈ പദപ്രയോഗം ഇവിടെ തെററുതന്നെയായിരിക്കും. ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ പട്ടക്കാരൻ യേശുമശിഹായുടെ അസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ, തനിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ അധികാരപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ആളല്ല; പ്രത്യുത യേശുമിശിഹാ തന്നെയായി, തൻെറ സ്ഥാനത്തു നിന്നുകൊണ്ടു് പ്രവർത്തിക്കുന്നവനാണ്. വേറൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, വി. കുർബാനയിലെ അപ്പവീഞ്ഞുകളും തിരുശരീരരക്തങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു് മേൽ ഒന്നാം വകുപ്പിൽ ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നിർവ്വചനം ഇവിടെയും അനുയോജ്യമായിരിക്കും. അതായതു്, വി. കുർബാനയിലെ അപ്പവീഞ്ഞുകളെ നാം അപ്പവും വീഞ്ഞും തന്നെയായി കാണുന്നു എങ്കിലും അവ സാക്ഷാൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങളാകുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ഇവിടെയും പട്ടക്കാരൻ വെറും ഒരു മനുഷ്യനായി ബാഹ്യദൃഷ്ടിയിൽ കാണപ്പെടുന്നെങ്കിലും അയാൾ സാധാരണ മനുഷ്യനായിരുന്നുകൊണ്ടു തന്നെ സാക്ഷാൽ യേശുമിശിഹാ തന്നെയാകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പട്ടക്കാരൻ വി. കുർബാനയണയ്ക്കുമ്പോൾ അവ സാക്ഷാൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങളായി ത്തീരുന്നതു്.

ഈ ചുരുങ്ങിയ വിവരണത്തോടുകൂടി മാർത്തോമ്മാ തക്സായിലേയ്ക്കു് തിരിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. നാലു വകുപ്പുകളിലായി ഇതിനുപരി നല്കിയിരിക്കുന്ന നിർവ്വചനങ്ങളിൽ ഓരോന്നുമായി മാർത്തോമ്മാ തക്സാ എത്തുമാത്രം യോജിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

(1) ഈ വിഷയത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ വിശ്വാസം എന്താണെന്നു് സംക്ഷിപ്തമായി ഇതിനുപരി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വിശ്വാസത്തിനനുസരണമായ കർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശുശ്രൂഷാക്രമമാണ് ഓർത്തഡോക്സ് തക്സാ. ആ തക്സായുടെ പൊതുവായ ബാഹ്യരൂപം ഏറെക്കുറെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടും എന്നാൽ പ്രധാന സ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ പല ഭേദഗതികൾ വരുത്തിക്കൊണ്ടും തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് മാർത്തോമ്മാ തക്സാ. മാർത്തോമ്മാതക്സായിൽ ഇങ്ങനെ പല ഭേദഗതികൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു തൻെറ അവസാന അത്താഴത്തിൽ വച്ചു് ഭരമേല്പിച്ച പ്രകാരം തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ വിശ്വാസികൾക്കനുഭവിപ്പാൻ ലഭ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഒരു കൂദാശതന്നെയാണ് വി. കർബ്ബാന; താൻ ഒരിക്കലായി അനുഷ്ഠിച്ച രക്ഷാകരയാഗത്തിൻെറ തുടർച്ചയായ ബലി തന്നെയാണിതു്, എന്നെല്ലാം തന്നെയാണ് മാർത്തോമ്മാ സഭയും വിശ്വസിക്കുന്നതെന്നും, ഇതിൽ ഇരുസഭകളുടെയും വിശ്വാസത്തിൽ ഭിന്നതയൊന്നുമില്ലെന്നും, ഈ വിശ്വാസത്തിനു കോട്ടം വരത്തക്ക ഭേദഗതികളൊന്നും മാർത്തോമ്മാ തക്സായിൽ ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഈ തക്സായനുസരിച്ചുള്ള കർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനം ഓർത്തഡോക്സ് ദൃഷ്ടിയിൽ തന്നെ അന്യൂനമായിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും പലരും അവകാശപ്പെടാറുണ്ടു്. ആയിരത്തിതൊള്ളായിരത്തി ഇരുപത്തിയഞ്ചിലെ തക്സാ കമ്മിററി റിപ്പോർട്ടിൽ "യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ തിരുശരീരരക്തങ്ങളെ എന്നു വച്ചാൽ, ക്രിസ്തുവിനെ തന്നെയുള്ള അനുഭവം" ആണ് വി. കർബ്ബാന എന്നു് ഐകകണ്ഠ്യേന രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. തക്സായിൽ തന്നെ പല സ്ഥാനങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു് പരിശുദ്ധാത്മാഹ്വാനപ്രാർത്ഥനയ്ക്കു ശേഷം അപ്പവീഞ്ഞുകളെക്കുറിച്ചു് ശരീരരക്തങ്ങൾ എന്ന പദപ്രയോഗം തന്നെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്", എന്നെല്ലാം ഈ അവകാശവാദത്തിനുപോൽബലകമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാറുമുണ്ടു്. എന്നാൽ എൻെറ പരിശോധനയിൽ വി. കർബ്ബാനയിലെ അപ്പ

വീഞ്ഞുകൾ സാക്ഷാൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ തന്നെയാണെന്ന് മാർത്തോമ്മാ സഭ സമ്മതിക്കുന്നതായി ഉറപ്പിച്ചു പറയുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത്.

പ്രധാനമായി എന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ വന്ന ഒരു ഭേദഗതി പരിശുദ്ധാത്മാഹ്വാനപ്രാർത്ഥനയിലാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാഹ്വാനത്തിന്റെ രഹസ്യപ്രാർത്ഥനയിൽ "നിന്റെ പരിശുദ്ധ റൂഹായെ ഈ കർബ്ബാനമേൽ അയയ്ക്കണമേ" എന്ന ഓർത്തഡോക്സ് തക്സായിലെ വാചകം "ഈ കർബ്ബാനയെ ശുദ്ധീകരിപ്പാനായി അയച്ചുതരേണമേ" എന്ന് വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അപ്പവീഞ്ഞുകളുടെ കേവലമായ ഒരു ശുദ്ധീകരണം മാത്രമാണ് ഉദ്ദേശമെന്ന ധാരണയാണ് ഈ വാചകം ഉളവാക്കുന്നത്. ഓർത്തഡോക്സ് തക്സായിൽ വി. റൂഹായെ ഈ കർബ്ബാനമേൽ ആവസിപ്പാനായി അയയ്ക്കണമേ എന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ, വി. റൂഹാ ഇതിലാവസിച്ച് ഇതിനെ കേവലം ശുദ്ധീകരിക്കുകയല്ല പ്രത്യുത അതിനെ പുത്രന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളായി വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുക, എന്നാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. തുടർന്നുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാഹ്വാനത്തിന്റെ പരസ്യപ്രാർത്ഥനയിൽ "പരിശുദ്ധറൂഹാ ആവസിച്ച് ഈ അപ്പത്തെ ഞങ്ങളുടെ ദൈവമായ മിശിഹായുടെ ശരീരമാക്കിത്തീർക്കട്ടെ" എന്ന ഓർത്തഡോക്സ് തക്സായിലെ വാചകത്തിനു പകരം "ഈ അപ്പം നമ്മുടെ കർത്താവേശുമിശിഹായുടെ തിരുശരീരമായിരിപ്പാൻ പരിശുദ്ധ റൂഹാ അതിനെ ശുദ്ധീകരിക്കുമാറാകട്ടെ" എന്നാണ് മാർത്തോമ്മാ തക്സായിൽ കാണുന്നത്. വി. കർബ്ബാനയിലെ മർമ്മപ്രധാനമായ ആ സ്ഥാനത്ത് ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ ഭേദഗതി ഏററം ഗൗരവാവഹമാണ്. മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ വിശ്വാസം വിശുദ്ധ കർബ്ബാനയിലെ അപ്പവീഞ്ഞുകൾ പ്രത്യേകിച്ച് പരിശുദ്ധാത്മാഹ്വാന പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ തന്നെയാകുന്നു എന്നാണെന്ന് ഇവിടെ സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്നവരുൾപ്പെടെ പല സ്നേഹിതന്മാരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്രീ സി. പി. മാത്യു സാറിന്റെ ലഘുലേഖയിലും അങ്ങനെ തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. എങ്കിൽ ഈ ഭേദഗതി ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്തത് "ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു" എന്നു വളരെ വ്യക്തമായിട്ടാണ്; ഇത് നിങ്ങൾക്ക് എന്റെ ശരീരമായിരിക്കട്ടെ എന്നൊന്നുമായിരുന്നില്ല. ഒരു സാധനം ഇന്നതാകുന്നു എന്നു പറയുന്നതും, ഇന്നതായിരിക്കട്ടെ എന്നു പറയുന്നതും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഇന്നതായിരിക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, ആ സാധനം എന്തായിരിക്കണമോ അതാകുന്നു എന്നു കരുതിക്കൊള്ളണമെന്നേ അർത്ഥമുള്ളു! അതുതന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നില്ല. ഈ അപ്പത്തെ മിശിഹായുടെ ശരീരമാക്കിത്തീർക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, പരിശുദ്ധ റൂഹാ അതിനെ സാക്ഷാൽ ശരീരം തന്നെ ആക്കിത്തീർക്കട്ടെ എന്നാണർത്ഥം. തിരുശരീരമായിരിപ്പാൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇതിനെ തിരുശരീരമെന്ന് കരുതത്തക്കവണ്ണം അതിന്റെ ഒരു അടയാളമായിരിപ്പാൻ എന്നും അർത്ഥമാകാം. എന്നാൽ ഓർത്തഡോക്സ് തക്സായിൽ ശരീരമാക്കിത്തീർക്കട്ടെ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ ശരീരം തന്നെ ആയി അതിനെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തട്ടെ എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. മാർത്തോമ്മാ തക്സായിൽ ശരീരമായിരിപ്പാൻ ശുദ്ധീകരിക്കട്ടെ എന്നാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അതായത് അപ്പത്തിന്റെ കേവലമായ ഒരു ശുദ്ധീകരണം മാത്രമാണ് അവിടെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നത്. തിരുശരീരത്തിന്റെ ഒരു അടയാളമോ, പ്രതിരൂപമോ, തിരുശരീരത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മപ്പെടുത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു വസ്തുവോ ആയിരിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിനെ ഒരു വിശുദ്ധ സാധനമാക്കിത്തീർക്കുക.

ഈ പ്രാർത്ഥനയോടുകൂടെത്തന്നെ, ഇഷ്ടാനുസരണം മാററി ഉപയോഗിക്കത്തക്ക നിലയിൽ "വി. റൂഹാ ഈ അപ്പത്തെ വാഴ്ത്തി അതു ഞങ്ങൾക്കു നിന്റെ

പ്രിയപുത്രനും ഞങ്ങളുടെ കർത്താവും ദൈവവുമായ യേശുമശിഹായുടെ ശരീരത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയായിരിപ്പാൻ ശുദ്ധീകരിക്കമാറാകട്ടെ'' എന്നൊരു പ്രാർത്ഥന കൂടെ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. മുൻ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ട് എന്തെങ്കിലും സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഈ പ്രാർത്ഥനകൊണ്ടു തീരുന്നു. അതായതു്, ഇതു സാക്ഷാൽ ശരീരമല്ല, ശരീരത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയോ അതിനോട് ഏതാണ്ട് വിദൂരമായ ഒരു ബന്ധം മാത്രം ഉളവാക്കുന്ന ഒരു സംബന്ധമോ മാത്രമാണ്. ഇതുകൊണ്ടും സംശയം തീരാത്തവർക്കു സഹായകമായി ഒരു നോട്ടും താഴെ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ''ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ ശരീരം, രക്തം എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്, അവയുടെ പ്രതിരൂപം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്''' എന്നു്. ഇതിൽ നിന്നു് മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ വിശ്വാസം ഇവ സാക്ഷാൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങളല്ല. അവയുടെ പ്രതിരൂപം മാത്രമാണ്, എന്നു വളരെ വ്യക്തമാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങളെന്ന പദപ്രയോഗം പല സ്ഥാനങ്ങളിലുമുണ്ടുതാനും. ആ നിലയിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ആളുകളുടെ മനസ്സാക്ഷിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടി ആയിരിക്കാമിതു്. എന്തായാലും ഇതിൽ നിന്നു ഒരു കാര്യം വളരെ വ്യക്തമാണു്. അതായതു് ഈ വിഷയത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെയും മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെയും വിശ്വാസം രണ്ടുതന്നെയാണ്. കുറഞ്ഞ പക്ഷം വി. കുർബാനയിലെ സർവ്വപ്രധാനമായ ഈ കാര്യത്തിൽ പോലും മാർത്തോമ്മാ സഭ ഒരു ഉറച്ച വിശ്വാസം പാലിക്കയോ നിഷ്കർഷിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ''കുർബ്ബാനയിലെ വിശുദ്ധ ദ്രവ്യങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുസാന്നിദ്ധ്യമുണ്ടെന്നും, അവ കേവലം പ്രതിരൂപങ്ങൾ മാത്രമല്ലെന്നുള്ള വിശ്വാസം സംബന്ധിച്ചു്, സഭയിൽ യാതൊരു സ്വാതന്ത്ര്യവും അനുവദിച്ചുകൂടാത്ത നിലയിൽ അതു അത്ര മുഖ്യമായ ഒരു തത്വമായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ല'' എന്നാണ് ഇതു സംബന്ധിച്ചു് തക്സാക്കമ്മററി റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വി. കുർബ്ബാന പോലെ അടിസ്ഥാനപരമായ വിശ്വാസവിഷയങ്ങളിൽ ഈ ദ്ദശം അയവുള്ള ഒരു നിലപാട്ട് തീർച്ചയായും തെററുതന്നെയാണ്.

പട്ടക്കാരൻ വി. കുർബ്ബാന അനുഭവിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി മുട്ടുകുത്തിക്കൊണ്ട് നടത്തുന്ന മൂന്നു രഹസ്യപ്രാർത്ഥനകളിൽ ഈ നിലപാടു കുറേക്കൂടി പ്രകടമാണ്. ആദ്യത്തെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ''ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അപ്പവീഞ്ഞുകൾ കൈക്കൊൾവാൻ'' എന്നും, രണ്ടാമത്തേതിൽ ''തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ ജീവന്നായി കൈക്കൊൾവാൻ'' എന്നും; മൂന്നാമത്തേതിൽ ''വിശുദ്ധിയോടെ നിന്നെ ഭക്ഷിപ്പാൻ'' എന്നും ചേർത്തിരിക്കുന്നു. വി. കുർബ്ബാനയിൽ നമുക്കു ലഭ്യമാകുന്നതു് തിരുശരീരരക്തങ്ങളുടെ പ്രതിരൂപം മാത്രമായ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അപ്പവീഞ്ഞുകളാണെന്നും, തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നും, വി. കുർബ്ബാനാനുഭവം മൂലം നാം കർത്താവിനെത്തന്നെയാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെന്നും ഇങ്ങനെ വിഭിന്നങ്ങളായ വിവിധ വിശ്വാസങ്ങൾ പുലർത്തുന്നവരെയെല്ലാം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാനുദ്ദേശിച്ചു് ഓരോരുത്തർക്കും അവരവരുടെ വിശ്വാസത്തിനനുസരണമായി, മാറി, മാറി ഉപയോഗിക്കത്തക്ക നിലയിലാണ് ഈ മൂന്നു പ്രാർത്ഥനകൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതിൽ ഏതു വിശ്വാസമെങ്കിലും പാലിക്കുവാൻ പട്ടക്കാർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടെന്നാണല്ലോ ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഇതു തീർച്ചയായും ആശാസ്യമായ ഒരു നിലപാടല്ലതന്നെ.

ഈ വിഷയം സംബന്ധിച്ചു് ഉന്നയിക്കാവുന്ന ചെറിയ ഭേദഗതികൾ ഇനിയുമുണ്ടെങ്കിലും അവയെല്ലാം തൽക്കാലം ഞാൻ വിടുകയാണ്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു് എനിക്കു പരിശോധിക്കുവാനിടയായ മററു രേഖകളിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന അനുമാനവും, വി. കുർബ്ബാനയിലെ അപ്പവീഞ്ഞുകൾ സാക്ഷാൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങളാണെന്നു മാർത്തോമ്മാ സഭ വിശ്വസിക്കുന്നില്ലെന്നു തന്നെയാണ്. തോമസ്സ് മാർ അത്താനാസ്യോസ്സ് മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ഒരു പ്രസ്താ

വനയിൽ (K N. ഡാനിയേലിൻെറ പുസ്തകം പേജ് 20) "കർബ്ബാനയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന അപ്പവീഞ്ഞുകൾ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ ശരീരരക്തങ്ങളുടെ അടയാളങ്ങളും സദൃശങ്ങളുമാകുന്നു. അപ്പവീഞ്ഞുകൾ യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ ശരീരരക്തങ്ങളാണെന്നു ഞങ്ങൾ പറയുന്നില്ല. അപ്പവീഞ്ഞുകൾ ശരീരരക്തങ്ങളാണെന്നു പറയുന്നവരുടെ വിശ്വാസം പിശകാണ്"' എന്നു വളരെ വ്യക്തമായിത്തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. സിനഡിൻെറ തക്സാ എന്ന പുസ്തകത്തിനു യൂഹാനോൻ മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുതിയിട്ടുള്ള അവതാരികയിലും ഏതാണ്ട് ഇതേ ആശയം തന്നെ കാണാം. "ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അപ്പവീഞ്ഞുകൾ അതിൻെറ പ്രതിരൂപവും, ആത്മീയ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിക്കുന്ന വസ്തുക്കളും ആകയാലാണ് അവയെ ശരീരരക്തങ്ങളെന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്." ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളും തമ്മിൽ വാചകപരമായ വ്യത്യാസങ്ങളല്ലാതെ, ആശയത്തിൽ കാര്യമായ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല. ആകയാൽ മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ വിശ്വാസം ഇതാണെന്നും ഈ വിശ്വാസത്തിനനുസരണമായിരിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണ് തക്സാ പരിഷ്കരണം നടത്തപ്പെട്ടതെന്നും വളരെ വ്യക്തമാണ്.

(2) നമ്മുടെ കർത്താവ് ഒരിക്കലായി നിവ്വഹിച്ച സ്ഥലകാലാതീതമായ ഏക നിത്യബലിയെ സ്ഥലകാലങ്ങളിൽ യഥാർത്ഥവൽക്കരിക്കുന്ന സാക്ഷാൽ ബലിതന്നെയാണ് വി. കർബ്ബാനയെന്ന ഓർത്തഡോക്സ് വിശ്വാസത്തിനും ഈ തക്സാ അനുയോജ്യമായി കാണുന്നില്ല. ബലി, ബലിപീഠം, യാഗം, എന്നാദിയായ പദപ്രയോഗങ്ങൾ മിക്കവാറും അവ വി. കർബ്ബാനയെ നേരിട്ടു സൂചിപ്പിക്കാത്ത വിധത്തിൽ, ക്രൂശിലെ യാഗം, പ്രാത്ഥന, ശുശ്രൂഷ, എന്നെല്ലാം വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാണ്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം താഴെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പട്ടക്കാരൻെറ ഒരുക്കശുശ്രൂഷയിൽ ആരംഭപ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞുള്ള 51-ാം സങ്കീർത്തനത്തിൽ "എന്തെന്നാൽ ബലികളിൽ നീ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല" എന്നാദിയായ ഭാഗം മുഴുവനായി ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

പട്ടക്കാരൻ മദ്ബഹായിലേക്കു പ്രവേശിക്കുമ്പോഴുള്ള പ്രാർത്ഥനയിലെ "ബലിപീഠം" എന്ന പദം "ദൈവത്തിൻെറ പീഠം" എന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ പദം മററു സ്ഥാനങ്ങളിലും ഇങ്ങനെ ഭേദഗതി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ധൂപക്കുററി വാഴ്ത്തിക്കഴിഞ്ഞുള്ള രഹസ്യ പ്രാത്ഥനയിൽ "നിൻെറ മഹാവിശുദ്ധ സ്ഥലത്തേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ" "ജീവനുള്ള ബലി അണയ്ക്കുവാൻ" എന്ന വാചകങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

സമാധാനത്തിനുശേഷമുള്ള രണ്ടാമത്തെ പ്രാത്ഥനയിൽ "രക്തരഹിതമായ ഈ ബലിയനുഷ്ഠാനത്തെ" എന്നതു വിട്ടുകളയുകയും "ഞങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി നിവ്വഹിക്കപ്പെട്ട ഈ രഹസ്യം" എന്നതു "ക്രൂശിലെ യാഗം" എന്നു ഭേദഗതി ചെയ്യുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

അതു കഴിഞ്ഞുള്ള ശുശ്രൂഷക്കാരൻെറ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ അവസാന ഭാഗത്തു് "ജീവനുള്ള ബലിയെ........അണയ്ക്കുന്നു" എന്നതു് "കൃപയും സമാധാനവും സ്തോത്രവുമാകുന്ന ബലി" എന്നു തിരുത്തുകയും "ഈ കർബ്ബാന അനുഗ്രഹവും സമാധാനവും ബലിയും സ്തോത്രവുമാകുന്നു" എന്ന പ്രതിവാക്യം പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

സ്ഥാപനവചനങ്ങൾക്കുശേഷം "നിൻെറ മരണത്തേയും കബറടക്കത്തേയും" എന്നാദിയായ പ്രാത്ഥനയിൽ "രക്തം കൂടാത്ത ഈ ബലിയെ ഞ

ങ്ങൾ നിനക്കണയ്ക്കുന്നു'' എന്നതു് ''ഈ അപ്പത്തേയും പാനപാത്രത്തേയും'' എന്നു വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയും ഈ ബലി അയോഗ്യതയോടെ അണയ്ക്കുന്നതുമൂലമുണ്ടാകാവുന്ന ശിക്ഷാവിധിയിൽനിന്നു കരുണയോടെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണമെന്നാദിയായ വാചകങ്ങളെല്ലാം പൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

വി. കർബ്ബാന പടിഞ്ഞാറോട്ടു് എഴുന്നെള്ളിച്ചുകൊണ്ടുവരുമ്പോൾ പട്ടക്കാരൻ ചൊല്ലുന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ ''പാപപരിഹാരപ്രദമായ നിൻെറ ബലിപീഠത്തിൽനിന്നു'' എന്നതു് ''പാപപരിഹാരം ചെയ്തിരിക്കുന്ന നിൻെറ യാഗത്താൽ'' എന്നു തിരുത്തുകയും, വീണ്ടും കിഴക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ ചൊല്ലുന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ 'ഞങ്ങൾക്കു ശിക്ഷക്കും പ്രതികാരത്തിനും കാരണമാക്കാതെ'' എന്ന വാചകം ഉപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കൃതജ്ഞതാ പ്രാർത്ഥനയിൽ ''നിൻെറ വിശുദ്ധ രഹസ്യങ്ങളുടെ അനുഭവം മൂലം ഞങ്ങൾ ശിക്ഷാർഹരായിത്തീരരുതെ'' എന്ന വാചകം 'തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ കുററവിധിയിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞു'' എന്നിങ്ങനെ, അയോഗ്യമായ കർബ്ബാനാനുഭവംമൂലം ശിക്ഷയുണ്ടാകാമെന്ന ആശയം വളച്ചുകെട്ടി കർബ്ബാനഒരു വിശുദ്ധ വസ്തുവാണെന്ന ആശയം മറച്ചുപിടിച്ചു്, ഭേദഗതി ചെയ്തിരിക്കയാണു്.

അവസാനത്തെ ശുശ്രൂഷയിൽ ''കർത്താവിൻെറ പാപപരിഹാരപ്രദമായ ബലിപീഠത്തിൽനിന്നു'' എന്ന വാചകം, ''പാപപരിഹാരം ചെയ്തിരിക്കുന്ന കർത്താവിൻെറ യാഗത്തിൽനിന്നു'' എന്നു, അതു് വി. കർബ്ബാനയെ നേരിട്ടു സൂചിപ്പിക്കാത്ത വിധത്തിൽ ഭേദഗതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ഇനിയും ഈദൃശമായ പല ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും തൽക്കാലം അവയെല്ലാം വിടുകയാണു്.

3. മരിച്ചുപോയവർക്കുവേണ്ടിയും പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ളതുമായ പ്രാർത്ഥനകൾ

തൽസംബന്ധമായ എല്ലാ പ്രാർത്ഥനകളും മാർത്തോമ്മാ തക്സായിൽനിന്നു നീക്കം ചെയ്തിരിക്കയാണു്. ഈ വിഷയം സംബന്ധിച്ചു് പ്രത്യേകം ചർച്ചകൾ നടത്തപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ കൂടുതലായി പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. ഈ വിഷയം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഭാഗങ്ങളെല്ലാം നീക്കം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി, മാർത്തോമ്മാസഭാ ഗങ്ങൾ തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എങ്കിലും വി. കർബ്ബാനയെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മരിച്ചുപോയവരുമുൾപ്പെടുന്ന സഭയാകമാനം പങ്കെടുക്കുന്ന സർവ്വപ്രധാനമായ ആരാധനയായി പരിഗണിക്കുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇതു തീർച്ചയായും ഒരു വലിയ ന്യൂനത തന്നെയാണു്. വി. കർബ്ബാനയുടെ സർവ്വപ്രധാനമായ ഉദ്ദേശം തിരുശരീരരക്തങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയെന്നതാണെങ്കിലും, ഇന്നു ലോകത്തിലുള്ള യാതൊരു ക്രൈസ്തവ സഭാവിഭാഗവും അതിനു മാത്രമുള്ള ഒരു ശുശ്രൂഷയായി വി. കർബ്ബാനയെ പരിമിതപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. അതു മാത്രമായിരുന്നു വി. കർബ്ബാനയുടെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ, തൽസംബന്ധമായ അത്യാവശ്യ ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം ശുശ്രൂഷാക്രമത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാൽ മതിയാകുമായിരുന്നു. മാർത്തോമ്മാ സഭയും അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ. ആകയാൽ ഈ ഒരു ഭേദഗതി, വി. കർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന ആളുകൾക്കു് തന്മൂലമുണ്ടാകണമെന്നുദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന ആത്മീയാനുഭവങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി ലഭിക്കുന്നതിനു വിഘാതം തന്നെയാണു്. മരിച്ചുപോയവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥന, പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള പ്രാർത്ഥന, എന്ന ഈ വിഷയത്തിൽ വളരെയധികം അനാചാരങ്ങളും ദൂഷിപ്പുകളും സഭയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും, ഇന്നും ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ കുറേയെല്ലാം അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കുന്നു. മാർത്തോമ്മാസഭയിൽ മരിച്ചുപോയവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ ഔദ്യോഗികമായും പരസ്യമായും നടത്തുന്നില്ലെന്നല്ലാതെ,

മരിച്ചുപോയവക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൂടാ എന്നും അതു തെററാണെന്നുമുള്ള
നിലപാട്ട് മാർത്തോമ്മാസഭ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയ
മില്ല. മരണശേഷം ഒരാളിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ ആത്മാ
വിനു് എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടാകുമെന്നുള്ള ഉപദേശം ദുരാചാരങ്ങൾക്ക്
കാരണമാകുമെന്നുള്ളതിനാൽ. എല്ലാവരുടെയും ജീവിതം മരണത്തോടുകൂടി
ക്ലിപ്തപ്പെട്ടുപോകും, തന്മൂലം, അവക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല
എന്നതാണു് കൂടുതൽ യുക്തിപൂർവ്വം, എന്നാണു് ഈ വിഷയത്തിൽ മാർത്തോ
മ്മാസഭയുടെ നിലപാടെന്നാണു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. എന്താ
യാലും അനാചാരങ്ങളെ ഭയന്നു് വിശ്വാസം തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കയോ വ്യത്യാ
.സപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ശരിയായിരിക്കയില്ലല്ലോ. ഏതു വിശ്വാസ
ത്തിലും ആചാരത്തിലും കാലക്രമത്തിൽ ദൂഷിപ്പുകൾ ഉണ്ടാകാവുന്നതാണെന്നും
അപ്പോഴെല്ലാം അവ ഉപേക്ഷിക്കുക എന്ന പ്രവണത ആശാസ്യമായിരിക്കയി
ല്ലെന്നും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണു്.

(4) വി. കുർബ്ബാനയിൽ പട്ടക്കാരൻെറ സ്ഥാനം

ദൈവത്തിനും ജനങ്ങൾക്കുമിടയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥനെന്ന നിലയിൽ, അഥവാ
ഏക മദ്ധ്യസ്ഥനായ യേശുമിശിഹായുടെ സ്ഥാനപതി എന്ന നിലയിൽ,
വി. കുർബ്ബാനയണയ്ക്കുന്ന പട്ടക്കാരൻെറ ആ മദ്ധ്യസ്ഥതാസ്വഭാവത്തിനു്
എന്തോ ന്യൂനത കല്പിക്കുന്ന വിധത്തിൽ, തൽസംബന്ധമായ പരാമർശന
ങ്ങളെല്ലാം ഭേദഗതി ചെയ്യുകയും, പട്ടക്കാരൻ നടത്തുന്ന പ്രാർത്ഥനകളിലും
മററുമുള്ള ഏകവചനപ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം നീക്കിക്കളകയും ചെയ്തിരിക്കയാണു്.
പട്ടക്കാരൻ വി. കുർബ്ബാനയ്ക്കായി മദ്ബഹായിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ
'ജീവനുള്ളതും പരിശുദ്ധവുമായ ബലി സഭയ്ക്കു മുഴുവനുംവേണ്ടി അണയ്ക്കുവാൻ
ഞാൻ യോഗ്യനായിതീരേണ്ടതിനു് എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിപ്പിൻ' എന്നു
പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ജനങ്ങളോടു സമാധാനം ചോദിക്കുന്നതു മുഴുവനായി നീക്കം
ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

കുർബ്ബാനയുടെ പരസ്യശുശ്രൂഷയിൽ സെദറാ കഴിഞ്ഞു് "കർത്താവു് അവി
ടുത്തെ ശുശ്രൂഷ കൈക്കൊണ്ടു് അവിടുത്തെ പ്രാർത്ഥനയാൽ ഞങ്ങളെ സഹാ
യിക്കട്ടെ" എന്ന ജനങ്ങളുടെ പ്രതിവാക്യം പൂർണ്ണമായി നീക്കം ചെയ്തിരി
ക്കുന്നു. എന്നാൽ അവസാനത്തെ ഹൂശ്മാ കഴിഞ്ഞുള്ള അതേ പ്രതിവാക്യം
ചേർത്തിട്ടുമുണ്ടു്. എങ്കിലും അവിടെ "ഈ പ്രതിവാക്യത്തിൽ മദ്ധ്യസ്ഥ പൗ
രോഹിത്യത്തിൻെറ ആശയം ഇല്ലാത്തതാകുന്നു" എന്നൊരു കുറിപ്പു ചേർത്തിട്ടു
ണ്ടു്. വിശ്വാസപ്രമാണസമയത്തു് പട്ടക്കാരൻ ശുബ്ക്കോനോ ചോദിക്കു
മ്പോൾ "എൻെറ കുർബ്ബാന അംഗീകരിക്കപ്പെടുവാൻ എനിക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥി
പ്പിൻ" എന്നതിൽ "എൻെറ കുർബ്ബാന" "എന്നതു്" "ഈ ശുശ്രൂഷ" എന്നും
"എനിക്കുവേണ്ടി" എന്നതു് "എന്നോടുകൂടി നിങ്ങളും" എന്നും ഭേദപ്പെടു
ത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

മററു മിക്ക സ്ഥാനങ്ങളിലും പട്ടക്കാരനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഏകവചന
പ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം മാററുക, മുതലായി തദനുസരണമായ ഭേദഗതികൾ ചെ
യ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം പട്ടക്കാരൻെറ മദ്ധ്യസ്ഥതാസ്വഭാവത്തെ സാരമായി
സ്പർശിക്കുന്നവയാണു്. ഇതു സംബന്ധിച്ചു് എനിക്കു പരിശോധിക്കുവാൻ ഇട
യായ മററു രേഖകളിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന അനുമാനവും ഇതുതന്നെയാണു്.
Marthoma Church and its doctrines എന്ന ശ്രീ കെ. കെ. കുരുവിളയുടെ
പുസ്തകത്തിൽ പട്ടക്കാരനെക്കുറിച്ചു് 'He is not the mediator but the
medium through whom grace is imparted' എന്നും, സിന്നഡിൻെറ
തക്സാക്കു് മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ എഴുതിയിട്ടുള്ള അവതാരികയിൽ 'പട്ട
ക്കാർ ദൈവത്തിനും മനുഷ്യനും മദ്ധ്യേ പൌരോഹിത്യ ശുശ്രൂഷ നിർവ്വഹി
ക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരല്ല, പ്രാതിനിധ്യ നിലയിൽ പ്രാർത്ഥനകളും അപേക്ഷകളും
അർപ്പിക്കയും അനുഗ്രഹങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കയും ചെയ്യുന്ന ശുശ്രൂഷകന്മാരാണു്"

എന്നും കാണുന്നു. ഈ mediator ഉം, medium ഉം തമ്മിലും മദ്ധ്യസ്ഥനും ശുശ്രൂഷകനും തമ്മിലും എന്തുമാത്രം വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നുള്ളതു് ദുർഗ്രഹമാണ്. എന്തായാലും ഇതിൽനിന്നു് ഈ വിഷയത്തിൽ ഓർത്തഡോക്സു സഭയുടെയും മാർത്തോമ്മാസഭയുടെയും വിശ്വാസം വ്യത്യസ്തം തന്നെയാണെന്നുള്ളതു് വ്യക്തമാണു്.

കൈക്കൊള്ളുവാൻ ആളില്ലാത്തപ്പോൾ വി. കർബ്ബാന അനുഷ്ഠിച്ചുകൂടായെന്നും, അങ്ങനെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന പട്ടക്കാരനെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള ഒരു നിയമം മാർത്തോമ്മാ സഭയിലുള്ളതായി അറിയുന്നുണ്ടു്. ഇതും ഈ വിഷയത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തി ചിന്തിക്കാവുന്നതാണ്. വി. കർബ്ബാന കാണുവാൻ വേണ്ടി മാത്രമുള്ളതല്ല, അനുഭവിക്കുവാനുള്ളതാണ്. വി. കർബ്ബാനയിലുള്ള സംബന്ധം പൂർത്തിയാകുന്നതു് അതനുഭവിക്കുന്നതോടുകൂടിയാണ്, എന്നതിൽ ആർക്കും അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ല. വി. കർബ്ബാനയിൽ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാവരും നിർബ്ബന്ധമായും അനുഭവിക്കേണ്ടതാണെന്നൊരു നിയമംകൊണ്ടുവരികയും, അതു കർശനമായി നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്താൽ, അതു ഏററം ഉത്തമമായ ഒരു കാര്യമായിരിക്കും. എന്നാൽ മാർത്തോമ്മാ സഭ അങ്ങനെ ഒരു നിയമം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. കുറേ പേരെങ്കിലും അനുഭവിക്കാനുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും, ആരും അനുഭവിക്കാനില്ലാത്ത പക്ഷം കർബ്ബാന നടത്തരുതെന്നും, അങ്ങനെ ഒരു പട്ടക്കാരൻ നടത്തിയാൽ ആ ആളെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നും മാത്രമാണു നിയമം. ഇതു വളരെ ദുർഗ്രഹമായ ഒരു നിലപാടാണ്. കുറച്ചുപേരെങ്കിലും അനുഭവിച്ചെങ്കിലേ കർബ്ബാന, സാക്ഷാൽ കർബ്ബാനയാവുകയുള്ളു, അങ്ങനെ അനുഭവിക്കുന്നവരുംകൂടിയാണു കർബ്ബാന പൂർത്തിയാക്കുന്നതു്, എന്നെല്ലാമുള്ള ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കും തെററിദ്ധാരണകൾക്കും ഇതു് ഇടയാക്കാം. കർബ്ബാന അനുഭവിക്കാതെ കാണുകമാത്രം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രായോജനവുമില്ലെന്നു് മാർത്തോമ്മാ സഭയും പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ആ സഭയിലും കർബ്ബാന കാണുക മാത്രം ചെയ്യുന്ന പതിവു് നിലവിലുണ്ടല്ലോ. കർബ്ബാന അർപ്പിക്കുന്ന പട്ടക്കാരൻെറ പദവിയെക്കുറിച്ചു് തെററിദ്ധാരണ ഉളവാക്കുവാൻ ഈ നിയമം പര്യാപ്തമാണു്.

രണ്ടു തക്സാകളും തമ്മിൽ അടിസ്ഥാനപരമായ പല വ്യത്യാസങ്ങളും ഇനിയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനുണ്ടെങ്കിലും, നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ വിഷയ പരിമിതി പരിഗണിച്ചു് അവയെല്ലാം തൽക്കാലം ഞാൻ വിട്ടുകയാണ്. വി. കർബ്ബാനയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർത്തഡോക്സു സഭയുടെ വിശ്വാസം എന്താണെന്നു് ഈ ഉപന്യാസത്തിൻെറ ആരംഭത്തിൽ സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭയിൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൂദാശകളെല്ലാം ഓരോ അനുഗ്രഹം പ്രാപിക്കുന്നതിനു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. അതതിൻെറ ഉദ്ദേശത്തിനനുസരണമായ പ്രാർത്ഥനകളും പദപ്രയോഗങ്ങളും അനുഷ്ഠാനരീതികളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു്, ഓരോന്നിനും നിഷ്ക്കർഷാപൂർവ്വം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ശുശ്രൂഷാക്രമങ്ങളും തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു് ഓരോ കൂദാശാനുഷ്ഠാനത്തിനുമുള്ള ശുശ്രൂഷാക്രമത്തിലെ പ്രാർത്ഥനകൾ തൽസംബന്ധമായ വിശ്വാസത്തിനനുസരണമായിരിക്കേണ്ടതു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ഈ നിലയിൽ വീക്ഷിക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ മാർത്തോമ്മാ തക്സായിൽ ഒരു ഓർത്തഡോക്സു സഭാംഗത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ ഗൗരവാവഹമായ പല ന്യൂനതകളും കാണുവാനുണ്ടു്. ഇതിനുപരി നൽകിയിരിക്കുന്ന ഓർത്തഡോക്സു സഭയുടെ തൽസംബന്ധമായ വിശ്വാസനിർവ്വചനങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ഈ വിഷയത്തിൽ ഇരുസഭകളുടെയും വിശ്വാസം രണ്ടു തന്നെയാണെന്നുള്ള വസ്തുത വളരെ വ്യക്തമാണ്. ആകയാൽ ഇന്നത്തെ മാർത്തോമ്മാ തക്സാ, ഓർത്തഡോക്സു വിശ്വാസമനുസരിച്ചുള്ള സാധുവായ കർബ്ബാനാനുഷ്ഠാനത്തിനു് പര്യാപ്തമല്ല എന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ കർബാന

മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ വീക്ഷണം

(റവ. ഡോ. കെ. കെ. ജോർജ്ജ്)

വിശുദ്ധ കർബാന, കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്പഷ്ടമായ ആജ്ഞ
യുള്ള രണ്ടു കൂദാശകളിൽ ഒന്നാണ് (Dominical Sacrament).

ഇതിന്റെ അനുഷ്ഠാനം സഭയുടെ ഏററം പ്രധാനപ്പെട്ട ചുമതലകളിൽ
ഒന്നാണ്. വിശുദ്ധ കർബാനയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത്, സഭാംഗത്വത്തിന്
നിർബന്ധം ആയിട്ടുള്ളതാണ്. Communicant members-ന് മാത്രമേ സഭ
യുടെ പൂർണ്ണ അംഗത്വം ഉള്ളു.

യേശുക്രിസ്തു ശിഷ്യന്മാരുമായി അന്ത്യഭക്ഷണത്തിന് ഇരുന്നപ്പോൾ
ശിഷ്യന്മാർക്കും, ശിഷ്യന്മാരിൽ കൂടെ സഭയ്ക്കും രണ്ടു വാഗ്ദത്തങ്ങൾ നൽകി.
ഒന്നാമത് തന്റെ ശാരീരികമായ സാന്നിദ്ധ്യം എടുത്തുകൊള്ളപ്പെടുന്നതിനാൽ,
കർബാനയിലുള്ള സാന്നിദ്ധ്യം, വാഴ്ത്തപ്പെട്ട അപ്പവീഞ്ഞുകൾ മുഖാന്തരം അനുഭ
വമാക്കുന്ന സാന്നിദ്ധ്യം, ശാരീരികമായി ജീവനോടെ ഇരുന്നപ്പോൾ ക്രിസ്തു
അവരെ നടത്തുന്നവനായിരുന്നു ആ സാന്നിദ്ധ്യം അവരിൽനിന്ന് എടുത്തു
കൊള്ളപ്പെടുന്നതിനാൽ അവരെ നടത്തിക്കുന്നവനായ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ
കൊടുക്കും, അയയ്ക്കും എന്നുള്ളതായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ വാഗ്ദത്തം.

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികളുടെ ഐക്യത്തെക്കുറിക്കുന്ന ഒരു വിശുദ്ധ കർമ്മം
അഥവാ കൂദാശ, ആയിട്ടും കർബാനയുടെ അനുഷ്ഠാനം ആയിരിക്കണമെന്ന്
കർത്താവ് ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. പൌലൊസ് അപ്പൊസ്തലൻ അത് മനസ്സിലാ
ക്കിയാണ് കൊരിന്ത്യർക്ക് എഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത് 'പലരായ
നാം ഒരേ അപ്പത്തിൽനിന്ന് ഭക്ഷിക്കയും ഒരേ പാനപാത്രത്തിൽ നിന്നു കുടി
ക്കയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ ഏക ശരീരം ആകുന്നു' 'അപ്പം ഒന്നാകയാൽ പല
രായ നാം ഒരു ശരീരം ആകുന്നു. നാം എല്ലാവരും ഒരേ അപ്പത്തിൽ അംശികൾ
ആകുന്നുവല്ലോ' (കൊരി. 10. 17).

ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ഐക്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന കൂദാശ സഭയെ വിഭജി
പ്പിക്കുന്ന കൂദാശയായിത്തീർന്നു.

'ഇത് എന്റെ ശരീരം,' 'ഇത് എന്റെ രക്തം' എന്നു കർത്താവ് ഉച്ചരി
ച്ച വാക്കുകളുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിന്മേൽ ആകുന്നു സഭകൾ ഭിന്നിച്ചിരിക്കുന്നത്.
ഇത് അക്ഷരപ്രകാരം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ ഉണ്ട്. ഞാൻ വാതിൽ ആകുന്നു
എന്നു കർത്താവ് പറഞ്ഞതുപോലെ ഇത് അലങ്കാരഭാഷ ആണെന്നു ചിലർ
ആത്മീയ അർത്ഥത്തിൽ ശരീരം, രക്തം എന്നു മനസ്സിലാക്കണം എന്നു ചിലർ.
ആദ്യസഭയിലെ പിതാക്കന്മാർ വിവിധ രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ ഉണ്ടാ
യിരുന്നു. എന്നാൽ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ഉണ്ടായ വിവിധത്വം, തമ്മിൽ തമ്മി
ലുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിനു വിഘാതമായിത്തീർന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഇന്ന വ്യാഖ്യാനം
സ്വീകരിക്കണം എന്നു റോമാ പാപ്പായുടെ കീഴിലുള്ള സഭയോ, അന്ത്യോ
ഖ്യായിലോ, അലക്സാന്ത്രിയായിലോ ഉള്ള പാത്രിയർക്കീസന്മാരുടെ കീഴിലുള്ള
സഭയോ, ഏതെങ്കിലും വ്യാഖ്യാനം തങ്ങളുടെ സഭയിൽ നിർബന്ധിച്ചതായി
തെളിവുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ചില പിതാക്കന്മാർക്ക് നിശ്ചിതമായ
വ്യാഖ്യാനം ഉണ്ടായിരുന്നു താനും,

Cyril Bishop of Jerusalem-ന്റെ പഠിപ്പിക്കൽപ്രകാരം പരിശുദ്ധ റൂഹായുവേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷ (epiclesis) പട്ടക്കാരൻ പ്രാർത്ഥിക്കുമ്പോൾ, പരിശുദ്ധറൂഹാ അപ്പത്തിന്മേലും വീഞ്ഞിന്മേലും വന്നു് ആവസിച്ചു് അപ്പവീഞ്ഞുകൾ യേശുമ്ശിഹായുടെ ശരീരരക്തങ്ങൾ ആയിത്തീരുന്നു. മിലാനിലെ ആംബ്രോസ് എന്ന പിതാവു് ഇതു് യൂറോപ്പിലെ സഭയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ യൂറോപ്പിൽ വി. ആഗസ്തീനോസിന്റെ ഉപദേശം ശക്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. വി. ആഗസ്തീനോസിന്റെ പഠിപ്പിക്കൽ, അടയാളം (Symbol) എന്നതായിരുന്നു അതായതു് ആത്മികവരങ്ങളെ, യേശുമ്ശിഹായുടെ ശരീരരക്തങ്ങളെ, കൊടുക്കുന്നതിനു് ഉള്ള മുഖാന്തരം ആണു് (means of communicating a spiritual gift, not that gift) ആ വസ്തു അല്ല. മദ്ധ്യ നൂററാണ്ടിൽ ഇതേപ്പററി പ്രത്യക്ഷമായ സംഘട്ടനം ഉണ്ടായതു് Radburtus, Ratramus എന്ന രണ്ടുപേർ തമ്മിലുള്ള വാദപ്രതിവാദത്തിലാണു്. കർത്താവിന്റെ ശരീരവും രക്തവും (Body and Blood of the Lord) എന്ന ഒരു പുസ്തകം Radburtus എഴുതി. Radburtus ന്റെ വാദം അപ്പവും വീഞ്ഞും ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ സാന്നിദ്ധ്യമുള്ളതാണു് എന്നു്. അതേ തലവാചകത്തിൽ തന്നെ Ratramus ഒരു പുസ്തകം എഴുതി Radburtus-ന്റെ വാദത്തെ ഖണ്ഡിച്ചു. കർബാനയിലെ വസ്തുക്കൾ യഥാർത്ഥതയുടെ രൂപമാണു്, അതേസമയം അതു് ഒരു രഹസ്യവും (mystrey) ആണു് എന്നായിരുന്നു. ഈ വാദപ്രതിവാദം നടന്നതു് ഒൻപതാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായിരുന്നു കുർബ്ബാനയിലെ വസ്തുക്കളായ അപ്പവും വീഞ്ഞും, ക്രിസ്തുവുമായുള്ള ബന്ധം എന്തു് എന്നതിനെപ്പററിയുള്ള ഉപദേശവിശദീകരണം അന്നു മുതൽ ഇന്നു വരെ ഒരു തക്കവിഷയമായി തുടരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ Cyprian, Cyril, Radburtus, ഇവരുടെ ശക്തീകരണമാണു് പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നതു്. കുർബ്ബാന വസ്തുക്കൾക്കു് മാററം, (change in substance) ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു്. കിഴക്കൻ സഭകളിൽ, അതായതു്, ഗ്രീക്ക്, സിറിയൻ, എജിപ്റ്റായ, പേർഷ്യൻ സഭകളിൽ ഇതു് വലിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു് ഇടകൊടുത്തില്ല. കുർബ്ബാന വസ്തുക്കളിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥ സാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടു്, ഇതു് ഒരു രഹസ്യം ആണു്, എന്നുള്ള വിധത്തിൽ ചിന്തിച്ചുപോന്നു. ഓർമ്മ, അടയാളം, രൂപം, (memorial "sign" symbol) എന്നിങ്ങനെയുള്ള അഭിപ്രായം കാര്യമായി സ്വീകരിച്ചതായി തോന്നുന്നില്ല.

പതിമൂന്നാം നൂററാണ്ടിൽ (4th Lateran Council 1215) കൂടിയ പടിഞ്ഞാറൻ സഭയുടെ പിതാക്കന്മാരുടെ കൂട്ടം, വസ്തുമാററ ഉപദേശം (transubstantiation) സഭയുടെ അംഗീകൃത ഉപദേശമായി സ്വീകരിച്ചു അന്നുമുതൽ, സഭയിലെ പട്ടക്കാരൻ, അപ്പവീഞ്ഞുകൾ എടുത്തു് സ്ഥാപനവാക്യങ്ങൾ (Words of Institution) ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ, 'അപ്പത്തിന്റെ സാരാംശം, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ സാരാംശമായി മാറുന്നു; വീഞ്ഞിന്റെ സാരാംശം യേശുമ്ശിഹായുടെ രക്തത്തിന്റെ സാരാംശമായി മാറുന്നു' എന്ന ഉപദേശം സഭാംഗങ്ങൾക്കു് നിർബ്ബന്ധമായിത്തീർന്നു. അന്നുവരെ ഏതെങ്കിലും ക്ലിപ്തമായ വാചകത്തിലുള്ള ഉപദേശം സ്വീകരിക്കുന്നതു് റോമാസഭയിൽ നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നില്ല പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ പൂർവ്വിക സഭയിലുണ്ടായിരുന്ന ശക്തീകരണം, അനുഭവം പ്രധാനം, ഉപദേശരൂപീകരണവും സ്വീകരണവും നിർബ്ബന്ധമല്ല, എന്നു് ന്യായമായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ വസ്തുമാററ ഉപദേശം കൌൺസിൽ ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിച്ചതോടെ, ആ ഉപദേശത്തിന്റെ സ്വീകരണം നിർബന്ധമായിത്തീർന്നു. അതായതു് ഉപദേശത്തിന്റെ സ്വീകരണം പ്രധാനമായിത്തീർന്നു ഇതു് തെററായ ഒരു ശക്തീകരണം എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നിപ്പിന്റെ പ്രധാന കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു് ഉപദേശ വാചകങ്ങളുടെ സ്വീകരണത്തിന്മേലുള്ള നിർബന്ധം ആണു്. ഉപദേശരൂപീകരണം ആവശ്യമില്ല എന്നല്ല.

ഉപദേശത്തിൻെറ സ്വീകരണം പ്രായോഗിക ജീവിതത്തെ ബാധിക്കുന്നതാ
കയാൽ ഉപദേശം ദൃഢീകരിക്കപ്പെടേണ്ടതല്ല.

പതിമൂന്നാം നൂററാണ്ടു മുതൽ പതിനാറാം നൂററാണ്ടു വരെ പാശ്ചാത്യസ
ഭയുടെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട ഉപദേശം വസ്തുമാററ ഉപദേശം ആയിരുന്നു.
ആരും അതിനെ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടില്ല 1516-ൽ ലൂതർ ആണ് ഈ വസ്തുമാ
ററോപദേശം വേദാനുസരണമല്ല എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. ഇതുപോലെ റോ
മാസഭയുടെ പല ഉപദേശങ്ങളെ ലൂതർ ചോദ്യം ചെയ്തതിനാൽ ലൂതർ റോമാ
സഭയിൽനിന്ന് ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. താൻ നിരാകരിച്ച ഉപദേശത്തിനു്
പകരം ഒരു ഉപദേശം രൂപവൽക്കരിക്കേണ്ടതു് ലൂതറിനു് ആവശ്യമായി.
അങ്ങനെ, ലൂതറിൻെറ Consubstantiation, വസ്തുസങ്കലന ഉപദേശം, രൂപീ
കൃതമായി. വസ്തു മാറുന്നില്ല എന്നാലോ, യേശുമ്ശിഹായുടെ ശരീരവും
രക്തവും, അപ്പവീഞ്ഞുകളോടു് സംയോജിക്കപ്പെടുന്നു. In the bread, on
the bread, with the bread Christ's body is present or Christ is
present. ഇതു് സ്ഥാനീകരണ ഉപദേശം എന്നു പറയാം.

സഭ സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഉപദേശത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതിനും പുതിയ
ഉപദേശങ്ങൾ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു നവീകരണക
ത്താവ് ഉപയോഗിക്കയും, ഉപദേശ രൂപീകരണങ്ങളുടെ സ്വീകരണത്തി
നുള്ള പ്രാധാന്യം ശക്തിപ്പെടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ Calvin, Zwingli മുതലായ
നവീകരണ കർത്താക്കൾ അവരവരുടേതായ ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീക
രിച്ചുതുടങ്ങി. Calvin ൻെറ ഉപദേശത്തിനു്, ആത്മിക സാന്നിദ്ധ്യ ഉപദേശ
മെന്നും, Zwingli യുടെ ഉപദേശത്തിനു് അടയാളം, ഓർമ്മ ഉപദേശമെന്നും,
പൊതുവായി പറയാം Zwingli അപ്പവീഞ്ഞുകൾ അടയാളങ്ങൾ മാത്രം എന്നു
പറയുമ്പോൾ Calvin പറയുന്നു ക്രിസ്തുവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് മുഖാന്തരം
(means) ആണ് കർബാന വസ്തുക്കൾ എന്നു്. പിൽക്കാലത്തു് ഉണ്ടായ നവീ
കരണങ്ങളിലും, സഭാസ്ഥാപനവേളകളിലും, അവരവരുടേതായ ഉപദേശങ്ങൾ
രൂപീകൃതമായി. ഏതെങ്കിലും കാരണംകൊണ്ടു് സഭയിൽ ഭിന്നതയുണ്ടായി
പുതിയ സഭകൾ രൂപീകൃതമാകുമ്പോൾ തങ്ങളുടേതായ മതസംഗതികൾ എഴു
തിയുണ്ടാക്കുക പാശ്ചാത്യ സഭയുടെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രമാണം അത്രെ.
Thirtynine Articles of faith, Augsburg Confession, Westminster
Confession ഇവ മകുടദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ആകുന്നു.

എന്നാൽ കിഴക്കൻ സഭകളുടെ രീതിയും ഗതിയും, പാശ്ചാത്യസഭയിൽ
നിന്നു് വ്യത്യസ്തം ആയിരുന്നു. റോമാസഭ സ്വീകരിച്ചതുപോലെ ഏതെ
ങ്കിലും സൂനഹദോസോ, പട്ടക്കാരുടെ സംഘമോ കൂടി ഒരു ഉപദേശം കിഴ
ക്കൻസഭ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. സഭാപിതാക്കന്മാർ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ഉപദേശ
പരമായി എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. എല്ലാവക്കും ഒരേ ശക്തീകരണം അല്ലായിരുന്നു
താനും. കിഴക്കൻ സഭകളിൽ, തക്സാകളിൽ—കർബ്ബാന, മാമ്മോദീസാ, പട്ടം
കൊട മുതലായ കൂദാശകൾക്കുള്ള പ്രാർത്ഥനാക്രമങ്ങളിൽ – ഉപദേശങ്ങൾ അട
ങ്ങിയിരുന്നു. അന്ത്യോഖ്യാ പാത്രിയർക്കീസിൻെറ അധികാരത്തിലുള്ള സഭ
യിൽ കർബ്ബാനയെപ്പററി ഔദ്യോഗികമായ ഒരു ഉപദേശം സ്വീകരിക്കപ്പെ
ട്ടിട്ടില്ല. കാലംചെയ്ത വട്ടശ്ശേരിലെ തിരുമേനി 'മതസംഗതികൾ' എന്ന പു
സ്തകം എഴുതിയപ്പോൾ അതിൽ സഭയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.
അതു് ആ സഭയിലെ ഉപദേശപരമായ ആദ്യരേഖയായിരിക്കണം (തക്സാകളും
വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഒഴികെ). അതിനു പൊതുവേ യാക്കോബായ ഓർത്തഡോക്സ്
സഭയിൽ അംഗീകരണം ലഭിച്ചു.

അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ സുറിയാനി സഭയിൽ നവീകരണം ആരംഭിച്ച
പ്പോൾ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ഉപദേശങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയില്ല. യാക്കോ

ബായ വിശ്വാസത്തിൽ ഇന്നതു് തെററാണെന്നുപോലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. പൌരസ്ത്യസഭയിലെ പാരമ്പര്യം അനുസരിച്ച് അദ്ദേഹവും താൻ ഉപയോഗിച്ച തക്സായിൽ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തി ചൊല്ലുകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ആ നവീകരണം ചില ഉപദേശ വ്യത്യാസങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയും, വിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷയും ത്യജിച്ചു കർബ്ബാന, പട്ടക്കാരൻ അർപ്പിക്കുന്ന ബലിയാണെന്നു് സൂചനയുള്ള വാക്കുകൾ മാററി. എന്നാൽ "കൃപയും സമാധാനവും സ്തോത്രവുമാകുന്ന ബലി" "രക്തം കൂടാത്ത യാഗമാകുന്ന ശുശ്രൂഷ" എന്നു് ബലിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ആശയങ്ങളോടുകൂടെയുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾ ത്യജിച്ചിട്ടില്ല. പെ ഹാ വ്യാഴാഴ്ച ഉപയോഗിക്കുന്ന സെദ്റാ ഇതിനു് ഉദാഹരണമാണു്. കർബ്ബാനയിലെ അപ്പവീഞ്ഞുകൾ യേശുമ്ശിഹാ തന്നെയാണെന്നുള്ള അർത്ഥംവരുന്ന വാചകം ത്യജിച്ചു. എന്നാൽ തിരുശരീരരക്തങ്ങൾ എന്നാണു് ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അപ്പവീഞ്ഞുകളെപ്പററി പറയുന്നതു്. യാക്കോബായ തക്സാ പ്രകാരം, പട്ടക്കാരൻ കാസായി നിന്നു് സ്പൂൺകൊണ്ടു് കർബ്ബാന അപ്പം എടുത്തു് നടത്തുന്ന ധ്യാനം, "ലോകാതിർത്തികളെ അധീനമാക്കിയിരിക്കുന്ന നിന്നെ ഞാൻ വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവമായ നിന്നെ എൻെറ വായിൽ വയ്ക്കുന്നു. കെട്ടുപോകാത്ത അഗ്നിയിൽ നിന്നു് നിന്നാൽ ഞാൻ രക്ഷപ്രാപിക്കേണമേ. ഞങ്ങളുടെ കർത്താവും എന്നേക്കും ഞങ്ങളുടെ ദൈവവുമേ. പാപിയായ സ്ത്രീയേയും കള്ളനേയും പോലെ പാപങ്ങൾക്കു് മോചനം ലഭിപ്പാൻ ഞാൻ യോഗ്യനായിത്തീരുകയും ചെയ്യേണമേ."

കർബ്ബാന അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ചൊല്ലുന്നതു്. "നമ്മുടെ ദൈവമായ മ്ശിഹായുടെ ശരീരവും രക്തവുമായി പാപമോചനം നൽകുന്ന തീക്കട്ട എന്നേക്കും രണ്ടു് ലോകങ്ങളിലും കടങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനും, പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനുമായി, ബലഹീനനും പാപിയുമായ ദാസനായ എനിക്കു് നൽകപ്പെടുന്നു."

മാർത്തോമ്മാക്കാരുടെ തക്സായിൽനിന്നു്

അപ്പം ഭക്ഷിക്കുമ്പോൾ: "നമ്മുടെ ദൈവമായ മ്ശിഹായുടെ തിരുശരീരവും തിരുരക്തവും പാപിയായ എനിക്കു് നൽകപ്പെടുന്നു."

കാസായിൽനിന്നു് കുടിക്കുമ്പോൾ: "ഞങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി വന്ന ദൈവമായിരിക്കുന്ന വചനമാം യേശുവേ, സ്ലീബായിൽ ചിന്തപ്പെട്ട ജീവനുള്ളതും, ജീവൻ നൽകുന്നതുമായ നിൻെറ തിരുരക്തത്താൽ എൻെറ കുററങ്ങൾ പരിഹരിക്കപ്പെടുകയും എൻെറ പാപങ്ങൾ മോചിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമാറാകേണമേ."

ഇവിടെ കർബ്ബാന വസ്തുക്കൾ യേശുമ്ശിഹാ ആകുന്നു എന്ന സൂചന വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. വിശുദ്ധ കർബ്ബാന അനുഭവം സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു വ്യത്യാസവും വരുത്തിയിട്ടില്ല. അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻെറ നവീകരണത്തിൻ്റെ പ്രമാണം, കർബ്ബാനയുടെ പരസ്യശുശ്രൂഷ ആരംഭിക്കുമ്പോൾ ഉള്ള അപേക്ഷയിൽ വരുത്തിയ വ്യത്യാസത്തിൽനിന്നു് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

യാക്കോബായ തക്സാ

'നിന്നെ പ്രസവിച്ച മറിയാമും, നിന്നെ മാമ്മോദീസാ മുക്കിയ യോഹന്നാനും ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിന്നോടു് അപേക്ഷിക്കും. ഞങ്ങളുടെമേൽ അനുഗ്രഹം ചെയ്യേണമേ.'

അബ്രഹാം മൽപാനച്ചൻ നവീകരിച്ചത്

'മറിയാമ്മിൽനിന്നു് മാംസം ധരിക്കയും, യോഹന്നാനോട്ട് മാമോദീസാ
മുഴുക്കുകയും ചെയ്ത ഞങ്ങളുടെ കർത്താവേശുമ്ശിഹായെ, ഞങ്ങളോട്ട് കരുണ
ചെയ്യേണമേ.''

മല്പാനച്ചൻ തക്സായുടെ ഘടനയിൽ വ്യത്യാസം വരുത്താതെ വാക്കുകളുടെ
ഒരു ക്രമീകരണത്തിൽ, കർത്താവിൻെറ ജനനം, മാമോദീസാ ഇവയോട്ട് ബ
ന്ധപ്പെട്ട വിശുദ്ധരെ ഓക്കുകയും, അപേക്ഷ ക്രിസ്തുവിനോട 'ക്കുകയും ചെയ്തു.

യാക്കോബായ സഭയിലെ പട്ടക്കാർ കർബ്ബാന അപ്പവീഞ്ഞുകൾ ഭക്ഷിക്കു
മ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാചകം: 'ലോകാതിത്തികളെ അധീനമാക്കിയിരി
ക്കുന്ന നിന്നെ ഞാൻ വഹിച്ചിരിക്കുന്നു, ദൈവമായ നിന്നെ എൻെറ വായിൽ
വയ്ക്കുന്നു' എന്ന വാചകം ഉപേക്ഷിച്ചു. അപ്പവീഞ്ഞുകൾ ശുദ്ധീകരിക്കുമ്പോൾ
'പരിശുദ്ധ റൂഹാ ആവസിച്ച്. ഈ അപ്പത്തെ യേശുമ ശിഹായുടെ തിരുശരീ
രമാക്കി തീക്കട്ടെ' എന്നതിന പകരം, 'അവൻ, പരിശുദ്ധറൂഹാ ആവസിച്ച്
ഈ അപ്പം അതിനെ കൈക്കൊള്ളുന്നവക്ക് യേശുമ്ശിഹായുടെ തിരുശരീര
മാക്കിത്തീക്കട്ടെ, എന്നു മാററി. അതുകൊണ്ടു പാശ്ചാത്യസഭയിലെ 'റിസ
പ്ഷനിസം' ഉപദേശമാണു് മാർത്തോമ്മാ സഭയിൽ എന്നു് അനുമാനിക്കാൻ
ന്യായമില്ല. വി: കർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളാൻ ആളില്ലാത്തപ്പോൾ അനുഷ്ഠിക്ക
രുതു് എന്നുള്ള ആചാരവ്യത്യാസത്തിനു് അനുയോജ്യമായ ഒരു വ്യത്യാസം
മാത്രമാണിതു്.

വിശുദ്ധ കർബ്ബാനയെപ്പററിയോ, കൂദാശകളെപ്പററിയോ, മാർത്തോമ്മാ
സഭയുടെ ഉപദേശങ്ങളെപ്പററിയോ ഔദ്യോഗികമായി ഉപദേശ പ്രഖ്യാപന
ങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കിഴക്കൻ സഭയുടെ പാരമ്പര്യം അനുസരിച്ച്
തക്സാകളിലാണു് ഉപദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. Church of India
യും, മാർത്തോമ്മാ സഭയുമായി ഉള്ള സംസ്സർഗ്ഗത്തെപ്പററി കൂടി ആലോചനയു
ണ്ടായപ്പോൾ Church of India യിലെ ബിഷപ്പന്മാർ മാർത്തോമ്മാ സഭയുടെ
എപ്പിസ്കോപ്പസിയെ പററിയുള്ള പഠിപ്പിക്കൽ എന്തു് എന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു്
ആവശ്യപ്പെട്ടതു്, എപ്പിസ്കോപ്പൽ സ്ഥാനാഭിഷേകത്തിൻെറയും, പട്ടംകൊട
യുടെയും ശുശ്രൂഷക്രമങ്ങൾ ആയിരുന്നു.

കർബ്ബാന, കൂദാശകൾ, എന്നിവയെപ്പററി നവീകരണ കർത്താവായ
അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ ഒന്നും ഉപദേശപരമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്തതി
നാൽ സഭയിൽ അതേപ്പററി അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായി. കർബ്ബാന
തക്സാ ഔദ്യോഗികമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ആവശ്യം വന്നപ്പോൾ ആണ്
ഈ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായതു്. മല്പാനച്ചനും, സഹ നവീ
കരണ പട്ടക്കാരും യാക്കോബിൻെറ തക്സാ, സുറിയാനിയിൽ എഴുതിയതു്
കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ വ്യത്യാസം വരുത്തി ചൊല്ലുകയായിരുന്നു പതിവ്.
അതുകൊണ്ട് ഓരോ അച്ചൻെറയും വാചകങ്ങളിൽ അല്പസ്വല്പ വ്യത്യാസം
ഉണ്ടായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ തക്സാ അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം വന്ന
പ്പോൾ, തക്സായിൽ ഉപദേശപരമായ വാചകങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് അഭി
പ്രായവ്യത്യാസം വന്നു. വിവിധ ചിന്താഗതിയിൽ പെട്ടവർ പന്ത്രണ്ടു പേരെ
തക്സാ പരിഷ്കരണ കമ്മററിയായി നിയമിച്ചു. അവരുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ താഴെ
കുറിച്ചിരിക്കുന്ന വാചകങ്ങൾ കർബ്ബാനയെപററി കാണുന്നു. ''വിശുദ്ധ കർ
ബ്ബാനയിൽ ക്രിസ്തു തൻെറ വിശ്വാസികൾക്ക് തന്നെത്തന്നെ നല്കുകയും അവർ
അവനെ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.''

കർത്താവിന്റെ തിരുശരീരരക്തങ്ങൾശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന അപ്പവീഞ്ഞുകൾ വഴിയായി ആരാധനക്കാരുടെ മദ്ധ്യേ സന്നിഹിതനാകുന്നു എന്നും, അങ്ങനെ സന്നിഹിതനാകുന്നില്ല എന്നുമുള്ള രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ സഭ നിഷ്ക്കർഷിക്കയോ മറേറതിനെ സഭ നിഷേധിക്കയോ ചെയ്യുന്നില്ല.

'എന്നാൽ അപ്പവീഞ്ഞുകളിൽ വസ്തുമയമായ എന്തെങ്കിലും മാററം ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നോ, അവയിൽ ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്ഥാനീകരണം അഥവാ സ്ഥലക്ലിപ്താധിവാസം (localisation) ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നോ ഉള്ള ഉപദേശങ്ങളെ സഭ നിഷേധിക്കുന്നു.'

'ഈ വിശുദ്ധ കർമ്മം നമ്മുടെ കർത്താവ് തൻെറ ജീവിതത്തിൽ എത്രയും ഗൗരവമായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയതാണെന്നും; അപ്പൊസ്തലകാലം മുതൽ വിശുദ്ധസഭ അതിനെ അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് പോരുന്നു എന്നും ക്രിസ്തുസഭയുടെ ആരാധനയിലെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തെ അതു് അർഹിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും, വേദാനുസരണവും സാർവ്വത്രിക സഭയുടെ ബോധത്തിനു അനുകൂലവുമായ ഈ കർമ്മത്തെ ഉദാസീനമായി ഗണിക്കുന്ന യാതൊരു ക്രിസ്തീയ വകുപ്പിനും ആത്മിക ജീവാഭിവൃദ്ധിയിൽ ഗണ്യമായ ഹാനി തട്ടാതെ ഇരിക്കുന്നതല്ല എന്നും ശക്തമായി ഞങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.'

"ചില സുപ്രധാന രേഖകളിലെ" 24, 25, 26, 27 പേജുകൾ നോക്കുക. 'ഈ കർമ്മത്തിൽ ക്രിസ്തു കൊല്ലപ്പെടുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ അതിനെ ബലിയായി ഗണിച്ചുകൂടാത്തതാണ്. യാഗമായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ട മൃഗങ്ങളുടെ മാംസത്തിൽനിന്നു് യാഗാർപ്പണക്കാർ ഭക്ഷിച്ചുപോന്നതുപോലെ നമ്മുടെ യാഗമായ ക്രിസ്തുവിൻെറ ശരീരരക്തങ്ങളിൽനിന്നു് നാമും ഭക്ഷിച്ച് പാനം ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ വിശുദ്ധ കർബ്ബാന ഒരു യാഗവിരുന്നുകൂടെയാണ്.

'വി. കർബ്ബാന സർവ്വലോകത്തിൻെറയും രക്ഷയ്ക്കായി തന്നെത്തന്നെ നിത്യയാഗമായി അർപ്പിച്ച നമ്മുടെ കർത്താവിനെയും അവൻെറ മരണത്തെയും അനുസ്മരിക്കുന്നതും പ്രസ്താവിക്കുന്നതുമായ ഒരു കർമ്മവും, യാഗമായി അർപ്പിക്കപ്പെട്ട ക്രിസ്തുവിനെ ഭക്ഷിച്ച് കുടിക്കുന്നതിനുള്ള യാഗവിരുന്നും, ക്രിസ്തുമൂലമുള്ള രക്ഷയുടെ നിശ്ചയത്തിനു് ഒരു ലക്ഷ്യവും (Pledge), വിശ്വാസികൾക്കു് ക്രിസ്തുവിനോടും തമ്മിൽ തമ്മിലുമുള്ള ഏകീകരണത്തിനു് (Incorporation) ഒരു മുഖാന്തരവും, ക്രിസ്തുമൂലമുള്ള രക്ഷയേയും ദൈവത്തിൽനിന്നു നാം അനുഭവിക്കുന്ന മറെറല്ലാ നന്മകളേയും കുറിച്ചു ദൈവത്തോടുള്ള നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതയെ അറിയിക്കുന്ന ഒരു സ്തോത്രാർപ്പണവും ക്രിസ്തുവിൻെറ നിത്യയാഗത്തെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ടു് സകല അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കായിട്ടും ദൈവത്തോടുള്ള ഒരു അഭ്യർത്ഥനയും, ക്രിസ്തുവിൻെറ യാഗത്തോടു ഐക്യപ്പെട്ട് സഭ തന്നെത്തന്നെ ജീവനും വിശുദ്ധിയും ദൈവത്തിനു് പ്രസാദവുമുള്ള ഒരു യാഗമായി സമർപ്പിക്കുന്ന ഒരർപ്പണവും ആകുന്നു.'

(തക്സാ കമ്മിററി റിപ്പോർട്ട്—പുറം 9, Section 4)

ഈ റിപ്പോർട്ട് സഭാ പ്രതിനിധിമണ്ഡലം 1102-ൽ അംഗീകരിച്ചു. ഈ റിപ്പോർട്ട് സഭാ പ്രതിനിധിമണ്ഡലം ... കർബ്ബാനയെപ്പററി ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന വീക്ഷണഗതിക്കു പൊതുവായ സ്വീകരണവും കിട്ടി. മെത്രാപ്പോലീത്തായ്ക്കു എതിരായി മി. കെ. എൻ. ദാനിയേൽ കൊടുത്ത കേസ്സിൽ ഇതു് സഭയുടെ ഉപദേശനിലയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രേഖയായി ഹാജരാക്കി. ഹൈക്കോടതി വിധിയിൽ ഇതു് സഭയുടെ ഉപദേശനിലയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി അംഗീകരണം ലഭിക്കയും ചെയ്തു.

സഭയിൽ പന്ഥ്യോപദേശക്കാരുടെ ശല്യം ഉണ്ടാകുകയും കർബ്ബാനയെ സംബന്ധിച്ചു പല വാദപ്രതിവാദങ്ങളും ലഘുലേഖകളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയു

ഉണ്ടായി. ആ വലിയ കോലാഹലവേളയിൽ മെത്രാപ്പോലീത്താ വിവിധ കക്ഷികളിൽപെട്ടവരെ വിളിച്ചുകൂട്ടി കൂദാശകളെപ്പററിയും, കർബ്ബാനയെപ്പററി പ്രത്യേകിച്ചും ചർച്ചകൾ നടത്തി. പ്രാർത്ഥനയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ താഴെ പറയുന്ന ഉപദേശനില ഏകാഭിപ്രായമായി സ്വീകരിച്ചു. ദൈവവചനമാണ് കൂദാശകൾക്കു വിലയുണ്ടാക്കുന്നതു്. (It is the Word of God that gives value to the Sacraments) കർബ്ബാനയിലെ അപ്പവീഞ്ഞുകൾക്കു അടയാളം മാത്രം എന്നു വില കല്പിക്കുന്നവരായാലും വിശ്വാസികൾ ആത്മികമായി അനുഭവിക്കുന്ന ഏതോ ഒരു സാന്നിദ്ധ്യം അതിനോടു അനുബന്ധിച്ചുണ്ടു് എന്നു വീക്ഷിക്കുന്നവരായാലും വിശുദ്ധ കർബ്ബാനയിൽ കർത്താവു തന്നെത്തന്നെ നമുക്കായി നല്കുന്നു എന്നും വിശ്വാസികൾ അവനുമായി സംസർഗ്ഗത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു എന്നും നാം എല്ലാവരും വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതു് Agreed Statement എന്നു് പറയപ്പെടുന്നു. ഇതും ഔദ്യോഗികമായ വിധത്തിൽ സഭയുടെ ഉപദേശം സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി പറഞ്ഞുകൂടാ എങ്കിലും, ഇതിനും വ്യാപകമായ ഒരു സ്വീകരണം സഭയിൽ ലഭിച്ച ആധാരമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു.

ഇതെല്ലാം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു് മാർത്തോമ്മാ സഭയിൽ കൂദാശകളെപ്പററിയും കർബ്ബാനയെപ്പററിയും ഒരു പരിധിക്കകത്തുള്ള വ്യാഖ്യാന സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നാണു്. വസ്തു മാററ ഉപദേശവും, സ്ഥാനീകരണ ഉപദേശവും സഭ വർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. 'യഥാർത്ഥമായ ആത്മീയ സാന്നിദ്ധ്യം' 'വിശ്വാസികൾ അനുഭവിക്കുന്ന സാന്നിദ്ധ്യം' 'അടയാളവും ഓർമ്മയും,' ഇങ്ങനെ വിവിധ വ്യാഖ്യാന നില സ്വീകരിക്കുന്നവർ സഭയിൽ ഉണ്ടു്. കൂദാശകളെപ്പററി ഉപദേശത്തിൽ മാർത്തോമ്മാ സഭ, പൂർവ്വിക സഭയുടെ നില സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് പറയാം. ഉപദേശവ്യാഖ്യാനപരമായ വാക്കുകളുടെ സ്വീകരണമല്ല, മൗലികമായ വിശ്വാസവും അനുഭവവുമാണു് പ്രധാനം. നി കർബ്ബാനയിലെ അപ്പവീഞ്ഞുകളും തിരുശരീരരക്തങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പററി ഇന്ന വ്യാഖ്യാനം സ്വീകരിക്കുന്നുവോ എന്നു് സഭ ചോദിക്കയില്ല; കർത്താവിന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചു കർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുന്നവനോ എന്നു് ചോദിക്കും. സഭയുടെ പൂർണ്ണ അംഗത്വത്തിനു് കർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളുക എന്നതു് നിർബന്ധമാണു്. അതിനു അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട തക്സാ ഉണ്ടു്. അതു് ഭേദപ്പെടുത്തി ചൊല്ലാൻ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല.

ഇനിയും മാർത്തോമ്മാക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന കർബ്ബാന തക്സയെപ്പററി ചിന്തിക്കാം. സുറിയാനി സഭയിലെ നവീകരണകാലത്തു് അബ്രഹാം മല്പാച്ചൻ ചില നവീകരണ ഉപദേശങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു് സഭ വിട്ടു് പുതിയ സഭ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. സുറിയാനി സഭയിൽ വേദപുസ്തക അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചില നവീകരണം ആവശ്യം എന്നു് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, സഭയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് സഭയിൽനവീകരണത്തിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കയാണു് ചെയ്തതു്. അതിനു കിഴക്കൻ സഭയുടെ രീതി അനുസരിച്ചു് തക്സായുടെ വാചകങ്ങളിൽ വ്യത്യാസംവരുത്തി ഉപയോഗിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. യാക്കോബായ സുറിയാനി സഭയിൽ ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന യാക്കോബിന്റെ തക്സായിലെ വാചകങ്ങളിലാണു് വ്യത്യാസം വരുത്തിയതു്. വ്യത്യാസങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയായിരുന്നു. മരിച്ചവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനകളും, വിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള അപേക്ഷകളും ഉള്ള ഭാഗങ്ങളും വാചകങ്ങളും വിട്ടുകളഞ്ഞു. കർബ്ബാന പട്ടക്കാരൻ അർപ്പിക്കുന്ന ബലിയാണു് എന്നും, കർബ്ബാന രക്തം കൂടാത്ത യാഗമാകുന്ന ശുശ്രൂഷയാണെന്നും, കൃപയും സമാധാനവും സ്തോത്രവുമാകുന്ന ബലിയാണെന്നുമുള്ള വാചകങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടില്ല. കർബ്ബാനയിലെ അപ്പവീഞ്ഞുകൾ മ്ശിഹാതമ്പുരാൻ തന്നെയെന്നു് സൂചനവരുന്ന വാചകങ്ങളും വിട്ടുകളഞ്ഞു. പട്ടക്കാരൻ കർബ്ബാന അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാചകം. 'ലോകാ

തിത്തികളെ വഹിക്കുന്നവനായ നിന്നെ എന്റെ കയ്യിൽ എടുക്കുന്നു, ദൈവമായ നിന്നെ എന്റെ വായിൽ വയ്ക്കുന്നു' എന്നപോലെയുള്ള വാചകങ്ങൾ ആണ് വിട്ടുകളഞ്ഞതു്. ഇവ സ്വീകരിക്കാത്തതിനാൽ തക്സായുടെ കാതലായ ഭാഗത്തിനു് ഒരു വ്യത്യാസവും വരുന്നില്ല. കർബ്ബാനഭാഗത്തു് (Canon of the Mass, Anaphora) വ്യത്യാസം വരുത്തിയിട്ടില്ല. സമാധാനത്തിൻെറ ശുശ്രൂഷ, (Song of the Archangels Words of Institution, Anamnyasis, Epiclesis) ഈ ഘടകങ്ങൾ ഒന്നും വിട്ടുകളഞ്ഞില്ല. 'യാക്കോബായ തക്സായിൽ' ഈ അപ്പത്തെ ജീവനുണ്ടാക്കുന്ന ശരീരമായി ആക്കിത്തീക്കുമാറാകട്ടെ' എന്നതിനെ അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻ ഇങ്ങനെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി. 'അവൻ (പരിശുദ്ധറൂഹാ) ആവസിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ അപ്പത്തെ അതിനെ കൈക്കൊള്ളുന്നവക്കു് പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനും നിത്യജീവനുമായി യേശുമ്ശിഹായുടെ ശരീരമാക്കിത്തീക്കുമാറാകട്ടെ.' ഈ വാചകം ഇന്നു് സഭയിൽ ഉപയോഗത്തിലില്ല. Receptionism ആണു് എന്നു് വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടേക്കാം. പക്ഷേ മല്പാനച്ചൻെറ ഉദ്ദേശം വി. കർബ്ബാന കൈക്കൊള്ളാനുള്ളതാണു് എന്നത്രെ. അതനുസരിച്ചുള്ള വ്യത്യാസമാണിതു്. എന്നാൽ യാക്കോബിൻെറ തക്സായുടെ ഘടനയെയോ, തന്മയത്വത്തെയോ ഇതു് ബാധിക്കുന്നില്ല, കൂദാശയുടെ ഘടകങ്ങളായി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അഞ്ചു ഘടകങ്ങളും, മാർത്തോമ്മാക്കാരുടെ കർബ്ബാനയ്ക്കു് ഉണ്ടു്. Celebrant, matter, form, inner, experience, intention.

പട്ടത്വത്തെപ്പററി മാർത്തോമ്മാ സഭയ്ക്കുള്ള ഏക പ്രഖ്യാപനം 'പട്ടക്കാരൻ രാജപുരോഹിതകുലവും ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാകുന്ന സഭ കഴിക്കുന്ന ശുശ്രൂഷയിൽ ആ ശുശ്രൂഷ നടത്തുന്നതിനു ദൈവത്താൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത അവയവവും സഭയ്ക്കായി ക്രിസ്തുവിൻെറ സ്ഥാനപതിയും ആകുന്നു. അല്ലാതെ ദൈവത്തിനും ജനങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ നില്ക്കുന്ന മദ്ധ്യസ്ഥപുരോഹിതൻ അല്ല.' തക്സാകമ്മററി റിപ്പോർട്ടു് Section 8.

അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻെറ തക്സായെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, രണ്ടു് റിവിഷൻ തക്സായിൽ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. തീത്തുസ് ദ്വിതീയൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ തക്സായിൽ കാതലായ യാതൊരു വ്യത്യാസവും പഴയതിൽനിന്നു് വരുത്തിയിട്ടില്ല. 'അതിനെ കൈക്കൊള്ളുന്നവക്കു് ശരീരമാക്കിതീക്കട്ടെ' എന്നതിനു് പകരം, 'ഈ അപ്പം നമ്മുടെ കത്താവേശുമ്ശിഹായുടെ തിരുശരീരമായിരിപ്പാൻ പരിശുദ്ധറൂഹാ ഇതിനെ ശുദ്ധീകരിക്കുമാറാകട്ടെ' എന്നു് ഭേദപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ വ്യത്യാസം യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ സ്ഥാപനവാചകത്തെപ്പററിയുള്ള ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് എന്നു് മനസ്സിലാക്കാം. യേശുക്രിസ്തു അപ്പം എടുത്തു ഇതു് എൻെറ ശരീരം, എൻെറ രക്തം എന്നു് പറഞ്ഞതു് ഏതർത്ഥത്തിലാണു്? ആക്ഷരികമായിട്ടാണോ, അലങ്കാരമായിട്ടാണോ, അതോ ആത്മികമായിട്ടാണോ? ഈ വാക്യം ഉച്ചരിച്ച സന്ദർഭം, ഒരു വ്യാഖ്യാനത്തിനു് സൂചന തരുന്നില്ലയോ? പെസഹാ ഭക്ഷണസമയത്തു്, ആ വിരുന്നിൻെറ കുടുംബത്തലവൻ എന്ന നിലയ്ക്കു് യേശു അപ്പം എടുത്തു്, 'ഇതു് നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ മിസ്രയീമിൽ വച്ചു് അനുഭവിച്ച കഷ്ടതയുടെ അപ്പം ആകുന്നു' എന്നു് അത്ഥംവരുന്ന വാചകം ഉപയോഗിച്ചു. ഇവിടെ 'ആകുന്നു' എന്നുള്ള വാക്കിനു് കൊടുക്കാവുന്ന അർത്ഥം സൂചിപ്പിക്കുന്നു, അതിനുവേണ്ടി നില്ക്കുന്നു (represents, signifies) എന്നല്ലയോ? ആ അത്ഥത്തിൽ തന്നെ ആ വാക്കു് കത്താവിൻെറ അത്താഴസ്ഥാപന സമയത്തും പറഞ്ഞു. ഒരേ വാക്കു് അരമണിക്കൂറിനകത്തു് രണ്ടർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഇടയില്ല. ഇതു് എൻെറ ശരീരം എന്നു് യേശു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഉദ്ദേശിച്ചതു്, ഇതു് എൻെറ ശരീരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു, ശരീരത്തിനുവേണ്ടി നില്ക്കുന്നു എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആയിരിക്കണം. 'തിരുശരീരമായി ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടട്ടെ' എന്നു് തക്സായിൽ പറയുമ്പോൾ, അപ്പം തിരുശരീരമായി വേർതിരിക്കപ്പെടട്ടെ (Set apart)

എന്നാണ്. അപ്പവീഞ്ഞുകൾ തിരുശരീരരക്തങ്ങളാകുന്ന എന്ന ഉപദേശം,
മാർത്തോമ്മാ സഭയിൽ പൊതുവെ സ്വീകാര്യമാണ്. എന്നാൽ അതു് വസ്തു
വില്ലുള്ള മാററമല്ല, വസ്തുവിൻെറ Purpose-ലുള്ള വ്യത്യാസമാണ്. ജസ്റ്റിൻ
മാർട്ടിൻ പറയുംപോലെ, തിരുവചനത്തിൻെറ ഉപയോഗത്താൽ ശുദ്ധീകരി
ക്കപ്പെട്ട അപ്പം ഞങ്ങൾക്കു 'സാധാരണ അപ്പമല്ല, യേശുമ്ശിഹായുടെ ശരീര
മാണ്. അതിനെ യേശുമ്ശിഹായുടെ ശരീരമായി വിലമതിക്കുന്നു.'

Bishop Moore, Bishop Abraham, അയിരൂരച്ചൻ, C. P. Mathew,
K. C. Mammen Mappila മുതലായവർ ചേന്ന ഐക്യസംഭാഷണത്തിൽ
അയിരൂരച്ചൻ കർബ്ബാനയെപ്പററി ഏതാണ്ടിപ്രകാരം പറഞ്ഞു. കർബ്ബാനയെ
പ്പററി മാർത്തോമ്മാ സഭയിൽ ഒരു ഉപദേശം ഔദ്യോഗികമായി സ്വീകരിക്ക
പ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ മൂപ്പുള്ള അച്ചന്മാരുടെയും, മെത്രാച്ചന്മാരുടെയും, പദപ്ര
യോഗങ്ങളിൽനിന്നും ചിന്തയിൽനിന്നും, ഈ താഴെ പറയുന്ന ഉപദേശം സ്വീ
കാര്യം എന്നു് പറയാം. 'പട്ടക്കാരൻ കൈകൊണ്ടു് കൊടുക്കുന്നതു് ശുദ്ധീകരി
ക്കപ്പെട്ട അപ്പമാണ്, എന്നാൽ വിശ്വാസി ആത്മാവിൽ കൈക്കൊള്ളുന്നതു
യേശുമ്ശിഹായുടെ ശരീരമാണ്.' ഇതു് ഒരു ഉദ്ധരണിയല്ല. ഈ വ്യാഖ്യാനം
പല മാർത്തോമ്മാക്കാർക്കും സ്വീകാര്യമായിരിക്കും

മാർത്തോമ്മാ പട്ടക്കാർ വിശുദ്ധ കർബ്ബാന അനുഷ്ഠിക്കുമ്പോൾ ആന്തരം
(intention) എന്തു്? അച്ചന്മാരുടെ മറുപടിവാചകങ്ങളിൽ വ്യത്യാസം
കണ്ടേക്കാം. എന്നാൽ തക്സാ എന്തു പറയുന്നു? തുയാബാ രണ്ടാം ഭാഗത്തു് പട്ട
ക്കാരൻെറ പ്രാർത്ഥന 'സർവ്വലോകത്തിൻെറയും പാപപരിഹാരത്തിനും, വീ
ണ്ടെടുപ്പിനുമായി തൻെറ പിതാവിനു് സ്വീകാര്യമായ കാഴ്ചയായി തന്നെ
ത്തന്നെ അർപ്പിച്ച വെടിപ്പുള്ളതും ഊനമററതുമായ കുഞ്ഞാടായിരിക്കുന്ന ഞങ്ങ
ളുടെ മ്ശിഹാതമ്പുരാനെ, നിനക്കു് പ്രസാദകരമായിരിക്കുന്നതും, ഞങ്ങൾക്കു
വേണ്ടിയുള്ള യാഗത്തിനു് സദൃശമായിരിക്കുന്നതുമായ ജീവനുള്ള യാഗമായി
ഞങ്ങളെത്തന്നെ നിനക്കു് അപ്പിപ്പാൻ ഞങ്ങളെ യോഗ്യതയുള്ളവരാക്കേണമേ.'
ആരാധകർ തങ്ങളെ തന്നെ അപ്പിക്കുന്ന യാഗമാണ് കർബ്ബാന. ക്രിസ്തുവിന്റെ
യാഗത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനമാണ് അതിനുള്ളതു്. ഇതിൻെറ സൂചനയായി
Ante-Communion കഴിഞ്ഞു്, സമാധാനത്തിൻെറ പ്രാർത്ഥന ആരംഭിക്കു
ന്നതിനു് മുമ്പായി സ്തോത്രകാഴ്ച എടുത്തു് പട്ടക്കാരൻ ത്രോണോസിന്മേൽ സമപ്പി
ക്കുന്നു. യേശുമ്ശിഹായുടെ രക്ഷാകരമായ സകല വ്യാപാരത്തിൻെറയും
ഓമ്മയെ ധ്യാനിക്കുന്ന അവസരമാണ് കർബ്ബാന (സിനഡ് തക്സാ pp. 13
നോക്കുക.) സ്ഥാപനവാക്യം കഴിഞ്ഞു്, പരിശുദ്ധറൂഹായിക്കുവേണ്ടിയുള്ള
അപേക്ഷയ്ക്കു മുമ്പ് പട്ടക്കാരൻ പറയുന്നു: 'ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾ ഈ അപ്പം തിന്നു
കയും, ഈ പാനപാത്രം കുടിക്കയും ചെയ്യുമ്പോഴൊക്കെയും കത്താവ് വരു
വോളം അവൻെറ മരണത്തെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.' യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ കുരിശു
മരണത്തിൻെറ ഒരു പ്രഖ്യാപനമാണ് കർബ്ബാന. ക്രിസ്തുവിൻെറ പീഡാനു
ഭവത്തിൻെറ അനുഭവത്തിലേക്കു് ആരാധകരും പ്രവേശിക്കുന്നു.

കാസായും പീലാസായും കൈയിൽ എടുത്തു പട്ടക്കാരൻ പറയുന്നു: 'ഞങ്ങ
ളുടെ രക്ഷയ്ക്കായിട്ടു വന്നവനും; ഞങ്ങളുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനും, ഞങ്ങളുടെ
വർഗ്ഗത്തിൻെറ എന്നേക്കുമുള്ള പുതുക്കത്തിനുമായി വരുവാനിരിക്കുന്നവനുമായ
ദൈവപുത്രാ, പാപപരിഹാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായ നിൻെറ യാഗത്താൽ
നിൻെറ അടിയാർക്ക് പാപമോചനം ഉണ്ടാകുമാറാകേണമേ.' ക്രിസ്തുവിൻെറ
കുരിശുമരണത്താലുള്ള പാപമോചനത്തിൻെറ അനുഭവത്തിലേക്കു പ്രവേശി
ക്കുന്നതിനാണ് കർബ്ബാന.

വിശുദ്ധ കർബ്ബാന കൊടുക്കുമ്പോൾ പട്ടക്കാരൻ പറയുന്നു: 'കടങ്ങളുടെ
പരിഹാരത്തിനും, പാപങ്ങളുടെ മോചനത്തിനുമായി ഗാഗുൽത്തായിൽവച്ചു്

മുറിക്കപ്പെട്ടതും ചിന്തപ്പെട്ടതുമായ നമ്മുടെ കർത്താവേശുമ്ശിഹായുടെ തിരുശരീരവും തിരുരക്തവും, ആത്മാവിൻെറയും ശരീരത്തിൻെറയും സൗഖ്യത്തിനായി നിങ്ങൾക്കു് നല്കപ്പെടുന്നു' (സിനഡ് തക്സായിൽ.........നമ്മുടെ കർത്താവേശുമ്ശിഹായുടെ തിരുശരീരവും തിരുരക്തവും നിങ്ങൾക്കു് ഓരോരുത്തർക്കും നല്കപ്പെടുന്നു. കർത്താവു് നിനക്കുവേണ്ടി മരിച്ചു എന്നുള്ള ഓർമ്മയ്ക്കായി സ്തോത്രത്തോടെ ഇവയെ കൈക്കൊൾക.) 'ആത്മാവിൻെറയും ശരീരത്തിൻെറയും സൗഖ്യത്തിനായി' എന്ന വാചകം ഏതെങ്കിലും സുറിയാനി തക്സായിൽ ഉള്ളതായി തോന്നുന്നില്ല. മല്പാനച്ചൻ ഇതു് Anglican Common Prayer Book-ൽ നിന്നു് എടുത്തതായിരിക്കണം. ഇതു് വളരെ അർത്ഥവത്തായ ഒരു addition ആണു്; സംശയമില്ല (സിനഡ് തക്സായിൽ കുർബാന കൊടുക്കുമ്പോൾ പറയുന്ന അവസാനവാചകവും Common Prayer Book-ൽ നിന്നാണു്.) നാലാമത്തെ ഹൂശ്ശായിലെ ഒന്നാം ഭാഗവും സഭയുടെ intention-നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'സഹോദരന്മാരും പ്രിയപ്പെട്ടവരുമേ, പാപപരിഹാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നതായ കർത്താവിൻെറ യാഗത്തിൽ നിന്നു് നിങ്ങൾ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന വാഴ്വുകളോടും അനുഗ്രഹങ്ങളോടും കൂടെ വിശുദ്ധിയും മഹത്വവുമുള്ള ത്രിത്വത്തിൻെറ കൃപയും അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കും നിങ്ങളെ ഞാൻ ഭരമേല്പിക്കുന്ന ഈ സമയത്തു് സമാധാനത്തോടെ നിങ്ങൾ പോകുവിൻ!!'

പുരാതന സുറിയാനി തക്സാകളുടെ ഘടനയിൽ നിന്നും, intention-ൽ നിന്നും, അബ്രഹാം മല്പാനച്ചൻെറ നവീകരണം കൊണ്ടു് മാർത്തോമ്മാക്കാരുടെ തക്സായിക്കു് മാററം വന്നിട്ടില്ല എന്നാണു് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം.

മാർത്തോമ്മാക്കാർക്ക് ഏതെങ്കിലും ഉപദേശരൂപീകരണ വാചകത്തിൻെറ സ്വീകരണം നിർബന്ധമല്ല. ഉപദേശപരമായ സംഗതികളിൽ ഒരു പരിധിക്കകത്തുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വ്യക്തികൾക്കു് ഉണ്ടു്. എന്നാൽ എപ്പിസ്കോപ്പൽ അനുമതിയുള്ള തക്സായുടെ ഉപയോഗം ശുശ്രൂഷകൾക്കു് നിർബന്ധമാണു്. **വേദപുസ്തക** വ്യാഖ്യാനത്തിലും സഭ ഏതെങ്കിലും ഒരു വ്യാഖ്യാനരീതിയെപ്പററി നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ തിരുവചനത്തിൽ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിനെ കാണുകയും, അവനിൽ ദൈവത്തിൻെറ പരിപൂർണ്ണ വെളിപ്പാടു് കണ്ടു്, തിരുവചനത്തിൽ ദൈവശബ്ദം കേൾക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു് സഭയ്ക്കു് നിർബന്ധമുണ്ടു്. പൗരസ്ത്യസഭയുടെ രീതി അനുസരിച്ചു് ഏഴു് കൂദാശകളും സഭയിൽ നടപ്പുണ്ടു്, ഓരോന്നിനും അതതിൻേറതായ തക്സാകളും ഉണ്ടു്.

List of Participants

1. Rev. Fr. Abraham Konat
   Malankara Malpan
   Pampakuda P. O.
2. Very Rev. Fr. T. S. Abraham
   Cor-Episcopa
   Thengumthottathil
   Ayroor P. O.
3. Rev. Dr. C. E. Abraham
   College Road
   Thiruvella
4. Rev. Fr. T. J. Abraham
   Old Seminary
   Kottayam
5. Rev. Fr. K. M. Alexander
   Old Seminary
   Kottayam
6. N. M. Abraham
   Malayala Manorama
   Kottayam
7. P. C. Abraham
   Padinjarekara
   Kottayam
8. Abraham Eapen
   Palampadam
   Kanjikuzhy
   Kottayam
9. Dr. J. Alexander
   Catholicate College
   Pathanamthitta
10. P. K. Abraham
    Malayala Manorama
    Kottayam
11. Fr. Bede Griffith
    Kurishumala Ashram
    Vagmon P. O.
12. Dr. M. Chacko George
    'Gitanjali'
    Trichur
13. C. J. Cherian, BALT
    Chemmarapally
    Manganom P. O, Kottayam
14. P. C. Cherian
    Mount Wardha
    Kanjikuzhy, Kottayam
15. T. Chandy
    Malayala Manorama
    Kottayam
16. P. N. Chacko, M. A.
    C. M. S. College
    Kottayam
17. A. Cherian
    Retd. Dist. Judge
    Puthencavu
    Chengannur
18. K. M. Cherian
    Malayala Manorama
    Kottayam
19. C. V. Cherian, M. A.
    Lecturer
    C. M. S. College, Kottayam
20. P. C. Cherian
    Poothiodu
    Thiruvella
21. Deacon P. C. Cherian
    Orthodox Seminary
    Kottayam
22. V. J. Chandy
    Viruthipadavil
    Kottayam-10

23 T. C. Chacko
Thonikkadavil
Manganam
Kottayam-18

24. Rev. C. G. David
Maramon
Kozhencherry

25. Father M. Francis
Acharya
Kurisumala Asramam
Vagamon

26. Rev. Fr. M. V. George
Orthodox Theological Seminary
Kottayam

27. Rev Dr. K. K. George
Mar Thoma Sabha Office
Thiruvella

28. Rev. Fr. V. M. Geevarghese
Pallom

29. Rev. K. C. George
Evangelistic Home Office
S. C. Seminary
Kottayam

30. Rev. P. V. George
Kailas Bhavan
Manjadi P. O.
Thiruvella

31. C. A. George M. A. B. Ed.
Titus II Training College
Thiruvella

32. C. P. George
Vallyathil
Kuzhimattom P. O.

33. V. M. Ittyavirah
Retd. Principal
Vadakkenada
Kanjikuzhy, Kottayam

34. M. Ipe, B. A. & L. T.
Manaparambil
Puthupally P. O.
Kottayam

35. Rev. Fr. P. P. Joseph, M.A.
C. M. S. College
Kottayam

36. Rev. Fr. Joshua
Orthodox Theological Seminary
Kottayam

37. Dr. T. John
Mar Thoma Theological Seminary
Kottayam

38. Joseph Mathai
Phoenix
Kottayam

39. K. C. John B. A. & L. T.
Karukappadyil
Aymanom, P. O.,
Kottayam

40. Rev. Fr. T. A. Jacob
Thekumkal
Amayannoor

41. K. K. Joshua
Karayoram, Veloor
Kottayam

42. V. I. Joseph
K. P. Press
Pulimood Junction
Kottayam

43. Rev. M. J. Joseph
M. T. Seminary
Kottayam

44. Rev. C. V. John
Principal
M. T. Seminary
Kottayam

45. P. I. Joseph
Headmaster
M. T. S. High School
Kottayam

46. P. C. Kurien
Advocate
No. 11, Harrington Road
Madras-31

47. P. C. Koshy, B. A.
Polachirackal
Mavelikara

48. E. M. Kovoor
Retd. Judge
Kavumbhagam
Thiruvella

49. Kurien Uthup
Karayoram
Kottayam

50. Kurien Abraham
Ooppootil
Kottayam

51. C. J. Kurien
Akkara
Kottayam

52. Vidwan P. K. Koruthu
Puthencavu P. O.

53. M. Kurien
Malayala Manorama
Kottayam

54. K. A. Mathew
Secretary
Kerala Christian Council
Thiruvella

55. C. M. Mathew
Retd. Judge
Karunagapally

56. K. V. Mammen
Malayala Manorama
Kottayam

57. K. I. Mathew
Advocate
Kulangara
North Parur

58. Fr. K. K. Mathew
Orthodox Theological Seminary
Kottayam

59. Rev. P. D. Mammen
Marthoma Church
Amichakary
Nedumpram

60. P. K. Ninan
Malayala Manorama
Kottayam

61. Rev. K. J. Philip
Sabha Secretary
Marthoma Church
Thiruvella

62. Rev. A. A. Pylee. M. A.
Principal, Christian College
Chengannur

63. Rev. P. A. Paulose
Cor-episcopa
Kuruppumpadi P. O.

64. Rev. Fr. Paul Verghese
Orthodox Theological Seminary
Kottayam

65. C. T. Philip
'Kailas', Kottayam-4

66. K. G. Pathrose, B. A. & B.L.
Advocate
Parel House, Ernakulam

67. Z. M. Paret
Puthupally P. O.
Kottayam

68. His Lordship Paulose Mar Philexinos
Thozhiyoor Church
Anjoor, Kottappadi P. O.

69. His Grace Philipose Mar Theophilus
Thrikkunnathu Seminary
Alwaye

70. His Grace Philipose Mar Chrysostom
'Hermon'
Adoor P. O.

71. T. P. Philipose
Vazheparampil
Puthenangadi
Kottayam

72. Sadhu Mathai
Christavashram
Manganom P. O.

73. Rev. T. C. Thomas
Principal
Mar Thoma College
Kuttapuzha
Thiruvella

74. Rev. Thomas Cherian
Secretary
Bible Society, Kottayam

75. V. Titus Varghese
Pariyaram P. O.
Mallapally West

76. Rev. Fr. Thomas Isaac
Olesha P. O.
Kottayam

77. Rev. Fr. E. J. Thomas
C. M. S. College
Kottayam

78. K. M. Tharakan
M. A. College
Kothamangalam

79. Dr. M. M. Thomas
P. O. Box 1504
17, Miller Road
Bangalore-6

80. K. I. Thomas
Karippuzha
Mavelikkara

81. P. Thomas Varghese
Varisseril
Malloossery
Kottayam

82. Rev. Fr. K. O. Thomas, M.A.
C. M. S. College
Kottayam

83. M. Thommen
Fellowship House
Alwaye-2

84. P. M. Thomas
Mar Thoma College
Thiruvella

85. K. T. Thomas
Advocate
Kottayam

86. Rev. Thomas Varghese
Sabha Office
Thiruvella

87. Rev. Thomas Mathew
Mar Thoma Jerusalem Church
Kottayam

88. Rev. P. J. Thomas
Vicar
Mar Thoma Church
Eraviperoor

89. K. M. Uthuppu
Retd. Registrar
Karayoram
Kottayam

90. T. C. Oommen
Thonipurakkal
Manganam
Kottayam

91. Dn. K. M. George
Orthodox Theological Seminary
Kottayam

92. Rev. V. E. Varghese
Mar Thoma Theological Seminary
Kottayam

93. B. F. Varghese
C/o P. John Zachariah & Co.
Kottayam

94. M. O. Varkey
Retd. Principal
Manantra
Eraviperoor P. O.

95. Deacon K. P. Varghese
Basil House
Pathanamthitta

96. K. V. Varghese
Koodathummuriyil
Vennikulam P. O.

97. Varghese Kalathil
Malayala Manorama
Kottayam

98. K. M. Varghese
Konnanilkunnathil
Kol Bhagam P. O.
Thadiyoor

99. Dr. K. V. Varghese
'Manu Ben'
Chengannur

100. Rev. Fr. Xavier Koodapuzha
Apostolic Seminary
Vadavathoor.

Printed at the C. M. S. Press, Kottayam—1971

na